

HRVAT IZ ŠVICARSKE, TREĆI HRVAT U SLUŽBI PAPINE GARDE

Ivan Šarić: Za Papu sam spreman položiti i život

str. 6.-7.

DARIA KRSTIČEVIĆ

Briga o dijaspori dužnost je hrvatske države

str. 24.-25.

TOMISLAVGRAD

Otkriven prvi spomenik gastarbajteru

str. 4.-5.

ZDRAVKO MAMIĆ

I moj je otac četvrt stoljeća radio u Njemačkoj

str. 48.-49.

www.pbz.hr 0800 365 365

- ODLUČNE KAMATNE STOPE
- PREMIJA NA IZNOS OSTVARENE KAMATE
- FLEKSIBILNOST IZBORA ISPLATE KAMATE
- DODATNI BONUS ZA UGOVARANJE PUTEM PBZ365@NET USLUGE

PRIVREDNA BANKA ZAGREB
Mišljenje usuglasjeno s Vremenom

MARKO PERKOVIĆ THOMPSON

Hajka protiv mene vodi se igrokazom oko mog poreza

str. 20. - 21.

CROATIA AIRLINES

A STAR ALLIANCE MEMBER

Dragi čitatelji
CroExpressa,

Dvadeset i šesti put smo s vama, uložili smo izniman trud, ali bez vaših vrijednih priloga ne bismo uspjeli, tako da je sadržaj ovog broja, raznovrstan i zanimljiv. Naravno, neću vam otkriti odmah sve na početku, krenite odmah na listanje. Vjerujem da će vam se svidjeti, jednako kao i nama. Dobra je stvar, i to nas raduje da vi dragi čitatelji volite to što pišemo, a obzirom da je broj informacija koje svakodnevno stižu u redakciju daleko veći od broja tiskanih članaka, od prošlog broja CroExpress ima povećan broj stranica - 56. Vjerojatno, među vama ima onih koji bi željeli financijski pomoći izlaženje CroExpressa, i onih koji su tek nedavno otkrili naš časopis i žele nabaviti brojeve koje su propustili? Ne brinite, slobodno nam se obratite telefonom ili emailom. Ako niste u mogućnosti novi broj tiskanog izdanja dobiti u vašim misijama, udrugama ili konzulatima, možete ga downloadati u pdf formatu na sljedećoj stranici: www.cro-express-com. Želim vam ugodno čitanje.

Marina Stojak

IMPRESSUM
CroExpress
Isernhagener Str. 6
30161 Hannover
Deutschland

Tel.: +49(0)511/336 46 87
Fax: +49(0)511/353 01 78
Internet: www.cro-express.com

Herausgeber / Chefredakteurin:
Marina Stojak (V.i.S.d.P.)
Mobile: +49(0)172/515 23 27
E-Mail: marinastojak@gmail.com

Reportagen:
Gojko Borić
Zlatko Duzbaba
Stjepan Starčević
Ružica Tadić Tomaz

Mediadaten:
CroExpress erscheint monatlich
in 10.000 Exemplaren
Verteilung: Deutschland, Österreich, Schweiz, Niederlande
GRATIS-AUSGABE

Do radne vize u Njemačkoj jednim klikom

Od 1. listopada Njemačko veleposlanstvo u Zagrebu uvodi termine za podnošenje zahtjeva za vize, stoji u priopćenju njemačkog veleposlanstva. Dodaje se kako svaki podnositelj zahtjeva mora unaprijed rezervirati svoj termin preko online sustava za dodjelu termina,

što je već sada moguće. Rezervacija termina je besplatna i može se otkazati. Vize se više neće moći izdavati isti dan što za detaširane, sezonske i gostujuće radnike znači da se putovnica s vizom u pravilu izdaje tek idući radni dan nakon podnošenja zahtjeva. (dnevno.hr)

MONS. JURAJ JEZERINAC U NIZOZEMSKOJ

Biskup posjetio zatočene generale

Vojni ordinarij biskup mons. Juraj Jezerinac bio je u višednevnoj radnoj posjeti Nizozemskoj. Na zadovoljstvo svih hrvatskih vjerskih, građanskih, braniteljskih i kulturnih udruga posjet vojnog biskupa su s velikom pozornošću popratili brojni uzvanici i cijela hrvatska zajednica Nizozemske. Domaćin fra Ivica Jurišić, voditelj Hrvatske katoličke misije u Rotterdamu i veleposlanstvo Republike Hrvatske na čelu sa mr. sc. Vesela Mrđen Korać dostojno su ugostili uvaženog gosta. Za boravka u Nizozemskoj biskup je posjetio zatočene generale u Den Haagu.

U intervjuu za internetski portal hercegovina.info biskup Jezerinac je prenio dojmove s toga susreta: - Generali nisu žalosni i depresivni nego s optimizmom iščekuju konačnu presudu za koju vjeruju da će biti oslobađajuća. Snaga vjere i duha kod svih je na zavidnoj razini, kazali su da im vjera i molitva daju snagu i želju da izdrže svoje zatočeništvo. S fra Ivicom Jurišić su posebno bliski, u tom dušobrižniku nalaze veliku potporu i ohrabrenje. - Biskup je obišao i svećenstvo u nizozemskom mjestu Brille.

Sv. misa je bila vrhunac posjeta mons. Jezerinca Nizozemskoj. Zajedničkoj molitvi nazočila je i veleposlanica Republike Hrvatske u Nizozemskoj mr. sc. Vesela Mrđen Korać. Vjernike je jako iznenadila vijest da će fra Ivica Jurišić nakon osam godina službovanja od jeseni biti premješten u drugu katoličku župu. (Miroslav Buhac)

Sadržaj CroExpressa je zaštićen autorskim pravima te se smije koristiti samo u individualne i nekomercijalne svrhe uz poštivanje autorskih i vlasničkih prava izdavača te dozvolu redakcije. Linkovi u sadržaju koji vode izvan novine nisu pod nadzorom redakcije te ona nije odgovorna za sadržaj tih stranica niti linkova na njima. Redakcija CroExpressa ulaže napor kako bi informacije u novinama bile točne i aktualne, no nije odgovorna ni za kakve direktne, slučajne, posljedične, indirektno ili kaznene štete koje su nastale iz pristupa, korištenja ili nemogućnosti korištenja novine ili pak zbog bilo koje greške ili nepotpunosti u njezinu sadržaju. CroExpress poštuje privatnost čitatelja te adrese koje nam se dobrovoljno dostave će se koristiti samo u kontekstu u kojem smo primili kontakt te neće biti davane trećim licima.

CroExpress ne odgovara za istinitost objavljenih oglasa i njihov sadržaj. CroExpress ne odgovara za propuste u točnosti sadržaja oglasa, a također ne snosi niti bilo kakvu odgovornost za štetu ili gubitak koji bi nastao oglašavanjem.

Ekskluzivno kod Volkswagen Automobile Frankfurt Vaš automobil iz snova: NOVI GOLF uz kamatnu stopu od 0,00%!¹

Iskusi povjerenje.

Za prvih 77 kupaca financiranje uz kamatnu stopu od 0,00%¹!

Zato požurite! Isplati se biti prvi, jer samo prvih 77 kupaca čeka novi Golf uz financiranje po kamatnoj stopi od 0,00%¹! Vaš novi Golf naručite već sada i osigurajte si jedan od 77 ekskluzivnih paketa financiranja.

Novi Golf

Potrošnja goriva (l/100 km): gradska vožnja 6,6 – 4,6 / izvangradska 4,5 – 3,3 / kombinirana 5,3 – 3,8 / CO₂ - kombinirano ispuštanje ugljičnog dioksida 121 – 99 g/km.)

Slika prikazuje dodatnu opremu uz nadoplatu. 1) Za prvih 77 kupaca nudimo financiranje uz kamatnu stopu od 0,00% s pologom od 30% i rokom otplate od 36 mjeseci. Godišnja kilometraža 15.000 km. Uključeni su troškovi prijenosa. Jedinstvena ponuda Volkswagen Bank. Vozila dostupna odmah, i samo dok traju zalihe na skladištu.

Das Auto.

Volkswagen Automobile Frankfurt GmbH

Robert Markovic

Certificirani prodajni savjetnik

Telefon: 069 870016-2226

E-Mail: robert.markovic@volkswagen-frankfurt.de

Mainzer Landstraße 406, 60326 Frankfurt, www.volkswagen-frankfurt.de

SPOMENIK GASTARBAJTERU U TOMISLAVGRADU

Spomenik otkrila djeca iseljenika

U duvanjskom kraju muž i žena se nikada nisu grlili na javnom mjestu. Do danas. Zapravo su gastarbajteri u zavičaj donijeli i zagrljaj.

Petar Miloš

Nakon spomenika prvom hrvatskom kralju Tomislavu, koji se po predaji krunio na Duvanjskom polju, te legendarnom fra Miji Čujiću, koji je 1925. godine, u spomen na tisućugodišnjicu krunidbe kralja Tomislava sagradio duvanjsku baziliku, ljetos je Tomislavgrad dobio i spomenik gastarbajteru. U nazočnosti nekoliko tisuća Duvnjaka svečano su ga na platou ispred kolodvora otkrili duvanjska ljepotica Anica Martinović-Kovač, ugledni poslovni čovjek u Zagrebu, a podrijetlom iz duvanjskog kraja Marijan Šarić koji je financirao podizanje spomenika, te gradonačelnik Ivan Vukadin. Svi troje su gastarbajterska djeca. A spomenik je iz bračkog kamena isklesao akademski kipar s Brača Petar Jakšić. O tome se već pisalo, a ja bih želio ispri-

čati čitateljima kako se uopće pojavila ideja o spomeniku gastarbajteru, te kako je dobio konačni izgled, u čemu sam osobno sudjelovao.

Još 1999. godine, u euforičnom poratnom vremenu podizanja spomenika značajnim ljudima iz hrvatske povijesti koji se u vrijeme komunizma ni spomenuti nisu smjeli, nametnula mi se misao da spomenik zaslužuje i duvanjski gastarbajter, o čemu sam pisao u Slobodnoj Dalmaciji. Ta ideja je naišla na odobravanje brojnih Duvnjaka, ali ne i tada aktualne lokalne vlasti. Pa su je s podsmijehom odbacili, premda su neki uspješni duvanjski gastarbajteri nudili financiranje. Ali je ideja kvasala i uvijek nanovo aktualizirana. Sve do prošle godine kada je Općinsko vijeće usvojilo prijedlog izgradnje spomenika, a Marijan Šarić ponudio novac za taj posao.

Spomenici se obično podižu povijesnim ljudima i događajima. A gastarbajterstvo je u duvanjskom kraju fenomen koji je star tek 50-tak godina i (nažalost) još uvijek traje. No već sada je jasno da je egzodus Duvnjaka na Zapad od sedamdesetih godina jedan od najdramatičnijih događaja

u povijesti duvanjskog kraja koji je potpuno promijenio način života i ovaj stočarski kraj za kratko vrijeme priključio Europi i njezinim vrijednostima. Uz goleme žrtve, što ih uzima svaka revolucija. Ti ljudi su prije odlaska „na privremeni rad u inozemstvo“ bili tehnološki vršnjaci starih Ilira. Ista im je bila arhitektura (kamen-slamnate kuće), ista nošnja (suknjeni koparani, čakšire, guće, kape...), ista prehrana, navike, (ne)obrazovanje... A onda su se „sudarili“ s Europom. Pa su preživjeli donosili u zavičaj ne samo novce, nego i civilizacijske i kulturne vrijednosti. To se danas jasno vidi po činjenici da je općina Tomislavgrad ekološki najčistija u državi. Ovdje u svaki zaselak svakog tjedna dolazi kamion i odvozi smeće, a općina Tomislavgrad ima najveći broj računala u odnosu na broj stanovnika u BiH. Da ne govorimo o milijunskim iznosima koje su duvanjski gastarbajteri dali u Domovinskom ratu. Uostalom, i danas Duvnjaci dobiju svaki mjesec više novca od umirovljeničkih doznaka iz inozemstva, nego od domaće privredne djelatnosti.

Kada je u pitanju spomenik gastarbajteru od početka mi je

bilo jasno da to nije samo duvanjski, livanjski, hercegovački ili pak hrvatski fenomen. To je spomenik svim nesretnicima kroz dugu ljudsku povijest koji su s kuferima ili zavežljajima morali napuštati zavičaj, počevši od biblijskih priča o babilonskom, asirskom, egipatskom... sužanjstvu „izabranog naroda“, do današnjeg dana kada smo svjedoci mučnih egzodusa iz Afganistana, Sirije, Pakistana, Iraka... a jučer iz BiH i Hrvatske. Spomenik je to svim nevoljnicima koji bježe iz zavičaja bilo zbog ekonomskih, političkih, vjerskih, etničkih... pritisa. Uostalom, Ameriku su sagradili i podigli takvi nesretnici. Iz žrtve se po pravilu rađaju novi plodovi.

Čim sam (proletos u društvu kipara Jakšića i načelnika Vukadina) vidio maketu budućeg spomenika, glasno sam kazao: Imenjake, skidaj njegove ruke s nje! Naime, na maketi su u zagrljaju muž i žena, za čije se skute drže dvoje djece, a kufer između njih je znak odlaska i rastanka. Manji je problem što mi se to učinilo patetičnim. Naprosto u duvanjskom kraju muž i žena se nikada nisu grlili na javnom mjestu. Do danas. Zapravo

Novi kršćanski časopis u Hrvatskoj

Na kioscima u Hrvatskoj može se kupiti kršćanski časopis za promicanje nove evangelizacije pod nazivom Book. Svojom je sadržajem i modernim dizajnom, Book potpuno drukčiji od svih dosadašnjih kršćanskih časopisa. Izlazi jednom mjesečno na 84 stranice. Cijena pretplate za Europu iznosi 50 eura. Pretplatiti se može već od sljedećeg broja i to najlakše preko web-stranice: www.kristofori.figulus.hr. Više o Booku na: book@figulus.hr ili e-mailom na: tajnica@figulus.hr (ms)

Daria Krstičević posjetila Mađarsku

Daria Krstičević, voditeljica Ureda za odnose s Hrvatima izvan Hrvatske 11. i 12. rujna boravila je u Budimpešti. Prvog dana Krstičević se u Uredu Hrvatske državne samouprave sastala s predsjednikom Hrvatske državne samouprave Mišom Heppom i s predsjednikom Saveza Hrvata u Mađarskoj Josom Ostrogoncem. Nakon toga posjetila je budimpeštansku Hrvatsku školu i Izdavačku kuću Croaticu. (Radio croatica)

Novac za predstudiju Pelješkog mosta

Ministrica vanjskih i europskih poslova Vesna Pusić objavila je da je Europska unija odobrila Hrvatskoj 200.000 eura za izradu predstudije izvedivosti gradnje Pelješkog mosta kojim bi se povezao jug Hrvatske i zaočeo teritorij BiH nakon ulaska RH u Europsku uniju. „Strateški cilj vlade je efikasno povezivanje hrvatskog teritorija, a to je i cilj EU-a jer će hrvatski teritorij postati i teritorij Unije. Zbog Schengena i fitosanitarnih standarda važno je da nema odstupanja od Schengenskih pravila i s toga je stajališta most najčišće rješenje“, izjavila je Pusić. (hina)

Foto: Ivica Šarac

IVAN ŠARIĆ IZ ŠVICARSKE, TREĆI JE HRVAT KOJI JE U SLUŽBI PAPINE GARDE

Za Papu sam spreman i život dati

Velimir Begić

Ivan Šarić, dvadesetjednogodišnjak, rodom iz sela Prisoja pored Tomislavgrada član je Papine švicarske garde od veljače ove godine. On je tek treći Hrvat u ovoj zahtjevnoj, ali i časnoj službi.

-Jako sam ponosan što sam član garde i što služim za katoličku Crkvu, govri nam Ivan, a ponosna je i njegova obitelj.

-Mislim da je moj otac čak ponosniji nego ja, što su me primili. Stvarno su svi ponosni što sam uspio ući u Papinu švicarsku gardu, moji roditelji, moja cijela obitelj i rodbina i moji prijatelji. Pošto i mi idemo svake nedjelje na svetu misu i molimo zajedno svaku večer Boga, znači nam mnogo taj događaj, govori nam Ivan. Biti član Papine švicarske garde, koja ima 506 godina dugu tradiciju, nije nimalo lako.

-Iskreno ja osobno nisam imao velikog interesa, ali je moj otac probudio interes u meni jer je smatrao da ispunjam sve uvjete koji su potrebni za to: biti švicarski državljanin, katolik, neoženjen, između 19-30 godina, najmanje 174 cm visok, imati završenu srednju školu i proći temeljnu vojnu obuku. Sebe nisam mogao baš zamisliti u onoj malo neobičnoj gardističkoj odjeći i da bih mogao satima mirno stajati bez pomjeranja i to dvije godine. Kad sam shvatio svrhu svega toga „služiti Bogu“ na hvalu i slavu to me jako motiviralo. Razgovarao sam s jednim svećenikom i sa majkom od jednog bivšeg gardista koji je porijeklom Hrvat. Oni su mi također pomogli probuditi interese za tu službu. Razgovarao sam sa nekoliko bivših gardista i svi su me pozitivno motivirali. Kad

sam se prijavio bilo je prilično teško i zahtjevno. Morao sam ići na razgovore, dobivao sam puno pisama na koja sam morao odgovarati jer su tražili uvijek neke dokumente. Na kraju sam imao razgovor sa zapovjednikom i poslao četiri tjedna sam dobio poštom ugovor da potpišem i to je značilo da su me primili, govori nam Ivan Šarić.

Pored vidljivoga i tradicionalnoga naoružanja vatikanskih gardista (koplje i mač), njima su na raspolaganju najsvremenija oružja, neophodna za uspješno obavljanje njihove odgovorne i iznimno složene dužnosti. Naoružani su veoma kvalitetnim samokresima i jurišnom puškom tipa 90, švicarske proizvodnje. Budući da gardisti, prije stupanja u službu, moraju završiti temeljnu vojnu obuku u Švicarskoj, ta im oružja nisu nikakva nepoznanica. Prijava se i do 2000 kandidata, koji ispunjavaju uvjete, a Ivan posebno ističe jedan uvjet.

-Ja sam te uvjete ispunio. Osim tih uvjeta moram, što mi još više znači nego ti uvjeti, biti spreman svoj život za Papu žrtvovati. Zato mi to puno znači bit član Papine švicarske garde, kazao je Šarić, koji je treći Hrvat u ovoj službi. Prije njega u Vatikanu su nad Papom neprestance bdijeli i Štefan Radoslav Brauer Kraljević i Željko Pavelko.

-I moja dva hrvatska predhodnika su bili dobri i ostavili su dobar dojam u Papinoj švicarskoj gardi. Zato želim da se to dalje nastavi i da ne budem zadnji „Hrvat“. Hoću da svijet zna, da smo mi Hrvati vjeren i vrijedan narod koji služi u ime katoličke Crkve i čuva nasljednika sv. Petra. Ali moram reći da je to jedna velika čast što sam uopće u Papinoj švicar-

Mislim da je moj otac čak ponosniji nego ja, što su me primili. Stvarno su svi ponosni što sam uspio ući u Papinu švicarsku gardu, moji roditelji, moja cijela obitelj i rodbina i moji prijatelji.

skoj gardi i da se ponosim tu kao „Hrvat“, jer od 1506. godine su tradicionalno samo čisti Švicarci služili Papu. Ja mislim da bi se u ona doba ne bih moglo ni pomisliti da netko iz druge zemlje služi u toj tradicionalnoj Papinoj gardi, govori nam Ivan, kojemu se teško odlučiti je li Hrvat ili Švicarac.

-S jedne strane, moji roditelji su Hrvati. I ja sam Hrvat u potpunosti i čak sam na to ponosan, ali gledajući s druge strane moram reći da sam sa svojih 21 godinu sigurno 20 godina proveo u Švicarskoj gdje sam se i rodio. Zato za nas koji smo u drugoj državi odrasli nije lako reći jesmo li više Hrvati ili Švicarci. Na kraju Bog neće pitati jesam li Švicarac ili Hrvat nego jesam li vjerovao u njega i živio kako je on želio, govori nam Ivan, kojemu služba ne dopušta da priča puno detalja o njoj kao ni o samome Papi, ali je govorio o svom slobodnom vremenu iza vatikanskih zidina.

-Koristim slobodno vrijeme s prijateljima, idemo van u grad, gledamo antičke stvari tako se upoznaje Rim. Ljeti idemo često na more. Bavim se i sportom, idem u vatikanski vrt trčati, a ponekad i oko vatikanskog zida koji je odprili-

ke dug tri kilometra. Imamo u blizini i šumu na raspolaganje gdje isto idem na trčanje. Igramo čak nogomet u Vatikanu za prvenstvo gdje je ukupno osam momčadi. Ne igramo samo nego i gledamo utakmice u stadionu Olimpico gdje igraju Lazio Rim i AS Roma, govori nam Ivan kojega smo pitali i za plaću u ovoj službi, iako je to nepristojno.

-Nemogu vam reći točno u brojkama. Nije baš visoka ali zato ne plaćamo porez, ni stan, zato ne plaćamo porez, ni stan, niti jelo. Ostane nam na kraju dosta za cijeli mjesec, kazao je Ivan. Hrvat koji je svoj život spreman žrtvovati za Papu.

-Jedva čekam kad ću doći. Prošli put sam bio za Novu godinu sa prijateljima a do tada nisam bio godinu i pol dana. Važno mi je da se ne zaboravlja rodni kraj roditelja i uvijek se veselim kad tamo dođem ljeti i vidim cijelu svoju rodbinu. Doći ću 30. Rujna i ostati dva tjedna. Običi ću rodbinu jer mi obitelj i rodbina mnogo znači u životu. Sigurno ću još ići u Međugorje, da se zahvalim dragome Bogu na svemu što mi je dao, najavio je Šarić dolazak u svoj rodni kraj, selo Prisoje kraj Tomislavgrada, gdje su rođeni njegovi roditelji.

PAPINI LJUDI OD POVJERENJA IZ PRISOJA

Selo od papina povjerenja: Jedan čuva Papu, drugi njegovu zemlju, a treći Gospine tajne

U ljude iz ovog sela papa Benedikt XVI. očito ima jako puno povjerenja. U ovom selu je rođen i biskup Dražen Kutleša, koji je obavljao brojne dužnosti u Vatikanu. Iza vatikanskih zidina nije dočekao svog zemljaka koji čuva Papu, jer mu je Benedikt XVI. povjerio drugu zadaću. Čuvanje vatikanske zemlje. Kada je u srpnju prošle godine porečko-pulski biskup Ivan Milovan odbio predati posjed u Dajli pokraj Novigrada talijanskim benediktincima, u cijeli se slučaj uplela i Republika Hrvatska. Biskup je spornu imovinu prepustio državi, čime je i Hrvatska postala stranka u sudskom postupku, a slijedila je reakcija Vatikana. Biskupa Porečko-pulskog Dražena Kutlešu papa Benedikt XVI. je poslao u ovu biskupiju iz Vatikana kako bi riješio imovinski spor oko samostana u Dajli. Je-

dan čuva Papu, drugi zemlju, a treći tajne. Zanimljivo, u ovom selu rođen je i Ivanov ujak fra Petar Ljubičić (66), svećenik kojeg je međugorska vidjelica Mirjana Dragičević – Soldo odabrala da svijetu objavi deset Gospinih tajni, koje joj je povjerila, kada za to dođe vrijeme. Selo s oko 1000 stanovnika u ljetnim mjesecima je živnulo, došli su brojni gastarbajteri, u lokalnoj bir-tiji tema je mnogo. -Vidiš, veliko je to, nismo do sada ni razmišljali na taj način... Da nam Papa toliko vjeruje, govori nam jedan stanovnik ovog mjesta dok sjedimo u gosti-oni i zadovoljno klima glavom, a drugi kao da se iznenada nečeg važnog dosjetio dodao: "Od sada ćemo se i time moći hvaliti" i naručio svima rundu pića. Ponosan, kao da nešto želi proslaviti.

KARDINAL VINKO PULJIĆ NA OBLJETNICI PROGONA IZ BOSANSKE POSAVINE

Treba ohrabriti ljude, da ih se ne otrgne iz rodnoeg kraja

Dvadeset je godina od progonstva Hrvata iz jednog dijela Bosanske Posavine. Svećenici Derventskog dekanata pripremili su program obilježavanja ovoga stradanja kroz tri dana. Kažu kako još uvijek vjeruju da „ima smisla moliti, planirati i čuvati mogućnost za povratak.“

Što svojim dolaskom na Plehan želite poručiti vjernicima?

- Treba ohrabriti ljude, da ih se ne otrgne od toga kraja. Ima još uvijek onih koji nisu prodali svoju imovinu i rado dolaze u svoj kraj. Treba ih povezati sa zavičajem, osobito one koji rade u drugim europskim zemljama, kako bi svoju ljubav prema Posavini pretočili na pokoljenja. Sigurno da je bez ozbiljnog političkog zaokreta teško oživjeti Posavinu. Na žalost, ne postoji politička volja koja će to poduprijeti i stvoriti strategiju održivog povratka. Ipak, raduje me na pojedinim slavljima vidjeti prepune crkve sa stranim tablicama, vidim da ljudi dovode djecu, unučad. Iako su otišli iz toga kraja, Posavina iz njih nije izišla, žive s njom i vraćaju joj se.

Kada se Bosna dizala iz pepela nakon rata, biskupi su odlučili najprije obnavljati cr-

kve i vraćati svećenike u porušene krajeve. Želja im je bila narodu pružiti sigurnost da ih Crkva ne ostavlja. Kardinal Puljić kaže da je taj način bio uspješan:

- Ljudi su me natjerali da tako mislim. Govorili su: 'Nema nas, jer nema crkve. Kad bude crkve, bit će i nas.' Obnovljene crkve su simbol opstanka i budućnosti. Istina, ne tako brzo kako smo mi očekivali, ali to je znak koji ohrabruje. Crkva je simbol naših okupljanja i građenja budućnosti." Što se tiče problema i poteškoća u ostvarenju povratka Hrvata u Bosansku Posavinu, vrhbosanski nadbiskup ističe da je "zakazala lokalna politika Republike Srpske koja je imala podršku i nekih međunarodnih čelnika koji su itekako radili na tome da povratka ne bude. Bilo je tako od samoga početka gdje su smetali, krali, provocirali sve do izjava da nas uopće nema na popisu da smo tu bili. A i hrvatski političari kao da su ignorirali Posavinu i Srednju Bosnu te se zaustavili samo na jednom dijelu, Hercegovini. To je jedan grijeh naših političara. Ali ni hrvatska država nije dovoljno imala sluha za taj vapaj koji su ljudi pokazivali, te su pojed-

nim gestama i oni ometali ostvarenje povratka.

Ipak, kardinal Puljić napominje da ni danas Hrvati Bosanske Posavine ne smiju gubiti nadu:

- Moramo se zajednički boriti, prvenstveno kroz legalne institucije. Zato očekujemo od naših ljudi, ako imalo vole svoj kraj, da što prije izrade dokumente, te kad budu lokalni izbori, da obavezno iziđu i da na neki način izaberu svoje predstavnike u lokalnoj vlasti i da biraju one koji tamo

žive, da se izbore za naša prava. Posebno bih pozvao sadašnje političke čelnike da ne razbiju taj projekt, a razbijaju ga time što svaka stranka ide za sebe, samo da ne bude dovoljno predstavnika u vlasti. Podrži ako ne idu zajedno. Vidim budućnost sve dok ljudi čuvaju svoju imovinu i rado je obilaze.

-Iako je na obilježavanje 20. godišnjice progonstva Hrvata iz Bosanske Posavine kardinal Puljić osobno pozvao sve biskupe iz Hrvatske, komen-

tirajući odaziv rekao je da razumije kako "svaki biskup ima svoje planove i projekte", te osjeća da su okupirani svojim vlastitim brigama:

- No, ima i onih koji pokušavaju podupirati povratak u Crkvu i BiH. To čine moralno, duhovno i materijalno. Na kraju vrhbosanski nadbiskup poručuje: Očekujem da bude više sluha za naš vapaj, ne da im budemo teret i opterećenje, nego istinsko zajedništvo – i hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. (kta/hkr)

20 godina od progona Hrvata katolika iz Bosanske Posavine

Obilježavanje 20. obljetnice izgnanstva Hrvata katolika (1992. - 2012.) iz Derventskog dekanata u Bosanskoj Posavini pod geslom Dani molitve i nade započelo je 24. kolovoza Križnim putem u župi Rođenja BDM u Brusnici. Župa Rođenja BDM u Brusnici najudaljenija je župa u Derventskom dekanatu. Prije rata ovdje je živjelo oko 1350 vjernika, a do danas se vratilo njih svega 30. Nastavljeno je 25. kolovoza koncertom u župnoj crkvi sv. Juraja, mučenika, u Derventi, a završeno je 26. kolovoza svečanim euharistijskim slavljem koje je predslavio vrhbosanski nadbiskup metropolit Vinko kard. Puljić.

Derventa je gradić u središtu Bosanske Posavine u kojem su nekada živjeli vjernici različitih vjeroispovijesti. Prije rata ovdje je živjelo 8 380 katolika, a do danas ih se vratilo 284, uglavnom starijih. Župna crkva sv. Jurja u ratu je uništena do temelja. Nova, ponovno sagrađena, posvećena je prošle godine.

DR. MARIN SOPTA, HRVATSKI AKTIVIST I ZNANSTVENIK

Treba dati mogućnost i priliku mladima koji nisu opterećeni prošlošću

Željka Lešić (Matica)

Povod za razgovor s dr. sc. Marinom Soptom je njegova nova knjiga „Hrvati u Kanadi - Oblikovanje hrvatske zajednice od 1945. do 1995.“ čiji izdavač je Institut društvenih znanosti dr. Ivo Pilar u Zagrebu. Na nedavno održanoj promociji Soptine knjige, koju su zajednički promovirali Institut društvenih znanosti dr. Ivo Pilar i Hrvatska matica iseljenika u njezinim prostorijama, prema riječima poznatoga hrvatskog znanstvenika koji se bavi istraživanjem povijesti hrvatskih iseljenika prof. Ivana Čizmića nikada u povijesti Hrvatske matice iseljenika nije održana uspješnija promocija jedne knjige. Ne samo po broju prisutnih od kojih mnogi nisu mogli ući u dvoranu, nego i po kvaliteti prisutne publike.

O knjizi su govorili prof. Ivan Čizmić, prof. Vinko Grubišić iz Kanade, prof. Ivan Rogić i prof. Dražen Živić. Uz predstavljače knjige nastupili su poznati hrvatski skladatelji i pjevači Tomislav Brajša i Ranko Boban, koji su nastupom i pjevanjem oduševili publiku.

Na promociji knjige dr. Sopte bilo je nazočno više od pedeset doktora znanosti, nekoliko hrvatskih veleposlanika, kao i kanadski veleposlanik u Hrvatskoj Edwin L. Loughlin koji je u svom govoru istaknuo kako je Sopta i kanadski autor. Između velikog broja istaknutih pojedina iz društveno-političkog i kulturnog života spomenut ću samo neke. U prvom redu predstojnicu Vladina Ureda za Hrvate izvan domovi-

ne Dariju Krstičević, koja je također održala prigodan govor, dr. sc. Pavla Kalinića - pročelnika Ureda za prirodne nepogode, Milana Vukovića - bivšeg predsjednika Vrhovnog suda RH, bivšeg ministra pravosuđa Bosiljka Mišetića... Nazočni su velikim pljeskom pozdravili dugogodišnjega hrvatskoga političkog zatvorenika i mučenika prof. Marika Veselicu.

Molim Vas, predstavite se našim čitateljima.

Veoma je nezahvalno govoriti o sebi. No, ukratko, nakon dolaska u Kanadu prvo sam završio školu engleskog jezika na Glendon College York University u Torontu, zatim George Brown College gdje sam učio za zubarskog tehničara. Nakon toga sam diplomirao na York University gdje sam završio političke znanosti i povijest. Postdiplomske studije pohađao sam na University of Toronto da bih konačno doktorirao na Hrvatskim studijama Sveučilišta u Zagrebu.

Kada ste otišli u Kanadu i koji su razlozi za odlazak?

Glavni razlog mog odlaska

u Kanadu bio je ekonomske prirode. Sa svojom majkom otišao sam u Kanadu gdje je živio njezin pokojni brat, moj ujak, inače dugogodišnji politički emigrant. Tipičan je to primjer za desetke tisuća Hrvata iz zapadne Hercegovine koji su krajem šezdesetih i u prvoj polovici sedamdesetih godina prošlog stoljeća odlazili u zapadnoeuropske zemlje, a mnogi poput mene u preookeanske zemlje.

Opišite nam ukratko Vaš život u Kanadi. Kako ste se snašli i što ste ondje radili?

Zahvaljujući činjenici koju sam već spomenuo da smo moja pokojna majka i ja otišli u Kanadu kod mog ujaka imali smo lakši početak emigrantskog života u toj bogatoj, velikoj i lijepoj zemlji. U Torontu sam poput bezbroj drugih ne samo hrvatskih emigranta radio različite poslove, od zubarskog tehničara, predavača na koledžu do izvršnog direktora u provincijskoj vladi Ontarija.

Vaš društveni i politički angažman u Kanadi.

Nakon dolaska u Toronto postao sam član najuspješ-

nijega nogometnog kluba u povijesti hrvatskog iseljenništva. Bio je to HNK Toronto Croatia, više puta apsolutni prvak Nacionalne nogometne lige provincije Ontario i Kanade. Klub je kao Metros Croatia 1976. godine osvojio titulu prvaka profesionalne NASL lige u čijim klubovima su igrale svjetske nogometne zvijezde poput Pelea, Eusebija, Besta, Marsha i drugih. U klubu sam igrao u juniorskoj momčadi uz nekoliko nastupa u prvoj momčadi. Također sam nekoliko puta igrao za juniorsku reprezentaciju Ontarija. Uz nogomet sam ipak većinu svoga slobodnog vremena i emocija posvetio radu na političkom polju. Puno više nego nogometu. Između različitih političkih dužnosti koje sam obavljao spomenut ću samo neke. Bio sam dugo godina predsjednik Međudruštvenog odbora Hrvata u Torontu u kojem su bili predstavnici više od dvadeset društava na području grada Toronta. U Hrvatskome narodnom vijeću, koje je osnovano 1974. godine u Torontu, obnašao sam dužnost pred-

sjednika Mjesnog odbora grada Toronta i glavnog tajnika područnog odbora HNV-a južnog Ontarija. Na kraju s ponosom ističem kako sam bio zadnji pročelnik Hrvatskoga narodnog otpora za svijet prve hrvatske emigrantske političke grupacije koja je službeno prestala djelovati nakon proglašenja slobodne i demokratske Republike Hrvatske. O odluci koju smo jednoglasno izglasovali na saboru naše organizacije obavijestili smo Vladu RH i Sabor. **Na koje načine je kanadska politika multikulturalizma podupirala očuvanje i razvitak hrvatske zajednice u Kanadi?**

Dopustite mi da prvo objasnim politiku multikulturalizma u Kanadi, odnosno principe i vrijednosti koje ona propagira. Prihvaćenjem multikulturalnog zakona kanadska vlada postavila je sebi cilj da će tim zakonom osigurati mirne odnose između različitih etničkih zajednica i omogućiti interkulturalne razmjene, eliminirati diskriminaciju i promovirati nacionalno jedinstvo, smanjiti

studijama Sveučilišta u Zagrebu. Autor je do sada objavio: 2008. Sveto ime Croatia – Hrvatski nogometni klubovi „Croatia“ u iseljeništvu, Marin Sopta, Nakladnik Udruga „Hrvatska dijaspora“ i Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb; 2005. Iseljena Hrvatska, Ivan Čizmić, Marin Sopta i Vlado Šakić; 1994. Unknown Journey – A History of Croats in Canada, Marin Sopta i Gabriele Scardellato (ur.), University of Toronto. Uz izdane knjige, uključujući najnoviju, dr. Marin Sopta autor je mnogobrojnih tekstova u zbornicima i časopisima.

Promocija Soptine knjige u HMI-a

Knjiga Marina Sopte „Hrvati u Kanadi“ je skraćena verzija autorove doktorske disertacije, istraživački je upotpunjeno i sistematizirano znanje o skupu društvenih transformacija koje su oblikovale hrvatsku zajednicu u Kanadi u razdoblju od 1945. godine do 1995. godine. „Hrvati u Kanadi“ je knjiga koja, uz iscrpni znanstveni aparat, ostvaruje dva posebna cilja. Prvi je opisati specifično formiranje zajednice kanadskih Hrvata uz pomoć političkih udruga i organizacija. Drugi je opisati je uz pomoć kulturnih i religijskih udruga i organizacija. Dr. Marin Sopta rođen je 1950. u Širokome Brijegu, BiH, a nakon povratka iz Kanade živi i radi u Zagrebu. Ove godine obranio je doktorsku disertaciju na Hrvatskim

Snimke: Arhiva Sopta

„Uspostavom suverene i demokratske Republike Hrvatske moj san se ostvario. Na osobni poziv dr. Tuđmana, što smatram najvećim priznanjem za moj rad na hrvatskom polju, s članovima svoje obitelji vratio sam se u domovinu.“

društvene i ekonomske jednakosti etničkih manjina, pomagati etničke skupine u očuvanju njihova identiteta i educirati javnost u vezi s vrijednostima kulturalnog pluralizma. Hrvati Kanade iskoristili su ovakvu politiku kanadskih vlasti pa su različitim vidovima svojih društvenih djelatnosti i različitim udruagama nastojali očuvati svoj nacionalni i kulturni identitet. Tako se na primjer osnivaju škole hrvatskog jezika koje u početku svog osnivanja uglavnom djeluju u sklopu hrvatskih katoličkih župa, a kasnije uz veliku dušnu materijalnu pomoć lokalnih i provincijskih vlasti djeluju u sklopu škola. Također se osnivaju mnogobrojna folklorna društva i kulturne ustanove čiji je glavni cilj očuvanje nacionalnog i kulturnog identiteta Hrvata u Kanadi. Po mome mišljenju svakako najveći uspjeh predstavlja osnivanje, a kasnije rad i djelovanje Katedre za hrvatski jezik i kulturu na Sveučilištu u Waterloo, za koju su Hrvati Kanade bili prisiljeni uplatiti milijun dolara.

Metros Croatia ušla je u kanadsku Kuću slavnih, posvetili ste prethodnu knjigu nogometnim klubovima 'Croatia' u dijaspori. Recite nam kako je šport svojim univerzalnim jezikom pri-

donosio afirmaciji Hrvatske proteklih desetljeća?

Hrvatski iseljenici puno su učinili na promociji hrvatskog imena u svijetu, pa tako i u Kanadi, svojim nogometnim klubovima koji su u većini slučajeva nosili ime „Croatia“ i koji djeluju na pet kontinenata. Hrvatski nogometni klubovi s imenom „Croatia“ predstavljaju fenomen u svijetu športa, o čemu sam napisao i knjigu. Hrvatski klubovi osvajali su titule prvaka ne samo Kanade nego i Australije, SAD-a i drugih država.

Sjećate li se prvih kontakata hrvatske zajednice u Kanadi s dr. Tuđmanom?

Kako ne. Prilikom prvog dolaska u Toronto 1987. godine dr. Tuđman je pristao na moj prijedlog održati predavanje na Sveučilištu u Torontu. Zahvaljujući mom prijateljstvu s prof. Hectorom Masseyem uspio sam organizirati prvo predavanje dr. Tuđmanu na York sveučilištu na kojem sam studirao. Drugo predavanje, također u mojoj organizaciji, dr. Tuđman održao je na University of Toronto, a poslije toga je otišao u Sudbury i Ottawu gdje su mu Ante Beljo i Gojko Šušak uspjeli organizirati predavanja na tamošnjim sveučilištima. Kada ste došli u domovinu i

koji su razlozi za dolazak? Na kojim ste poslovima radili?

Ne želim da moj odgovor zvuči demagoški, ali istina je da se moj san ostvario uspostavom suverene i demokratske Republike Hrvatske. Na osobni poziv predsjednika dr. Tuđmana, što smatram najvećim priznanjem za moj rad na hrvatskom polju, s članovima svoje obitelji vratio sam se u domovinu. Između ostalih funkcija koje sam obavljao u domovini spomenut ću neke poput direktora Hrvatskog centra strategijskih istraživanja, tajnika HDZ-a za iseljenništvo, te državnog tajnika u Ministarstvu obnove, razvoja i iseljenništva.

Kako gledate na razvitak demokratskog društva u RH i može li akademska zajednica snažnije poduprijeti prijeko potrebne društvene reforme RH?

Ovo je veoma složeno pitanje koje zahtijeva dug i opširan odgovor, ali pretpostavljam da za to nema dosta prostora pa ću biti sažet. Demokracija u Hrvatskoj u odnosu na zemlje s dugom demokratskom tradicijom je mlada i krha. Za njezin razvitak trebat će dosta svega: znanja, a iznad svega strpljenja. Ako govorimo o njezinim manama, u ovom trenutku po mome skro-

mnome mišljenju na prvome mjestu je kriza političke i ekonomske elite u vodstvu države. Ovome treba dati pomanjkanje kvalitetskog rada raznih nevladinih udruga, koje u većini slučajeva ovisе o donacijama iz zapadnodemokratskih zemalja, što je osobito dolazilo do izražaja u vrijeme vladavine predsjednika Tuđmana. Mnoge nevladine udruge također ovisе o volji političkih stranaka na vlasti u Hrvatskoj, što na dulji rok ugrožava njihovu kredibilitnost. Ove dvije stvari predstavljaju velike kočnice u razvitku demokratskog društva u Hrvatskoj i zato su nam potrebne radikalne promjene u svim segmentima hrvatskog društva. Tu u prvom redu mislim na potrebu veće demokratizacije političkih stranaka. Znam da je najlakše kritizirati i davati prijedloge, ali smatram da akademski zajednici, a posebno HAZU i Matica hrvatska, trebaju biti aktivnije i prisutnije u društveno-političkom i kulturnom životu zemlje. Mišljenja sam da pomanjkanje novca na koji se mnogi žale nije najveći problem u radu ovih institucija, nego su veći problem stare navike i ponašanje stečeno u vrijeme komunizma. **Što bi trebalo promijeniti da bi Hrvatska bila prosperitet-**

nija zemlja? Hoće li EU donijeti željeni optimizam RH?

Treba nastojati odbaciti stari način razmišljanja i djelovanja. Da bi se to ostvarilo potrebno je promijeniti svijest svakog pojedinca, u prvom redu treba promijeniti odnose prema radnom kolektivu, kao i prema državi. U državi je vladala kriza morala i zato je korupcija uzela velikog maha. Mišljenja sam da treba što prije dati mogućnost i priliku pripadnicima novog i mlađeg naraštaja koji nisu opterećeni temama iz prošlosti, koji nemaju komplekse manje vrijednosti u odnosu na centre moći, posebice na Bruxelles i Den Haag. Treba potaknuti mlade koji su školovani, koji imaju znanje, a iznad svega nove ideje da preuzmu vodeće pozicije u upravljanju našom državom. Po pitanju NATO saveza i EU-a, podržavam ideju ulaska i članstva Hrvatske u euroatlantskim integracijama i EU. Jedan od glavnih razloga za to je činjenica da će pristupanjem u ove zajednice Hrvatska odnosno njezine političke i ekonomske elite napraviti pozitivne promjene u društvu. Žalostno je da nas stranci prisiljavaju da napravimo promjene i donosimo zakone umjesto da mi to učinimo radi sebe i budućih naraštaja.

EKSKLUZIVNO S OPORBOM U STANKOVcima

HDZ mobilizira dijasporu za ekonomski rat

Napisala: Orhidea Gaura, orhidea.gaura@aktual.hr
 SNIMKE: Krasnodar Peršun Izvor: Aktual

Predsjednik HDZ-a Tomislav Karamarko počeo je ostvarivati novu strategiju HDZ-a u pripremi za povratak na vlast, a ona uključuje aktivnu ulogu hrvatskih iseljenika. Karamarko je predan povezivanju iseljene Hrvatske s domovinom, što je bila i jedna od ideja Franje Tuđmana. Zato je Predsjedništvo HDZ-a na čelu s Karamarkom organiziralo u Zadru veliki sastanak s predsjednicima svih koordinacija HDZ-a u iseljeništvu. Bilo je to najveće okupljanje iseljenika na toj razini u posljednjih nekoliko godina, a ujedno i jedno od najvećih u povijesti HDZ-a. U Zadru su stigli gotovo svi predsjednici koordinacija HDZ-a iz cijelog svijeta - Kanade, Argentine, Australije, Južne Afrike, Velike Britanije, Švicarske, Švedske, Njemačke, Slovenije, Bosne i Hercegovine i drugih zemalja. Glavna poruka skupa bila je promjena politike prema hrvatskim iseljenicima i njihovo aktivno uključivanje u politička i gospodarska zbivanja u Hrvatskoj. Radni dio sastanka održao se u hotelu Falkensteiner u Zadru, a potom je uslijedilo neformalno druženje na ručku u 70-ak kilometara udaljenom seoskom gospodarstvu Roca u Stankovcima. Na tom druženju moglo se doznati kako je većina iseljenika imala dojam da ih se do sada uglavnom koristilo samo kao mašineriju za skupljanje donacija ili pak glasova na unutarstranačkim izborima. Ovaj put nije bilo govora ni o kakvim donacijama niti izborima, nego o novoj politici HDZ-a kojoj je na prvom mjestu razrada gospodarske strategije za izlazak iz krize i

priprema za ulazak Hrvatske u Europsku uniju. Jedini izbori koji će se održati bit će rotacijski izbori predstavnika iseljenika u Predsjedništvo HDZ-a. Svakih godinu dana u Predsjedništvo HDZ-a birat će se drugi predstavnik iseljenika kako bi bilo zastupljeno što više zemalja. To je također novitet koji je uveo Tomislav Karamarko, a time je i formalno htio pokazati koliko računa na iseljenike.

Pomoć dijaspore

“Novo vodstvo HDZ-a prepoznalo je potencijal koji razvoju Hrvatske mogu dati iseljenici. Boli nas što u zadnjih deset godina nitko nije koristio taj ogromni kapital”, rekao je Franjo Akmadža, predsjednik HDZ-a u Frankfurtu i tajnik koordinacije za srednju Njemačku gdje živi oko 40.000 Hrvata. Akmadža je na Izbornom saboru HDZ-a 20. svibnja izabran i u središnji odbor stranke. Upravo Frankfurt bio je jedno od obvezanih odredišta gotovo svih kandidata za predsjednika HDZ-a, i to ne samo na ovim unutarstranačkim izborima. Svi su dolazili puni obećanja, ali malo toga ili ništa kasnije nije bilo održano. “Ovo je prvi put da je jedan predsjednik HDZ-a održao svoje obećanje, i to u vrlo kratkom roku nakon izbora. To je ujedno i prvi put da nas iseljenike netko zove nakon izbora, a ne prije izbora i da nas želi aktivno uključiti u rad HDZ-ovih odbora. Mi moramo pomoći u izradi programa za izlazak iz krize i svatko od nas i osobno čini sve što može u uspostavljanju gospodarskih veza Hrvatskom. Iseljenici su dali veliki doprinos u Domovinskom ratu. Rat je prošao, ali sad je pred nama jedna vrsta ekonomsk-

og rata u kojem svi zajedno moramo pomoći. Novo vodstvo jasno je dalo do znanja da računaju na nas”, rekao je Franjo Akmadža. On je samo jedan od sve brojnijih predstavnika takozvane druge generacije iseljenika, dakle Hrvata koji su rođeni u inozemstvu, ali su zahvaljujući prije svega ljubavi prema domovini, koju su im usadili njihovi roditelji, ostali snažno vezani uz Hrvatsku. Većina njih govori hrvatski kao da su ovdje rođeni, uglavnom imaju hrvatsko državljanstvo i u većini slučajeva i njihovi su braćni drugovi ili djeca gastarbajtera ili rođeni u Hrvatskoj. Ono što je također jako važno, većina ih je visokoobrazovana, među njima ima brojnih menadžera, liječnika, ekonomista, odvjetnika. Marija Jelena Marić, 36-godišnja bankarska savjetnica iz Stuttgarta i predsjednica Zajednice žena u iseljeništvu u Baden-Württembergu, rođena je i odgojena u Njemačkoj, ali su je otac i majka odgajali u hrvatskom duhu. “Moj je otac 1989. zajedno s Vladimirom Šeksom osnivao HDZ u Stuttgartu, tako da sam se i ja uključila jako mlada”, kaže. Njezin je suprug također dijete gastarbajtera, ali on je u Njemačku došao iz rodne Hercegovine sa 17 godina. Oboje su zaljubljeni u Hrvatsku i koriste svaku priliku za promoviranje svoje domovine, od toga da svojim njemačkim prijateljima preporučuju ljetovanje na Jadranu, posebno na Visu odakle je Marijin otac, do toga da njezin suprug, koji radi za jednu veliku njemačku tvrtku, dogovara snimanje promotivnih filmova za njihove proizvode u Hrvatskoj. I svojoj djeci, koja spadaju u treću generaciju, također odmalena uče ljubavi prema domovini i hrvatskom jeziku.

PONOVO ZAJEDNO ZA BOLJU HRVATSKU
 Glavni tajnik HDZ-a Milijan Brkić, saborski zastupnik Ante Babić, ministar branitelja u sjeni Željko Džilber, predsjednik HDZ-a Tomislav Karamarko, predsjednik HDZ-a Švedska Marijan Nakić, predsjednica Zajednice žena u iseljeništvu Marija Jelena Marić iz Stuttgarta, predsjednik HDZ-a Frankfurt i član središnjeg odbora Franjo Akmadža i dopredsjednik HDZ-a Frankfurt Tugomir Čuljak.

Kontakti poduzetnika

“Ja sam rođena u Njemačkoj i volim Njemačku, ali ne bih dala hrvatsku putovnicu ni za što na svijetu. To je, međutim, problem za naše Hrvate koji rade za velike njemačke kompanije i moraju puno putovati po svijetu, jer im je lakše putovati s njemačkom putovnicom, ne treba im viza za Ameriku, na primjer.

Zato su neki mladi hrvatski menadžeri primorani uzeti njemačko državljanstvo”, kaže Marija Jelena Marić.

I Franjo Akmadža ističe da je to veliki problem, jer time Hrvatska de facto gubi svoje državljane. A svakoj bi državi trebao biti interes, kaže, da ima što više svojih državljana. “Mi nismo rođeni u Hrvatskoj, ali smo isto tako Hrvati. Međutim, hrvatska država sve radi da nas bude što manje, jer kao uvjet za državljanstvo traže da živiš u Hrvatskoj najmanje pet godina. Za nas koji smo djeca iseljenika ipak

bi se trebala primjenjivati iznimka u odnosu na strane državljane koji traže hrvatsko državljanstvo”, dodaje.

Franjo Akmadža diplomirani je industrijski inženjer strojarstva i menadžer je za regulaciju i sigurnost vozila u Hyundaijevu europskom tehničkom centru u Frankfurtu. Uza svoj posao, radi i na umrežavanju hrvatskih i stranih poduzetnika. “Pokušavamo ostvariti kontakt između poduzetnika u Hrvatskoj i Njemačkoj, najviše iz područja strojarstva i energetike. U Hrvats-

koj nedostaje proizvodnje, a imamo odličan potencijal za proizvodnju raznih specijaliziranih dijelova koje drugi ne mogu proizvoditi. Hrvatskoj ne treba masovna, nego usko specijalizirana proizvodnja. Već smo spojili investitore s jednom hrvatskom tvrtkom koja proizvodi dijelove za atomske centrale. Njemačka tvrtka ušla je u dokapitalizaciju i uložila 3,5 milijuna eura u nove strojeve. Tvrtka ima 120 zaposlenih. U suradnji s Bosnom i Hercegovinom radimo i na ostvarivanju energetskih projekata, i to hidroelektrana

i vjetroelektrana, ali za realizaciju takvih projekata treba više vremena. Tu postoji jako puno prepreka, morali smo ishoditi više od 90 različitih dozvola. To sve ide putem privatne inicijative i nema nikakve veze s hrvatskom vladom. Naučili smo da sve što se radi s vladom nije dobro, jer uvijek nastanu neki problemi i prepreke”, objašnjava Akmadža. Dopredsjednik HDZ-a Frankfurt Tugomir Čuljak također pripada drugoj generaciji iseljenika. On je projektni inženjer zaposlen u Lufthansinu op-

erativnom i inženjerskom centru u Frankfurtu. “Naša generacija puno je modernija, obrazovanija i organiziranija od generacije naših roditelja, danas je način komunikacije drugačiji nego prije 40 godina. Hrvati u Njemačkoj i inače su jako dobro povezani, a putem današnjih komunikacijskih kanala to je nastavila i druga generacija. Osim toga, mi u Njemačkoj bliže smo domovini od recimo Hrvata u Americi, tako da i to igra veliku ulogu. Hrvati su u Njemačkoj cijenjeni, jer većina mladih ide na

studij, u prosjeku puno više od Turaka, Talijana i ostalih, i mogu se bolje integrirati u njemačko društvo. Isto tako, stopa kriminala među Hrvatima u Njemačkoj jako je niska. Naši su roditelji na nas prenijeli snažnu ljubav prema Hrvatskoj, koju mi gledamo u idealiziranom svjetlu. Možda je to nekome ovdje teško shvatiti, ali ja sve što radim za Hrvatsku radim iz ideala. Koristimo svoje veze i komunikacijske sposobnosti da uspostavimo i gospodarske veze s domovinom, svatko u svom segmen-

Tomislav Karamarko je s iseljenicima iz cijelog svijeta na seoskom gospodarstvu u Stankovcima kovao planove za ekonomski oporavak Hrvatske i povratak na vlast.

tu. Konkretno, budući da ja radim u avioindustriji, nas-
tojm povezati gospodarst-
venike u toj branši. Hrvats-
ka bi mogla proizvoditi razne
avionske dijelove koji su sku-
pi i zahtijevaju brojne certi-
fikate, a trenutno su u ti-
jeku neki pregovori u vezi s
tim", kaže Tugomir Čuljak.
I on i Franjo Akmadža sma-
traju da svojim znanjem i
entuzijazmom mogu puno
pridonijeti HDZ-u i hrvats-
kom gospodarstvu. Oba su
članovi Njemačke kršćansko-
demokratske unije (CDU),
pa i u tom smislu mogu

prenijeti iskustva iz načina
funkcioniranja jedne tako
velike i moćne stranke. Tu-
gomir Čuljak kaže kako je
ključno da je novo vodstvo
HDZ-a napravilo prve ko-
pake prema iseljenicima, jer
je upravo pomoć iseljenika
hrvatskom gospodarstvu pra-
vi puti za bolje pozicioniran-
je Hrvatske u Europskoj uniji.

Nova vizija HDZ-a

Marijan Nakić, predsjed-
nik koordinacije HDZ-
a u Švedskoj, prvi je u svo-
joj obitelji otišao u Švedsku,
gdje je suvlasnik tvrtke Bon-
cena koja se bavi isključivo

uvozom hrvatskih brendova,
poput vina Babić iz Šibenika,
Ogulinskog zelja, Osječkog
piva, proizvoda Kandita i Sa-
ponije Osijek, PIK Vrbov-
ca, Eurovoća Orahovica, a
u pregovorima je i s drugim
hrvatskim proizvođačima. U
poslu mu pomažu njegova tri
sina. Marijan Nakić kaže da
su Švedani najveći uvoznici
vina po glavi stanovnika u svi-
jetu. Isto tako, kaže da posto-
ji interes švedskih ulagača za
ulaganje u hrvatski turizam
i farmaceutsku industriju te
telekomunikacije, gdje već
dominira kompanija Eriscon

Nikola Tesla. Postoji interes i
za vojnu suradnju i proizvod-
nju aviona. Svi ti potencijali
neće se sami od sebe ispun-
iti i zato mu je posebno dra-
go što je novo vodstvo HDZ-
a prepoznalo mogućnosti
koje im može otvoriti hrvats-
ka dijaspora. "Ovo je povijes-
ni trenutak za HDZ, ovakav
skup s dijasporom može se us-
porediti samo s onim koji je
Franjo Tuđman organizirao
1991. godine. Oduševila me
vizija HDZ-a kakvu ima novi
predsjednik Tomislav Kara-
marko i način na koji planira
transformirati stranku", kaže
Marijan Nakić.

U Zadar i Stankovce
došao je i Joe Pavicic, pred-
sjednik koordinacije HDZ-
a u Kanadi i predsjednik i
izvršni direktor tvrtke Lik-
ro Precision Ltd. iz Ontari-
ja, koja se bavi proizvodnjom
visoko tehnoloških i preciz-
no mehaničkih dijelova za
medicinsku, optičku, vojnu i
svemirsku industriju. Tvrtku
u Kanadi osnovao je 1980.,
a sada dio proizvodnje nam-
jerava preseliti u Hrvatsku i
zbog toga je već kupio stari
Krašev pogon u Ivanić Gra-
du. U Hrvatsku je, kako tvr-
di, već uložio oko 15 miliju-
na eura, što u nekretnine, što
u investicije u proizvodnju.

Međutim, unatoč želji da us-
postavi snažne gospodarske
veze s Hrvatskom, Joe Pavicic
u političkom se pogledu ra-
zilazio s bivšom garniturom
HDZ-a.

Razlaz sa Sanaderom

"Ja sam bio predsjed-
nik HDZ-a Kanada u rat-
nim godinama, ali prije Sed-
mog općeg sabora razišao
sam se s Ivom Sanaderom.
Ja sam ga doveo u Kanadu,
ali sam shvatio da se njego-
vi pogledi vođenja HDZ-
a i Hrvatske ne uklapaju u
viđenje nas iz dijaspore. Sliko-
vito rečeno, dok je on vidio
samo drveće, mi smo gleda-
li cijelu šumu. Istodobno, nije
imao niti jedne svoje ideje
vođenja Hrvatske, a udružio
se s ljudima koji su imali up-
itan status među iseljenicima
u svakom pogledu, a pogo-
tovo moralnom. Nažalost,
hrvatska je dijaspora u zad-
njih 12 godina bila praktički
odsječena od Hrvatske, a bez
hrvatske dijaspore nema ni
obnove ni ekonomske stabi-
lizacije Hrvatske", ističe Joe
Pavicic. Osim Joea Pavici-
ca iz Kanade, u Stankovce su
stigli i Jose Vrljičak iz Argen-
tine, predstavnici iz Australi-
je, Antun Šlatka iz Južne Af-
rike, Ivan Rošić iz Švicarske i
brojni drugi.

MLADI INFORMATIČAR U ISELJENIŠTVU

Iz Kanade, Hrvatska mi izgleda i divna i užasna

Marko Stričević
(www.tportal.hr)

Razočaranje i pojačano ise-
ljavanje mladih ljudi iz Hrvat-
ske posljednjih se dana isti-
ču kao sve ozbiljniji problem
ove zemlje. Nakon razvika-
nog pisma punog uvreda koje
je Vladi RH navodno poslao
izvjesni ogorčeni Dalmatinac
(opet navodno) netom pri-
je odlaska u gastarbajterske
vode te nakon vijesti o rapid-
no rastućoj popularnosti Fa-
cebook stranice 'Mladi, na-
pustimo Hrvatsku', pokušali
smo ovu, zasad neartikulira-
nu javnu raspravu o predno-
stima i nedostacima odlaska
u inozemstvo obogatiti jed-
nim autentičnim iskustvom.
Ono pripada Nikoli, 30-go-
dišnjem inženjeru informati-
ke koji je zajedno sa supru-
gom Vanjom (specijalicom
eko inženjerstva) i novorođe-
nom Natkom prije skoro dvi-
je godine napustio Hrvatsku i
preselio u kanadsku provinci-
ju. Troje Zagrepčana nastani-
lo se u La Salleu, predgrađu
Winnipega u središnjoj Ka-
nadi, a njihova obitelj usko-
ro se uvećala za još jednu dje-
vojčicu – rođenu Kanadanku
Niku. Nikola je vrlo brzo pro-
našao dobro plaćen posao, na
kredit je kupio kuću i auto te
već dvije godine samostalno
uzdržava svoju obitelj na dru-
goj strani Zemljine kugle. Je li
Kanada obećana zemlja za hr-
vatskog iseljenika? Prosudi-
te sami.

Zašto smo odlučili otići?

U Zagrebu smo imali do-
bre poslove i primanja, ali ako
se sve oko tebe raspada, pi-
tanje je vremena kad ćeš i ti za-
ploviti u govnomu. S dva kre-
dita i malim djetetom, to baš
i nije vesela opcija, objašnja-
va Nikola. K tome je u Winni-
pegu već živjela Vanjina sestra
čija je pomoć bitno olakšala
proces prilagodbe. Prije odla-
ska u Kanadu, naš sugovornik
nije osobito mnogo putovao

po inozemstvu; njegovo se
iskustvo svodilo na maturala-
i poneki kraći izlet po okol-
nim zemljama. No to ga nije
pokolebalo: - Veliki svijet nije
ništa puno veći od našeg 'ma-
log sela' Hrvatske. Posrijedi su
tek drugi jezik i odstupanja
od kulture koju poznajemo.
Na to se čovjek može privi-
knuti. Uvijek sam znao da se
mogu vratiti ako ne bude do-
bro. Osim toga, smatram se
relativno snalažljivom oso-
bom koja voli i može raditi, pa
mi je bilo malo lakše odlučiti
se na takav rizik. „Od trenu-
tka kad su si Nikola i Vanja u
svom tadašnjem zaprešićkom
stanu rekli 'ajmo probat' do
odlaska u Beč po radnu vizu
za Kanadu prošlo je godinu
i pol dana mukotrpne i sku-
plivati u govnomu. S dva kre-
dita i malim djetetom, to baš
i nije vesela opcija, objašnja-
va Nikola. K tome je u Winni-
pegu već živjela Vanjina sestra
čija je pomoć bitno olakšala
proces prilagodbe. Prije odla-
ska u Kanadu, naš sugovornik
nije osobito mnogo putovao

po inozemstvu; njegovo se
iskustvo svodilo na maturala-
i poneki kraći izlet po okol-
nim zemljama. No to ga nije
pokolebalo: - Veliki svijet nije
ništa puno veći od našeg 'ma-
log sela' Hrvatske. Posrijedi su
tek drugi jezik i odstupanja
od kulture koju poznajemo.
Na to se čovjek može privi-
knuti. Uvijek sam znao da se
mogu vratiti ako ne bude do-
bro. Osim toga, smatram se
relativno snalažljivom oso-
bom koja voli i može raditi, pa
mi je bilo malo lakše odlučiti
se na takav rizik. „Od trenu-
tka kad su si Nikola i Vanja u
svom tadašnjem zaprešićkom
stanu rekli 'ajmo probat' do
odlaska u Beč po radnu vizu
za Kanadu prošlo je godinu
i pol dana mukotrpne i sku-
plivati u govnomu. S dva kre-
dita i malim djetetom, to baš
i nije vesela opcija, objašnja-
va Nikola. K tome je u Winni-
pegu već živjela Vanjina sestra
čija je pomoć bitno olakšala
proces prilagodbe. Prije odla-
ska u Kanadu, naš sugovornik
nije osobito mnogo putovao

Važno je znati se prodati

Iz Hrvatske ga nije odve-
labesparica. Radeći u jednoj
zagrebačkoj konzultantskoj
i pol dana mukotrpne i sku-
plivati u govnomu. S dva kre-
dita i malim djetetom, to baš
i nije vesela opcija, objašnja-
va Nikola. K tome je u Winni-
pegu već živjela Vanjina sestra
čija je pomoć bitno olakšala
proces prilagodbe. Prije odla-
ska u Kanadu, naš sugovornik
nije osobito mnogo putovao

imaš fakultet koji ti je otpla-
ćen i usto nešto radnog isku-

stva, ti si u Kanadu došao kao
najjeftinija visokoobrazo-
vana snaga. Na snazi je prin-
cip bodovanja. Gleda se po-
znavanje jezika, obrazovanje,
iskustvo... Kada se skupe bo-
dovi iznad postavljenog pra-
ga, može se poslati zahtjev i,
ako se radi o profesiji koje 'ne-
dostaje' na kanadskom tržištu
rada, viza se najčešće odobra-
va - objašnjava Nikola. Jedan
od argumenata za odluku o
emigraciji bila je činjenica da
Nikola kao informatičar radi
u traženoj profesiji. No su-
prugu će, kako kaže, biti malo
teže zaposliti.

Nije važan fakultet, nego znanje!

Moja trenutna primanja
u Kanadi malo su iznad pro-
sjeka, ali kad bih se zapo-
slio u privatnoj firmi, bila bi
još puno veća. Zasad je do-
bro jer svi imamo zdravstve-
no osiguranje, a ja radim od
8 do 16, uz sat vremena pau-
ze - kaže Nikola koji ključ za
profesionalni uspjeh u Kana-
di vidi u radnoj etici: - Mož-
da će zvučati čudno, ali ov-
dje obrazovanje znači puno
i ne znači ništa. Ono ti omo-
gućava da znaš raditi posao,
a radno mjesto i kvaliteta tvog
posla ovisi o tome kakav si
radnik. U nekim profesijama
nije nemoguće dobiti posao i
ako si samouk prošao obrazo-
vanje, došao na razgovor i po-
kazao da znaš raditi - premda
nemaš fakultet. Ako se kon-

stantno dokazuješ, šefu će biti
u interesu da te zadrži iako si
možda malo skuplji. Nedavni
primjer: jedan zaposlenik je
zbrajao račune, zatim je pro-
maknut u IT podršku, pa je
počeo raditi na sigurnosti
sustava i sada je glavna osoba
za sigurnost u istoj kompaniji.

Život u provinciji Manito-
ba donosi duge zime i tem-
perature od minus 20 kao
normalnu pojavu. A to je jug
Kanade! Pa ipak, imigranti
sa svih strana svijeta snatre o
mogućnosti da baš u toj zem-
lji potraže svoju šansu. Ljetos
se prvi put vratio u Hrvatsku
na odmor i poput astronauta,
iz dosad nepoznate, vanjske
perspektive pogledao na svoju
postojbinu. Kako mu se
čini? - Užasno i predivno.
Dok čitamo vijesti ovako sa
strane, imamo blagi osjećaj
- premda se stanje ne poboljša-
va nekom osobitom brzinom
- da ovi u Vladi nešto rade. A
kad smo se vratili, vani je bilo
toliko ljudi da nisam bio sigu-
ran je li vikend ili radni dan.
Bliski ljudi s kojima smo se
sreli bili su fantastični.

RAZMIŠLJANJA POSLIJE OLIMPIJADE U LONDONU

Rodoljublje i domoljublje još se uvijek cijeni

Na veliko iznenađenje i samih Britanaca Ljetne olimpijske igre u Londonu protekle su u najboljem redu i prema ocjeni gotovo svih novinara bile su „lepršave“ i optimistične. Premda su rituali dodjele pobjedničkih medalja bili uobičajeni i emocije tijekom toga često puta viđene, većini promatrača kao i publici upalo je u oči da su ovoga puta trenuci izražavanja privrženosti nacijama tijekom počasnog trčanja športaša s državnim zastavama i za vrijeme sviranja himni bili posebno svečani i vrlo emocionalni. Gotovo svi pobjednici pjevali su svoje himne i nisu se stidjeli suza radosnica. Bilo je i iznimki ali one su bile zane-marive. Hrvatska je osvojila šest medalja našavši se u redosljedu nacija s medaljama u prvoj trećini što je mnogo za jedan mali narod koji je u tome iza sebe ostavio više mnogoljudnijih država. I naš „zlatni“ Giovanni Cernogoraz, premda pripadnik talijanske manjine, pjevao je hrvatsku himnu. U tome su posebno bili glasni „zlatni“ vaterpolisti. Bez obzira na svoje ne baš poetske sadržaje i nerijetko kičerske melodije, nacionalne himne još su uvijek na cijeni kao izra-

Gojko Borić

zi rodoljublja i domoljublja, unatoč suprotnim tvrdnjama kako globalizacija sve poravnava i kako nacije pripadaju prošlosti. Mi ćemo se u ovom članku ukratko osvrnuti na sadržaj hrvatske himne „Lijepa naša domovino“ kao i na karakteristične posebnosti svečanih pjesama nekih drugih naroda.

● **Što se posebno uočava u tekstu hrvatske himne**

Kao što je poznato hrvatsku himnu, prvotno naslovljenu „Hrvatska domovina“, spjevao je pjesnik Antun Mihanović, jedan od važnijih pripadnika Hrvatskoga preporoda, godine 1835. Autorstvo njegove pjesme je nesumnjivo, no ono- ga časa kad ju je narod prih-

vatio kao svoju, ona postaje, tako rekažući, „kolektivno vlasništvo“ nacije. Ono što je pjesnik izrazio o Hrvatskoj to je narod prisvojio u smislu duhovnoga „vlasništva“ kakvo postoji kad je riječ o narodnim pjesmama. Do sad se vjerovalo da je glazbu za himnu skladao Josif Runjanin, Hrvat pravoslavne vjere, ali kako tvrdi muzikolog Andrija Tomašek to nije istina, no o ovoj dvojbi još će biti mnogo rasprava. Za nas je tekst hrvatske himne važan i radi toga što iz nje- ga možemo zaključiti mnogo toga što je Hrvatima vrijedno pamćenja pri ocjenjivanju vlastite domovine te svoga rodoljublja i domoljublja. Njima je Mihanović dao ono što su oni željeli, inače ne bi njegovu pjesmu prihvatili kao nacionalnu himnu. Ovdje ćemo govoriti o Mihanovićevoj pjesmi kao izrazu kolektivnog mišljenja hrvatskoga naroda, premda pjesnik nije dobio nadahnuće temeljem nekih anketa o nacionalnim vrlinama, nego je prihvatio ono što je narod u vrijeme prvog Hrvatskoga preporoda osjećao i razmišljao o sebi kao važnijih pripadnika Hrvatskoga preporoda, godine 1835. Autorstvo njegove pjesme je nesumnjivo, no ono- ga časa kad ju je narod prih-

va. U prvom je planu dom a ne otac, što znači obitelj a ne „pater familias“; dakle Hrvati daju prednost zajednici dok brojni ostali narodi njezinom „šefu“, ocu. To mnogo znači jer obitelj je pak nešto važnije od jedne osobe, makar ona bila otac. Kad govorimo o svojoj domovini Hrvati je prikazuju da je lijepa, ali mišljenje dijele s mnogim drugim narodima kad oni u svojim himnama spominju svoju domovinu. Namjesto otadžbine u našoj se himni spominje djedovina. Djed je prema tradiciji starih Slavena bio važniji od oca. On je bio simbol individualne mudrosti i trajnosti obitelji. Kad je riječ o hrvatskoj djedovini u himni se govori, i to dva puta, da je bila slavna. I to je dio hrvatske povjesnice (historiografije) u kojoj Hrvati stalno govore o slavi svoje domovine od prvih dana kad je postala prepoznatljiva na svojim prostorima do danas. Slavu svoje domovine spominju mnogi drugi narodi u svojim himnama, no Hrvati kao rijetko koji drugi narod samo žele da ona bude sretna. Ante Starčević je to jednom napisao kako nije važno koliko je Hrvatska duga i široka nego samo da je sretna. Ne velika i uspješna, ne prostrana i dugovječna nego

samo sretna. A onda se u našoj himni ide dalje s izričajem kako nam je domovina mila, odnosno draga, kad je slavna, kad je jedina, kad je ravna i kad je planina. Ovdje je na malo prostora izraženo mnogo lije-pih želja. I to je rijetkost među himnama ostalih naroda u Europi koje su u tom pogledu mnogo nacionalističnije. U daljnje dvije kitice Mihanović upućuje na Dravu, Savu i Dunav, (kasnije je ubačeno sinju svoju domovinu. Namjesto otadžbine u našoj se himni spominje djedovina. Djed je prema tradiciji starih Slavena bio važniji od oca. On je bio simbol individualne mudrosti i trajnosti obitelji. Kad je riječ o hrvatskoj djedovini u himni se govori, i to dva puta, da je bila slavna. I to je dio hrvatske povjesnice (historiografije) u kojoj Hrvati stalno govore o slavi svoje domovine od prvih dana kad je postala prepoznatljiva na svojim prostorima do danas. Slavu svoje domovine spominju mnogi drugi narodi u svojim himnama, no Hrvati kao rijetko koji drugi narod samo žele da ona bude sretna. Ante Starčević je to jednom napisao kako nije važno koliko je Hrvatska duga i široka nego samo da je sretna. Ne velika i uspješna, ne prostrana i dugovječna nego

drugovi“ nisu prihvatili. Srbija je bila strašno ljubomorna na hrvatsku himnu jer svo- ja nije mogla izvoditi pošto je bila monarhistički i vjerski nastrojena. Danas Srbija naveliko izvodi svoju himnu ali bez sazivanja kralja, ali monarhističke simbole nalažimo na njezinu grbu što ukazuje na tamošnju potrebu očuvanja tradicija koje se u Hrvatskoj ponekad zane-maruju.

● **Ima himni čiji dijelovi nisu baš posve uredni**

Ne želimo ovim člankom uvrijediti ni jedan narod radi njegove himne. No postoje svečane pjesme koje djelomično nisu baš posve uredne. Pogledajmo njemačku „Das Lied der Deutschen“ iz pera Hoffmana von Fall-

erslebena. Počinje riječima „Deutschland, Deutschesland über alles ...“, a kao krajnje točke naseljenosti Njemaštva navode se na sjeveru kod Mammela (istočna Prusija) i na jugu Etsch u talijanskom južnom Tirolu; druga kitica je prilično smiješna s njezinim isticanjem njemačkih žena, njemačkoga vina i pjevanja. Stoga je nova Njemačka nakon osnivanja god. 1948. odlučila da svoju himnu počne s trećom rodoljubnom kiticom „Einigkeit und Recht und Freiheit ...“ Inače glazba njemačke himne potječe od austrijskog skladatelja Josepha Haydena koji se za nju nadahnio jednom hrvatskom narodnom pjesmom koju je čuo u Burgenlandu (Gradišću); postoji i

pretpostavka da je Hayden hrvatskoga podrijetla.

Albanci u svojoj himni pozivaju narod da se okupi oko zastave, a tko se od nje udalji proglašavaju ga izdajnikom, što je isto kao u jugoslavenskom nadomjestku za himnu „Hej Slaveni“ s njezinim riječima: „Bio proklet izdajica svoje domovine.“ Grci spominju u svojoj svečanoj pjesmi kako prepoznaju svoju zemlju u njezinoj „oštici mača“ koja je ponikla iz „herojske krvi očeva“. Talijani nas u svojoj himni vode u drevni Rim, te pozivaju svoje ljude da se „okupe i budu spremni na smrt“. Izraelci se pozivaju na svoju povijest staru dvije tisuće godine kako bi kao „slobodan narod“ mogli živjeti u „Cionu, svojoj zem-

lji, i u Jeruzalemu“. Na isti cilj pozivaju se i Palestinci. U himni „Danas nad Makedonijom“ govori se o suncu slobode (sunce je makedonski grb) za koju se Makedonci bore, pri čemu spominju svoje povijesne nacionalne junake od kojih su neke izbrisali nakon proglašenja neovisnosti. Grci pak u svojoj lokalnoj „makedonskoj himni“ čvrsto zastupaju tvrdnju kako su samo oni sinovi Aleksandra Makedonskoga i da su Makedonci isključivo Grci. Francuzi su posebno borbeni u svojoj „Marseljezi“ kad po- vikuju: „Ustajte djeco domovine došao je dan slave. Protiv nas će tiranin podignuti krvave barjake. Zar vi u zemlji ne čujete buku groznih ratnika? Oni dolaze u vašu naručja da skinu glave vašim sinovima i družicama!“ Refren glasi: „Oružje u ruke, građani! Okupite se u redove, naprijed marširajte! Neka krv naša natopi naša polja!“ Zanimljivo je da „Marseljezu“ pjevaju kao športaši i potomci kolonijalnih naroda

Ukrajinci posebno se tuže na svoju povijest bugareći kako „Još Poljska nije propala dok mi živimo“, a Ukrajinci kažu: „Još Ukrajini nisu umrle slava i sloboda, još će nam se, mlada braćo, sudbina nasmijeti.“ I Hrvati su u Preporodno vrijeme pjevali „Još Hrvatska ni propala ...“

● **U nekim himnama slavi se ljepota krajolika kao da je to ljudska zasluga**

Mnogi autori nacionalnih himna nadahnjivali su se ljepotama svoje domovine i to onda izričito spominju u svojim stihovima. Bugarin Cvjetan Radoslavov stihotvorci o Staroj planini, (Balkanskom gorju), sinjem Dunavu, Trakciji i Pirinu. Austrijska pjesnikinja Paula von Preradović (unuka našega Petra Preradovića o kojemu je napisala i jedan roman) govori o Austriji kao zemlji bregova, rijeka i oranica, ali i o domovini velikih sinova, no to je u novije vrijeme promijenjeno u „Heimat große Töchter und Söhne“; pobjeda je to austrijskih feministica. U finski- koj himni tvrdi se da je Finska zemlja bregova, dolina i žala, te da se ništa toliko ne ljubi kao nju na sjeveru svijeta. U estonskoj himni, koja je za vrijeme Sovjetskoga Saveza bila zabranjena, ali unatoč tome

emitirao ju je finski radio, ponavlja se kako je Estonija lijepa i da Estoncima ništa na svijetu nije tako drago kao ona. U posljednjoj strofi autor tvrdi kako nad Estonijom čuva stražu nitko drugi nego Bog. I Crnogorci su puni lijepih riječi o svojoj zemlji Crnoj Gori koju nazivaju majkom i domovinom, (zanimljivo ne otadžbinom). Udvaraju joj se riječima kako vole njezina „brda tvrda i stravične klanice“. Na kraju vele kako će njezine rijeke, koje utječu u dva mora, pronesiti glas do oceana „da je vječna Crna Gora“. Ovdje su Crnogorci slični Hrvatima koji upućuju svoje rijeke i sinje more neka kraju svijetu „da svoj narod Hrvat ljubi“. Kako vidimo, pjesmotvorci nacionalnih himni rado govore o ljepotama svojih domaja jer je to neosporno u domaćem svijetu i time se nikome ne mogu zamjeriti. One se bitno razlikuju od onih u kojima se spominju ratovi, krv, mačevi, vječna borba za slobodu itd. Idila je uvijek dobro došla no ipak valja reći da narodi koji nastanjuju takve lijepe krajolike nisu za to zaslužni, to im je bogomdano, ali zasluge mogu dobiti u ekološkom očuvanju svojih prelijepih domovina pa su na taj način te himne danas itekako moderne.

● Nisu riječki i religiozni motivi u himnama

U srbijskoj himni „Bože pravde“ saziva se Bog da spasi Srbe od propasti, da hrani, (što znači u modernom jeziku brani) srpske zemlje i srpski rod. Upada u oči pojam „srpske zemlje“, a to bismo mogli tumačiti tako da Srbi osim svoje Srbije još neke zemlje u susjedstvu smatraju svojim; možemo zamisliti koje. Rusi u svojoj svečanoj pjesmi, koja se pjeva prema melodiji sovjetske himne „Neka živi tvorčina volje naroda“, pozivaju Boga da čuva njihovu domovinu koju proglašavaju jedinstvenom u svijetu. Mađarska himna odmah počinje religioznim riječima: „Gospodine, blagoslovi Mađara radošću i izobiljem, zaštiti ga svojom rukom kad se bude s neprijateljima.“ Prema autoru mađarske svečane pjesme sam je Bog doveo Mađare do „svetoga vrhunca Karpata i... do Tise i Dunava“. Slično je to vjerovanju Židova, temeljem Staroga zavjeta, da im je Bog darovao „obećanu zem-

lju“ Izrael sve do rijeke Jordana, valjda zaboravivši da tamo odavno živi palestinska većina. Posebno je religiozna engleska himna u kojoj se na samom početku veli: „Neka Bog štiti našu milostivu kraljicu! Zatim: „Dopusti da dugo pobjednički, sretno i slavno vlada nad nama!“ Ovo nam baš ne izgleda primjerno za najstariju modernu demokraciju u Europi, ali stvarnost je ipak drukčija, britanski suverena ima samo formalnu vlast.

● Nekoliko zaključnih riječi

Kao što smo vidjeli iz nekih tekstova raznih nacionalnih himni, u njima možemo naći svašta, lijepih ali i suvišnih riječi. Jedno je, međutim, sigurno: nacionalne svečane pjesme još uvijek diraju ljude do suza. Himne spadaju u najvažnije nacionalne simbole kao što su zastave i grbovi. Mnogi od ovih simbola stari su stoljećima. Ljudi su ih prisvojili i u slučajevima kad su zastarjeli i ne baš lijepi. U Hrvatskoj jedan poznati dizajner već godinama zagovara svoju zamisao da se ukine sadašnja zastava s crveno-bijelo-plavim vodoravnim ploham i grbom, i namjesto nje predlaže zastavu s crvenobijelo-plavim kvadratima, no na to nitko nije i ne će pristati. Po mome mišljenju sadašnji hrvatski grb, tzv. šahovnica, „opterećen“ je s onom krunom od pet grbića, od kojih neke malo tako zna što su, ali teško je vjerovati da će se to promijeniti. Tradicije žive i onda kad nisu baš najsretnije „skrojene“. Što se tiče tvrdnje da je hrvatski grb koji počinje s bijelim kvadratom „ustaški“, to je besmislica. U hrvatskoj povijesti bilo je jednih i drugih, s bijelom i crvenom kockicom. Primjerice, na crkvi sv. Marka u Zagrebu pred Banskim dvorima i Saborom, nalazi se grb s početnim bielim kvadratom. Predsjednik Franjo Tuđman htio je uvesti neke običaje u državni protokol, ali nije mu uspjelo. Lijep običaj da se pri sviranju himne drži desna ruka na srcu, premda nije hrvatski, nije prihvaćen od svih Hrvata, koriste ga samo HDZ-ovci i športaši, čime se u još jednom slučaju demonstrira podijeljenost nacije. „Lijepu našu“, nasupro tome, svi pjevaju s velikom oduševljenjem, i to će biti tako dok god bude Hrvata u domovini i izvan nje.

SAČUVAJ BOŽE

Prodaja nacionalnih interesa za moć i ugodu

Piše: Goran Marić

Doc.dr.sc. Goran Marić, bivši zastupnik u Hrvatskom saboru i predsjednik odbora za financije i državni proračun. Član Znanstvenog društva ekonomista. Predsjednik Tuđman odlikovao ga je za doprinos hrvatskom gospodarstvu.

Čak ni više od dva desetljeća nije bilo dovoljno da Republika Hrvatska naplati svoj potraživanje od Ljubljanske banke, a ni nakon sramotno duge 22 godine RH nije zaštitila 144 tisuće oštećenih Hrvata kojima je u toj istoj Ljubljanskoj banci devizna štednja oteta. Mnogi su s tom svojom ušteđevinom izgubili i vjeru i nadu; i stvarnost i san; izgubili su i sadašnjost i budućnost. A svu prošlost su im ionako oduzeli, svu ušteđevinu opljačkali, zapravo sav životni trud smrtili. I opet najvećim dijelom Hrvatima iz dijaspor. Zato se s pravom mnogi pitaju što su radili svi ti dosadašnji predsjednici vlada RH, što su radili svi ti ministri financija, svi Državni odvjetnici i guverneri HNB-a? Odgovor je jednostavan - ništa, apsolutno ništa, kao i po još mnogim drugim nacionalno važnim pitanjima. I hrvatske institucije i najodgovorniji pojedinci potpuno su zakazali. Pokazali su tek nemar i neodgovornost prema samoj Republici Hrvatskoj, ali i prema njenim građanima. Aktivnost, marljivost i iskazani trud nisu izostali jedino u pokopavanju istine.

Minimalna mjera istine

Ali slučaj Ljubljanske banke Ljubljana, Glavne filijale Zagreb zahtjeva bar minimalnu mjeru istine i prisjećanje na nekoliko nespornih činjenica. Još za vrijeme bivše SFRJ, početkom 1990. Ljubljanska banka, Glavna filijala Zagreb, svojim je deponentima-štedišama iz RH protuzakonito obustavila zatražene isplate s njihovih deviznih računa

i tako im uskratila njihovo legitimno pravo podizati svoj novac povjeren na štednju toj banci. Na dan 31.12.1991. Ljubljanska banka d.d. Ljubljana Glavna filijala Zagreb imala je devizne štednje u ukupnom iznosu 533,2 mil USD ili 930 milijuna DEM, bez obračunatih kamata za 1990. i 1991. Ali nisu hrvatski građani tada bili samo materijalno oštećeni, već i na najdramatičniji način diskriminirani. Jer, dok oni nisu nikako mogli do svoje ušteđevine, Slovenci su u toj istoj Ljubljanskoj banci mogli u svim slovenskim poslovnica neograničeno podizati štedne uloge. Usprkos tomu što se radilo o jednoj te istoj banci, Ljubljanskoj banci Ljubljana, Glavnoj filijali Zagreb. U registru suda u Ljubljani (str. 5.) nedvosmisleno se navodi: „Glavna filijala Ljubljanske banke u Zagrebu u pravnom prometu u okviru registriranog poslovanja nastupa u ime i za račun Ljubljanske banke d.d. Ljubljana bez ograničenja“, a dalje u nastavku na istoj str. 5. Registra suda u Ljubljani navodi se: „Za obveze Glavne filijale Zagreb odgovara Ljubljanska banka d.d. Ljubljana sa svojom svojom imovinom bez ograničenja.“

Štednja u javni dug

Zakonskom uredbom Vlade RH o pretvaranju deviznih depozita u tzv. „javni dug“ omogućilo se svim štedišama Ljubljanske banke svoju deviznu štednju prenijeti na neke od hrvatskih banaka.

Međutim, tom uredbom nisu se ugasile novčane obveze Ljubljanske banke. Tom

uredbom samo su potraživanja prema Ljubljanskoj banci prešla sa dijela hrvatskih štediša na Republiku Hrvatsku te je tako RH postala novi vjerovnik Ljubljanske banke d.d. Ljubljana. Sukladno tomu, od 1. siječnja 1990. Ljubljanska banka i Republika Slovenija duguju Republici Hrvatskoj 368,2 mil. USD ili 640,67 milijuna DEM s pripadajućom kamatom, za preneseni dio devizne štednje te 165 mil USD ili 287,1 mil DEM s pripadajućom kamatom hrvatskim građanima (kojih je 144.000), za preneseni dio devizne štednje.

Pravnom akrobacijom do etničke banke

U srpnju 1994. slovenski parlament je u noći sa 26.07. na 27.07.1994.g. na zatvorenoj sjednici, tajnom procedurom i Ustavnim zakonom osnovao Novu Ljubljansku banku. Tom „pravnom akrobacijom“ svi su dugovi (pasiva) ostavljeni „staroj“ Ljubljanskoj banci, a sva imovina (aktiva) prenesena na Novu Ljubljansku banku. I sve s ciljem neisplate devizne štednje hrvatskim građanima i Republici Hrvatskoj za preneseni dio štednje. Time su počinjene teške povrede i slovenskih i međunarodnih propisa, ali i do tada nepoznate, povrede bankarskog poslovanja. To je također bila i gruba povreda moralnog karaktera jer je tim ustavnim zakonom Ljubljanska banka postala „etnička banka“ unikatnog tipa. Taj nečasni i u svjetskim razmjerima nezabilježen „manevr“ službeno slovenske politike bio je izveden s jednom jedinom

namjerom; osmišljenom prijevaram ozakoniti konfiskaciju devizne štednje tj. oduzimanje vlasništva hrvatskim štedišama i Republici Hrvatskoj. I od tada se konstantno čuju slovenski politički glasovi da Nova Ljubljanska banka hrvatskim građanima i RH ne duguje ništa, a da je pitanje devizne štednje sukcesijsko pitanje. Takva objašnjenja potpuno su strana pravnoj stečevini ne samo Europske unije nego i civiliziranog svijeta i nisu utemeljeni čak niti na jednom slovenskom, a kamoli europskom propisu.

Štedni ulozi kao plijen

I u najnovijem intervjuu jednim dnevnim novinama u Hrvatskoj, bivši predsjednik Vlade Slovenije, Borut Pahor nedvosmisleno o štednji Ljubljanske banke govori kao o sukcesijskom pitanju. I ne trebaju čuditi takvi stavovi slovenske politike. Jer 22 godine nebrige i deficit kompetencije odgovornih u Hrvatskoj samo su stimulirale agresivnost, neetičnost i odlučnost slovenske državne politike da zadrže konfiscirane devizne štedne uloge kao oti plijen od hrvatske države. Što Slovenija kani s plijenom može se zaključiti iz imenovanja Franceta Arhara financijskim stručnjakom za pripremu prijedloga rješenja. Naime radi se o bivšem guverneru Narodne banke Slovenije, osobi koja je i kreirala Ustavni zakon kojom se osnovala Nova Ljubljanska banka, a temeljem kojega se uporno negiraju obveze Slovenije prema Hrvatskoj. Napokon je i Vlada RH, na zatvorenoj sjednici 19. srpnja 2012. imenovala Zdravka Rogića, iz HNB-a, financijskim stručnjakom RH za pripremu prijedloga rješenja za pitanje prenesene štednje Ljubljanske banke. Već samim imenovanjem Vlada RH učinila je tri pogreške. Prva je u tomu što aktualiziranje problema naplate duga Ljubljanske banke, baš u vrijeme kada Slovenija treba ratificirati Ugovor o pristupanju RH Europskoj uniji, Sloveniji daje nenadoknadivu prednost i mogućnost ucjene

u tomu pregovaračkom procesu.

U Hrvatskoj je lako biti prorok

Može li se predvidjeti kako će izgledati prijedlog rješenja problema u kojemu RH i hrvatske štediše potražuju skoro 3 milijarde Eura (s kamatom)? Može, najlakše je u Hrvatskoj biti prorok u procjeni ostvarenja zaštite nacionalnih ekonomskih interesa. Točno se može predvidjeti sve, a ne treba ništa znati. Dovoljno je samo biti pesimist! I ne trebaju onda čuditi ustupci koje Hrvatska redovito na svoju štetu daje suprotnim stranama. A niti treba isključiti mogućnost da se takve okolnosti možda svjesno i namjerno kreiraju. Druga pogreška je što je Vlada RH za financijskog stručnjaka imenovala osobu koja je u HNB-u već dvadeset godina zadužena za sukcesiju financijske imovine bivše SFRJ, pa se time tiho osnažuje teza slovenske politike da je pitanje štednje Ljubljanske banke pitanje sukcesije. Toliko nespretno, neznački, amaterski...

Nažalost, to se potvrdilo već nakon prvog sastanka u Otočcu na Krki, kada je je slovenski predstavnik javno kazao da je pitanje Ljubljanske banke sukcesijsko pitanje, a na što je hrvatski predstavnik odšutio. Odlučio je braniti svoj status, a ne državni interes. A šutnja je najbolje sredstvo za postizanje toga cilja. Ali gospodin Rogić bi trebao imati na umu da nitko u RH nije ovlašten niti ima mandat dati poklon je u Vlada RH, na zatvorenoj sjednici 19. srpnja 2012. imenovala Zdravka Rogića, iz HNB-a, financijskim stručnjakom RH za pripremu prijedloga rješenja za pitanje prenesene štednje Ljubljanske banke. Već samim imenovanjem Vlada RH učinila je tri pogreške. Prva je u tomu što aktualiziranje problema naplate duga Ljubljanske banke, baš u vrijeme kada Slovenija treba ratificirati Ugovor o pristupanju RH Europskoj uniji, Sloveniji daje nenadoknadivu prednost i mogućnost ucjene

štednih uloga nije ni u kakvoj vezi sa tzv. sukcesijom financijske imovine bivše SFRJ. Treća pogreška je imenovanje pojedinca za ovako bitan i nacionalno važan slučaj.

To je morala biti komisija od najmanje tri financijska stručnjaka, jedan iz vladajuće koalicije, jedan iz oporbe i jedan nestranački stručnjak. HNB je takvoj komisiji trebao biti samo servis.

„Zlatnog“ prodavatelja za pregovaratelja

Sam izbor gospodina Zdravka Rogića za pripremu prijedloga sporno je s nekoliko motrišta.

Gospodin Rogić je i u svojevrsnom sukobu interesa budući da je obiteljski vezan za Sloveniju (supruga Slovenka). Za najbližeg suradnika odabrao je sadašnjeg direktora pravne službe HNB-a Marijana Klanca, koji je u vrijeme nastanka duga Ljubljanske banke bio direktor pravne službe upravo te Ljubljanske banke, Glavne filijale Zagreb. Ne bi trebalo biti nebitno ni to što je taj direktor pravne službe HNB-a baš Slovenac. Gospodin Rogić je kao glavni savjetnik bivšeg guvernera Rohatinskog zajedno s njim posljednjih godina u besćenje prodao 15,5 tona zlata RH na kojemu je država Hrvatska izgubila stravičnih 5 milijarda kuna. Preciznije, 15.055 kg su rasprodali, a 466 kg hrvat-

skog zlata ostavili su Beogradu ili nekomu u Beogradu. Jer je Hrvatskoj umjesto 2,4 tone (28,49% od 8,5 tona) pripalo samo 23%, odnosno 1.955 kg. I nikada niti u jednom Izvješću o radu HNB-a nije bilo niti riječi o prodaji zlatnih poluga. Ne bi bilo zgodno saznati da su najveći umovi hrvatske monetarne vlasti hrvatsko zlato „utržili“ za 145 milijuna USD, kada ono danas vrijedi skoro milijardu USD. Kako onda osporiti tvrdnju profesora Slavka Kulića da Hrvatska narodna banka nije ni hrvatska, ni narodna, a niti banka? Teško, zapravo nemoguće!

Tri protunacionalna procesa

Bivši guverner HNB-a Marko Škreb i njegov zamjenik Zdravko Rogić najodgovorniji su i za slom hrvatskog bankarskog sustava koji je drame nastanka duga Ljubljanske banke bio direktor pravne službe upravo te Ljubljanske banke, Glavne filijale Zagreb. Ne bi trebalo biti nebitno ni to što je taj direktor pravne službe HNB-a baš Slovenac. Gospodin Rogić je kao glavni savjetnik bivšeg guvernera Rohatinskog zajedno s njim posljednjih godina u besćenje prodao 15,5 tona zlata RH na kojemu je država Hrvatska izgubila stravičnih 5 milijarda kuna. Preciznije, 15.055 kg su rasprodali, a 466 kg hrvat-

Ali nije beznačajna ni činjenica da gospodin Rogić ima 71 godinu i da je već prije šest godina po zakonu trebao biti u mirovini. Ako to primjerice moraju sveučilišni profesori, kirurzi... kako to da Rogić ne mora! Uz to već 22 godine u HNB-u neumorno štiti interese RH pa je vrijeme da se čovjek odmori. Ali prije odlaska neka samo objasni kako je moguće da su 1990. neki „Hrvati“ (Lončar, Marković...) ipak uspjeli podići svoju deviznu štednju iz Ljubljanske banke? I tko im je tu zlouporabu omogućio? Nikada se to neće saznati, jer iz HNB je nemoguće dobiti objektivnu informaciju. HNB je zaštiti ogrtač subjektivnosti. U tom ogrtaču zaštićeni su mnogi i pojedinci i interesi. Pod tim ogrtačem kupovali su se usponi, moć i ugodu pojedincima, i to rasprodajom karaktera i nacionalnih interesa.

Zbog toga je HNB najveći uzročnik što će Hrvati, kada se jednog dana iz sna probude, vidjeti da su više robovi nego slobodni. Nedavno je ugledni novinar Tihomir Dujmović pišući u svojoj kolumni o hrvatskim granicama zavapio „Bože čuvaj Hrvatsku!“

A sve ovo o Vladama, Ljubljanskoj banci i HNB-u moglo se napisati samo s dvije riječi - SAČUVAJ BOŽE!

THOMPSON ODGOVARA NA OPTUŽBE KOJE STIŽU IZ POREZNE

Hajka protiv mene vodi se igrokazom oko mog poreza

Dragi prijatelji, imam potrebu obratiti Vam se nakon dobivenog rješenja, kojega je Porezna uprava prošle nedjelje prvo poslala medijima, a tek nakon par dana meni.

Ovom priopćenju, kojim Vam se obraćaju moji odvjetnici, želim nadodati kako se političko-medijska hajka na mene nastavlja.

Iz pripćenja mojih odvjetnika može se

Marko Perković Thompson

jasno vidjeti kako moji progonitelji čine sve, pa čak i krše sva pravila i zakone, samo da bi me pred Vama iskompromitirali, i na najpodliji način ocnili.

Za kraj mogu dodati kako ću sa pravne strane učiniti sve da ove laži i podmetanja zaustavimo.

U nedjelju, 9. rujna 2012., u tiskanom izdanju jednog dnevnog lista, izašao je članak u kojemu je objavljeno da Marko Perković – Thompson, temeljem rješenja Porezne uprave, duguje iznos od 1,164 milijuna kuna poreza. Vijest je prenesena u većini hrvatskih medija.

Zbog velikog interesa javnosti te odluke pojedinaca iz Porezne uprave da porezni postupak protivno zakonu bude javan, gospodin Perković je prisiljen, radi zaštite svojega digniteta, te digniteta svoje obitelji, obratiti se cjelokupnoj hrvatskoj javnosti te ukazati na nezakonita postupanja pojedinaca iz Porezne uprave.

Tri različita porezna utvrđenja u istom postupku

Još u srpnju 2011. nadležno tijelo koje provodi postupak donijelo je Zapisnik kojim je nakon sedmomjesečnoga postupka izračunalo obvezu poreznog obveznika u iznosu od 356.378,19 kuna. Sukladno zakonu, porezni obveznik je protiv ovakova utvrđenja u rujnu 2011. podnio prigovor, smatrajući ovakav izračun kon-

tradiktornim dostavljenoj dokumentaciji te izvršenim provjerama od strane poreznoga tijela.

Nakon podnesenoga prigovora, tijelo koje provodi postupak nije kontaktiralo poreznog obveznika, sve do travnja 2012., kada po prvi put mediji iznose podatke o tijeku poreznog postupka. Tako, pojedini mediji senzacionalno objavljuju informacije o milijunskom dugu poreznog obveznika (neki su konkretno spominjali iznos od 2.000.000,00 kuna!), pozivajući se uvijek na izvore bliske Poreznoj upravi. Neposredno nakon medijskih objava porezni obveznik doista zaprima poziv iz Porezne uprave da se ponovno javi u njihove prostorije radi davanja daljnjih podataka, što porezni obveznik uredno čini.

U srpnju 2012., Porezna uprava (znakovito ili ne – prije toga je došlo i do promjene inspektora) povodom podnesenoga prigovora od strane poreznog obveznika, donosi novi Zapisnik u kojemu sada najednom tvrdi da porezni obveznik duuguje iznos od vrtoglavih

1.698.523,05 kuna! Dakle, umjesto da odluči je li porezni obveznik u pravu kada osporava utvrđenu obvezu u iznosu od 356.378,19 kuna ili pak nije u pravu, porezno tijelo bez ikakva obrazloženja ignorira cjelokupna vlastita utvrđenja iz prvotnog zapisnika. Dakle, kako ona osporena tako i neosporena, te bez ikakvih novih činjenica uvećava poreznu obvezu za gotovo pet puta. Ponavlja se, dokumentacija i ugovori koje su porezni inspektori prihvatili kao izvor stjecanja imovine i što uopće nije bilo sporno niti za stranku niti za porezno tijelo, odjednom u srpnju 2012. godine, bez ikakve dodatne analize, postaje „nevjerodostojna dokumentacija“, uz obrazloženje da pojedini ugovori nisu ovjereni od strane javnog bilježnika. Paradoks ovakvoga obrazloženja je taj da zakon niti za jedan od konkretnih ugovora ne nalaže da moraju biti ovjereni od strane bilo kojega tijela RH. Ovime je tijelo koje provodi postupak jasno poručilo poreznom obvezniku da u konkretnom postupku neće primjenjivati zakone koji su na snazi u

RH.

I protiv posljednjega Zapisnika porezni obveznik je 3. kolovoza 2012. podnio prigovor ukazujući na njegove nelogičnosti i njegovu nezakonitost, da bi Porezna uprava 7. rujna 2012. donijela porezno rješenje po kojemu je utvrđena obveza poreznog obveznika u iznosu od 1.164.211,42 kuna!

Nakon ovakvoga postupka, porezni obveznik se s pravom pita, kako je uopće moguće da isto tijelo, u istom postupku, u godinu i devet mjeseci donese čak tri akta s potpuno različitim iznosima koje bi porezni obveznik trebao platiti!? Može li biti zakonit, pravičan i objektivan postupak u kojem porezno tijelo kao da nastupa s težom „tko se žali platit će još više“.

Kazneno djelo odavanja službene tajne

Karakteristika ovoga poreznog postupka, za razliku od tisuća drugih koje nadležna tijela provode i u kojima nadležna tijela poštuju zakon šiteći podatke iz privatnoga života poreznog obveznika, je javna objava dokumenata od strane pojedinaca iz Porezne uprave, a koji su zakonom zaštićeni kao tajna.

Tako se desilo da je u travnju 2012. porezni obveznik najprije preko medija saznao da je ponovno pozvan u Poreznu upravu, da bi službeni poziv zaprimio tek nakon 2012. dostavljen je i objavljen u dnevnom listu u nedjelju 29. srpnja 2012. da bi ga porezni obveznik zaprimio u ponedjeljak 30. srpnja 2012. Konačno, porezno rješenje poreznom obvezniku je uručeno 11. rujna 2012., dok su podatci iz poreznog rješenja objavljeni dva dana prije, 9. rujna 2012.

Porezni obveznik je svjestan da je javna osoba te da je zanimanje medija za konkretni predmet velik, pa je onda i

moguće da pojedini podatci iz spisa mogu i nesmotrenošću dospjeti u javnost.

Međutim, objava integralnih dokumenata, podataka o osobama koje se u spisu spominju, konkretnih pravnih poslova, kao i odbijanje dostave poreznoga rješenja (poreznom obvezniku je, kada je u petak 7. rujna 2012. zatražio dostavu poreznoga rješenja, od strane službenika Porezne uprave izričito rečeno da ga u petak ne može dobiti jer rješenje, kako su rekli, još nije napisano, da bi rješenje bilo objavljeno u medijima u nedjelju 9. rujna 2012.) prije njegove objave u medijima, niti u kojemu slučaju ne može biti nesmotrenost poreznog tijela, već isključivo namjera pojedinih osoba poreznog tijela da činjenjem kaznenoga djela, kad već to ne mogu u zakonitom postupku, javno prokažu poreznog obveznika kao osobu koja ne plaća porez, iako ona to nije.

Imajući navedeno na umu, mora se zaključiti da cilj ovoga postupka nije zakonito utvrditi činjenice te temeljem njih donijeti zakonito rješenje, nego prvenstveno dezavuirati gospodina Perkovića kao osobu te obračunati se s njim i s onim što velikom dijelu hrvatskoga društva predstavlja.

Na ove prigovore poreznici u svojem rješenju kratko odgovaraju: „.... naslovno tijelo odgovara da su ovlašteni djelatnici u postupku tijekom čitavog postupka postupali u skladu sa navedenim načelom (načelo čuvanja porezne tajne) te nemaju saznanja na koji su način informacije iz samog postupka dospijevale u medije.“

Ne/postupanja poreznog tijela tijekom postupka

Temeljno pravo svakog građanina Republike Hrvatske je zahtijevati da jedno dr-žavno tijelo sukladno zakonu provede postupak te odluči o njegovu pravu. Gospodin

Perković tijekom postupka nikada nije dovodio u pitanje pravo poreznoga tijela da utvrđuje njegove primitke i izdatke, odnosno zakonitost stjecanja imovine kojom raspolaže, jer nema i ne smije biti nikakve razlike između njega i bilo kojega drugog hrvatskog poreznog obveznika.

Jednako tako, dužnost je poreznog tijela primjenjivati zakon u svakom konkretnom slučaju, pa radilo se i o Marku Perkoviću – Thompsonu. Međutim, da za Marka Perkovića – Thompsona ne vrijede ista pravila kao i za sve druge porezne obveznike, porezno tijelo je nizom nezakonitih postupanja potvrdilo.

Tako u ovom postupku, iako ga nadležno tijelo provodi već godinu i devet mjeseci, ne postoji niti jedna službena zabilješka razgovora s poreznim obveznikom, odnosno s

njegovim opunomoćenikom. Ne postoji niti jedan zapisnik o održanom ročištu, iako je porezni obveznik, odnosno njegov opunomoćenik, i ne koliko desetaka puta dolazio u Poreznu upravu, odgovarajući uvijek iznova na njihova pitanja. Zato i ne iznenađuje što u poreznom rješenju obrazlažući prigovore poreznog obveznika porezno tijelo - i to u jednom strogo formalnom postupku - navodi da je o svemu porezni obveznik bio usmeno obaviješten.

Primjerice, na prigovor poreznog obveznika da nije pozvan na očevid koji je porezno tijelo navodno provelo, u poreznom rješenju poreznici izričito navode: „.... inspektori ovlašteni za vođenje postupka izvršili su dana 23. 05. 2012. očevid ne stupajući na predmetnu nekretnost, a o čemu je opunomoćenik poreznog obveznika

bio usmeno obaviješten. O očevidu je tom prilikom sastavljena i Službena zabilješka.“

Gospodin Marko Perković – Thompson javno ističe kako niti on, niti njegovi opunomoćenici, nikada nisu bili obaviješteni o datumu održavanja očevida koji je navodno održan u svibnju 2012. Štoviše, dva mjeseca poslije, u srpnju 2012., osobno je izvršen uvid u cjelokupan spis koji se nalazi kod poreznoga tijela, te je pregledom utvrđeno da u spisu ne postoji Službena zabilješka na koju se porezno tijelo poziva. Međutim, ukoliko je Službena zabilješka naknadno umetnuta u spis, nameću se doista ozbiljna pitanja na koja odgovorne osobe moraju dati odgovor.

Nadalje, na ponavljane prigovore poreznog obveznika, kako porezno tijelo odbija primijeniti striktnu zakonske

odredbe o poreznom nadzoru Općeg poreznog zakona, porezno tijelo u poreznom rješenju izričito navodi: „.... porezni nadzor u konkretnom predmetu nikada nije proveden na način kako je reguliran u glavi 10. Općeg poreznog zakona.“ Čak u tri navrata ovu tvrdnju porezno tijelo u rješenju ponavlja. Dakle, nakon godinu i devet mjeseci, koliko traje ovaj postupak, porezni obveznik saznaje da nikakav porezni nadzor od strane poreznoga tijela nije provoden, niti ga porezno tijelo provodi!

Porezni obveznik se s pravom pita, koji su to onda postupak poreznici provodili? Koje su to nepisane zakone uopće poreznici primjenjivali u konkretnom slučaju? I kako to da sad najednom ne provode postupak poreznog nadzora, iako se u čak dva službena akta (Zapisni-

ci iz studenog 2011. i iz srpnja 2012.) izričito pozivaju na odredbe o poreznom nadzoru?!

Izgleda da ovime porezno tijelo poručuje poreznom obvezniku, ali i svim poreznim obveznicima Republike Hrvatske, da nije bitno što zakon nalaže i određuje, nego je, prije svega, bitno ime i prezime poreznog obveznika. Pa će tako prema jednim zakonom biti primijenjen, dok će prema drugima porezno tijelo primijenjivati „svoje zakone“. Ili, kao što je ne tako davno jedan državnik izjavio: „ne treba se baš držati zakona kao pijan plota“.

Protiv nezakonitoga rješenja tijela porezne uprave gospodin Perković će, dakako, podnijeti žalbu.

Za Marka Perkovića Thompsona, odvjetnik Marko Gracin

Sonja Brejčak

ZORAN MILANOVIĆ U BERLINU SE SASTAO S KANCELARKOM MERKEL

Odnosi Zagreba i Berlina bez smetnji

Nenad Kreizer
Izvor: dw/croatian

Predsjednik Vlade Republike Hrvatske Zoran Milanović bio je 19. rujna u jednodnevnom posjetu SR Njemačkoj. Odnosi Hrvatske i Njemačke su tradicionalno dobri. U prvom planu se već odavno nalaze gospodarski odnosi.

Otvorenih političkih pitanja između Njemačke i Hrvatske već godinama nema. Posljednja sjena na odnose između Zagreba i Berlina bio je neispunjen zahtjev njemačkog pravosuđa za izručenjem bivšeg djelatnika jugoslavenske i hrvatske tajne službe Josipa Perkovića kojeg se teretilo zbog navodne umiješanosti u ubojstvo hrvatskog emigrantskog političara Stjepana

Đurekovića početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća. No odnedavno je i tjeranica za Perkovićem (i za još nekoliko hrvatskih državljana) skidana s internetske stranice bavarskog ureda za borbu protiv kriminala pa se to pitanje više (gotovo) ne spominje.

Njemačka kao odvjetnik Hrvatske
Njemačka je čak, kako smatra Norbert Mappes-Niediek, novinar i publicist i jedan od zasigurno najboljih poznavatelja hrvatsko-njemačkih odnosa, u završnici pregovora o pristupanju Europskoj Uniji, uskakala u pomoć Hrvatskoj kad god bi zapelo. „Njemačka se u to vrijeme ponovno uzdigla u nešto poput 'odvjetnika Hrvatske', smatra Mappes-Niediek. No taj angažman je daleko od onog iz vremena

„Danke Deutschland“. Hrvatska je danas zemlja koja, kako smatra Mappes-Niediek, na međunarodnom planu ne čini ništa što bi moglo ugroziti ratifikaciju pristupnog ugovora u zemljama članicama Europske Unije, pa tako ni u Njemačkoj. Važna je činjenica posljednjih godina, kako naglašava Mappes-Niediek, da u samoj Hrvatskoj postoji „jedinstveni konsenzus“ po pitanju hrvatskog ulaska u EU. Iako je sama ratifikacija u Njemačkoj ostavljena za prolejnosa, u sljedeće godine (jer se čeka posljednje izvješće monitoringa), parlamentarna rasprava o ovom pitanju će u njemačkom parlamentu Bundestagu započeti već sljedećeg mjeseca.

Ratifikacija nije pitanje automatizma

Predsjednik Parlamentarne skupine za Hrvatsku Horst Meierhofer iznio je u razgovoru za Deutsche Welle, „duboko uvjerenje“ da će Bundestag ratificirati pristupni ugovor. „Ratifikaciji pristupnog ugovora u Bundestagu više ništa ne stoji na putu ali se još jednom mora reći da se ne radi o pukom automatizmu i da svi uvjeti moraju biti ispunjeni. No ja polazim od toga

da će ih Hrvatska i ispuniti“, rekao je Meierhofer. On ovaj, iz hrvatskog rakursa možda pojačani oprez, opravdava činjenicom da se u trenutnoj situaciji od političara očekuje da od ovakva osjetljiva pitanja rješavaju pomnije nego što je to bio slučaj još prije par godina kada Europsku Uniju nije tresla ovakva gospodarska ali i egzistencijalna kriza. No to po njemu ne umanjuje prijateljstvo između Hrvatske i Njemačke. „Njemačka je još uvijek veliki prijatelj Hrvatske. Ali među prijateljima je posve razumljivo da se na dnevnom redu koji put nađu i stvari koje nisu ugodne. Prijatelji su zato tu da vam u lice kažu ako nešto nije u redu. Treba razumjeti da su zbog loših iskustava u prošlosti članice Europske Unije postale malo osjetljivije na ispunjavanje kriterija i da se malo pozornije gleda na sitnice i Hrvatska je to zasigurno osjetila“, zaključio je Meierhofer.

S jednim okom prema regiji, s drugim prema Bruxellesu

Da ratifikaciji hrvatskog pristupnog ugovora u Bundestagu ništa ne stoji na putu uvjeren je i Josip Juratović,

dugogodišnji zastupnik Socijaldemokratske stranke Njemačke (SPD) u Bundestagu. „Stav naspram Hrvatske u Bundestagu je kroz sve zastupničke klubove jako pozitivan tako da mislim da s ratifikacijom neće biti problema“, smatra Juratović.

Nakon ulaska u EU, pred Hrvatskom stoje, u to su uvjereni svi sugovornici, mnogi gospodarski ali i politički izazovi. Jedan od najčešće spominjanih je onaj o preuzimanju uloge spona između Europske Unije i ostatka jugoistočne Europe. „Od Hrvatske se očekuje da preuzme ulogu posrednika prema zemljama regije koje streme ka ulasku u Europsku Uniju a mišljenja sam da i zemlje u regiji od Hrvatske to i očekuju“, smatra ovaj njemački zastupnik hrvatskog podrijetla. Juratović, koji je ujedno i potpredsjednik Parlamentarne skupine za Hrvatsku vjeruje da je održavanje veza sa zemljama u regiji presudno i za gospodarsku budućnost Hrvatske. „Gospodarska budućnost Hrvatske će uvijek ovisiti o odnosima u regiji. Moja poruka je oduvijek bila: Hrvatskoj je institucionalno mjesto

EPA/Michael Kappeler

Hrvatska je na dobrom putu da iduće godine uđe u EU

Na konferenciji za novinare Angela Merkel je rekla kako ju veseli što im je premijer Hrvatske došao u posjet.

- Želimo da Hrvatska 1. srpnja 2013. postane nova članica Europske unije. Očekujemo izvješće o monitoringu i smatramo da je Hrvatska na mnogim područjima na dobrom putu - rekla je Merkel. Naglasila je kako u Njemačkoj živi 200.000 ljudi koji imaju hrvatske korijene te da su oni most između Njemačke i Hrvatske.

- Njemačka želi svojom ekonomijom potaknuti i hrvatsko gospodarstvo. Hrvatska je u mnogim reformama na pravom putu. Podržala sam premijera da nastavi s reformama. Želimo biti

prvi partner Hrvatskoj da nadiđe probleme. Ekonomska suradnja od mog posjeta Hrvatskoj prije godinu dana poboljšala se. Njemački investitori su zadovoljni hrabrim promjenama zakona u Hrvatskoj. Ne želim Hrvatskoj davati savjete što trebaju činiti, znamo da teže fiskalnoj odgovornosti i žele biti dio fiskalnog pakta. Pozitivna ocjena rejting agencije znak je da je dosadašnja hrvatsko politika dobra - rekla je Merkel te naglasila kako mjere hrvatske vlade što se tiče štednje, pozitivno ocjenjuje. Milanović je pak rekao kako Hrvatska ima odlično iskustvo s njemačkim investitorima te kako Hrvatska želi učiti od Njemačke, pogotovo u proizvodnji. Hrvatska ulazi u EU u teškom

trenutku, kad je entuzijazam oko EU nizak, rekao je Milanović u Berlinu. Dodao je kako je EU uspješna zajednica upravo zbog kohezijske politike koja smanjuje razlike između bogatijih i siromašnijih. Hrvatska se nada da će imati koristi od kohezijske politike EU iako je Njemačka s tom politikom kohezije imala nedavno loša iskustva. - EU trenutno prolazi fazu puberteta u svome povijesnom razvoju - rekao je Milanović i nasmijao Merkel. - Noge i ruke su joj malo previše narasle i sad je nespretna. Trebat će ojačati. Išla je u monetarnu uniju bez fiskalne unije, što je nažalost moguće samo do prve krize. Kriza je došla i trebaju nova pravila - zaključio je Milanović. (hrtvrt.net)

u Europskoj Uniji ali gospodarski prosperitet će i dalje ovisiti o daljnjem razvoju cjelokupnog Balkana jer tamo nam je i prirodno tržište i odnosi s tom regijom se također moraju njegovati. Dakle Hrvatska mora raditi u oba pravca: i prema EU-u i prema regiji“, zaključio je Juratović u razgovoru za DW.

Prvo razdoblje nakon ulaska presudno

Da će prve godine članstva u Europskoj Uniji biti presudne za profiliranje Hrvatske kako u političkom tako i

u gospodarskom smislu, uvjeren je i Horst Meierhofer. „Članstvo u Europskoj Uniji se u svakom slučaju isplati. Ali ono što bih poručio građanima Hrvatske je da se nakon ulaska ne opuštaju nego da čine sve kako bi unutar Unije ostali konkurentni. Ako se prespava to razdoblje onda nastaje problem kao u Grčkoj koja nije iskoristila to razdoblje nego se usredotočila na konzum te kasnije svojim proizvodima više nije bila konkurentna na zajedničkom tržištu“, rekao je Meierhofer.

No, do tada bi se trebala riješiti neka pitanja koja još uvijek stoje na prvom mjestu kad su u pitanju prepreke za strana, pa tako i njemačka ulaganja u Hrvatsku. „Najčešće spominjani negativni aspekti kod ulaganja u Hrvatsku su i dalje netransparentnost prilikom javnih natječaja, prevelika birokracija i općenito loša investicijska klima. To su uvijek iznova točke koje njemački ulagači spominju kad su u pitanju negativne strane“, kaže Anja Quiring, voditeljica odjela za jugoistočnu Eu-

ropu pri Odboru njemačkog gospodarstva za istočnu Europu. Ona istodobno dodaje kako je posljednjih godina, usprkos krizi, trend gospodarske suradnje između Njemačke i Hrvatske pozitivan.

Borba protiv korupcije nije percipirana

Pritom treba spomenuti da vijesti o procesima protiv korupcije i uhićenjima nekih ljudi iz samog vrha države, kako smatra Mappes-Niediek, u široj njemačkoj javnosti nisu pobudile veliku pozornost. „U Njemačkoj nije posebno odje-

knula vijesti o uhićenjima i sudjenjima vezanim uz korupciju na najvišoj razini. To je zato što vijesti o korupciji na najvišoj razini i nisu neko iznenađenje jer još uvijek prevladava stereotip da je cijela regija ogrezla u korupciju pa i na takve vijesti javnost reagira slijeganjem ramena“, primjećuje Mappes-Niediek i dodaje: „Angela Merkel se u predznacnim izborima založila za Ivu Sanaderu. Ona se tako reći uključila u hrvatsku predizbornoj kampanji. Mislim da danas više ne bi tako postupila.“

RAZGOVOR SA MR. SC. DARIOM KRSTIČEVIĆ, PREDSTOJNICOM DRŽAVNOG UREDA ZA HRVATE IZVAN RH

Briga o dijaspori dužnost je hrvatske države

Edi Zelić

Osnivanjem Državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, Vlada premijera Zorana Milanovića pokušava učiniti korak prema Hrvatima i Hrvatima u iseljeništvu, želi se uspostaviti kvalitetniji kontakt i komunikacija te pružiti potpora prilikom ostvarenja povratka u domovinu. O tome radi li se ovdje samo o slovu na papiru, postoji li konkretnija strategija iz osnivanja Državnog ureda, o iskorištavanju potencijala mladih iseljeničkih generacija, o programima ulaganja dijaspora u Hrvatsku i ostalim aktualnim temama razgovarali smo s predstojnicom Državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, mr. sc. Dariom Krstičević.

Dugo se čekalo na osnivanje Ureda za Hrvate izvan RH. Kao načelnica Ureda, koji su Vaši glavni ciljevi?

Imajući u vidu činjenicu da više od tri milijuna Hrvata, zajedno s potomcima, živi izvan RH, te da je riječ o velikom kapitalu - i ljudskom i financijskom - usvajanjem Zakona o odnosima RH s Hrvatima izvan Hrvatske te osnivanjem Državnog ureda stvorene su temeljne pravne i institucionalne pretpostavke za izgradnju sustavne i učinkovite suradnje s pripadnicima hrvatskog naroda izvan granica Hrvatske. Vjerujem, velika prednost. Neki od njih su rođeni u dijas-

snaga, koju trebamo i moramo koristiti. Također, namjeravamo jačati hrvatske zajednice izvan Republike Hrvatske i njihov položaj i ulogu u sredinama u kojima žive te osigurati uvjete za njihovo uključivanje u društveni i politički život Republike Hrvatske. U jednoj rečenici – zadaća nam je kvalitetno i sustavno udružiti i povezati dvije Hrvatske - onu koja živi unutar priznatih granica i onu, koja živi i djeluje u drugim državama. To je velik izazov i velika odgovornost za mene. No, prije svega velika čast.

Kako je strukturiran Ured za Hrvate izvan RH?

Državni ured ima četiri glavne ustrojstvene jedinice: Kabinet predstojnika; Sektor za provedbu programa i projekata Hrvata izvan Republike Hrvatske; Sektor za pravni položaj i statusna pitanja Hrvata izvan Republike Hrvatske, Ured dobrodošlice i Glavno tajništvo.

U Vašem Uredu radi više od 50 osoba. Jesu li svi Vaši djelatnici duže vremena živjeli izvan RH odnosno u tzv. dijaspori ili će se opet događati da o iseljeništvu odlučuju ljudi koji nemaju nimalo osjećaja za život izvan Domovine?

Većina djelatnika ureda, iako još nismo ekipirani do kraja, ima iskustvo rada ili života izvan RH tako da je to, vjerujem, velika prednost. Neki od njih su rođeni u dijas-

Državni ured ima četiri glavne ustrojstvene jedinice: Kabinet predstojnika; Sektor za provedbu programa i projekata Hrvata izvan Republike Hrvatske; Sektor za pravni položaj i statusna pitanja Hrvata izvan Republike Hrvatske, Ured dobrodošlice i Glavno tajništvo.

pori ili u BiH tako da postoji senzibilitet za problematiku Hrvata koji žive izvan domovine. Također, vrlo važnu ulogu odigrat će Savjet Vlade RH za odnose s Hrvatima izvan RH koji će činiti najugledniji predstavnici hrvatskih zajednica izvan RH. Savjet će imati direktan utjecaj na sukreiranje cjelokupne politike i svih aktivnosti vezano uz tematiku dijaspora, hrvatskih manjina ili Hrvata u BiH. Odnos prema iseljeništvu, zahvaljujući se, prvi put, dvadeset godina nakon hrvatske neovisnosti, uređuju odnosi s Hrvatima koji žive izvan domovine. Važnost Zakona se ogleda i u tome da skrb o Hrvatima izvan Hrvatske više nije posao samo jedne političke stranke ili opcije. To je briga cijele države, a predviđa jačanje gospodarskih, kulturnih, znanstvenih, obrazovnih i drugih veza.

Kada se Vaše ime upiše na Google-u, o Uredu za Hrvate izvan RH nema ni traga. Zbog čega ni pola godine

nakon Vašeg imenovanja ne postoji internetska stranica Ureda?

Ponavljam da se Ured još ekipira, no to ne znači da stojimo na mjestu. Završili smo natječaj za stipendiranje učenika i studenata iz BiH. Uskoro kreće i isplata 515 stipendija. U tijeku je program Croatikum – program učenja hrvatskog jezika, za drugu i treću generaciju hrvatskih iseljenika, koji ove godine polazi 110 stipendista. Sve je pripremljeno i za natječaj za izbor Savjeta Vlade RH za odnose sa Hrvatima izvan Hrvatske u kojem će biti 70-ak najuglednijih predstavnika Hrvata izvan domovine. U suradnji s nadležnim ministarstvima radimo na uređenju statusa Hrvata bez hrvatskog državljanstva, koji mogu steći Hrvati izvan domovine bez hrvatskog državljanstva, njihovi supružnici koji nemaju hrvatsko državljanstvo, njihova djeca te prijatelji hrvatskog naroda i RH koji njeguju hrvatski identitet i promiču hrvatsko kulturno zajedništvo. Tu su i protokolarne obveze. Jako puno radimo. Sigurno sam da će se rezultati naših napora tek vidjeti. No da se vratim na vaše zadnje pitanje...

Istina, službenu stranicu još nemamo. No sve informacije o nama, našim projektima i planovima mogu se pronaći na stranicama Ministarstva vanjskih i europskih poslova. Naime, Vlada RH uskoro kreće u redizajn web stranica svih ministarstava i drugih državnih tijela koje će imati isti standard i isti vizualni identitet. Činilo nam se neozbiljno i neodgovorno prema novcima državnih poreznika tj. građana RH isti posao raditi, odnosno, plaćati - dvaput.

Kako mislite komunicirati s Hrvatima izvan RH? Hoće li se i dalje događati da se na njihove mailove i dopise, ideje i prijedloge mjesecima ne odgovora?

Kad Ured bude kompletiran – i ljudstvom i tehničkim uvjetima – to se, vjerujem, neće događati. Dat ćemo sve od sebe da budemo otvoreni i maksimalno na raspolaganju svim Hrvatima koji žive izvan domovine.

Koliko novca je dodijeljeno Vašem Uredu iz državnog proračuna? Na koje projekte se taj novac troši? Postoje li natječaji za projekte ili po kojim kriterijima primatete zahtjeve za potporom?

O nekim projektima i natječajima već sam govorila. Što se tiče ove godine, spomenut ću još natječaj za programe i projekte hrvatskih iseljeničkih zajednica koji je u zadnjoj fazi pripreme, te će uskoro biti objavljen. To je kao što znate – velika novost. Također, u tijeku je natječaj za financiranje obrazovnih, kulturnih, znanstvenih i zdravstvenih programa i projekata koji su od interesa za hrvatski narod u BiH ukupne vrijednosti 15 milijuna kuna. O financijama Državnog ureda za sljedeću godinu još je rano govoriti, jer Državni proračun još nije finaliziran.

Hoće li i kako će Vaš Ured pomagati Hrvatskim katoličkim misijama koje uvelike pridonose održavanju hrvatskog jezika i kulture u iseljeništvu? Hoće li se i kako podupirati ostale hrvatske udruge i projekti?

Slazem se, Hrvatske katoličke misije dale su izniman doprinos očuvanju hrvatskog jezika i kulture. Osim toga, u svakom su pogledu, potpora našim iseljen-

icima. S obzirom na to da imamo isti cilj – skrb o Hrvatima izvan domovine – sigurno ćemo vrlo blisko surađivati te ćemo u tom smislu sve projekte koji imaju tu dimenziju vrlo rado podupirati. Očekujemo da se i Hrvatske katoličke misije i sve hrvatske udruge u iseljeništvu aktivno uključe i pomognu nam u ostvarenju cilja – povezivanje Hrvata u iseljeništvu s domovinom ali i njegovanje i očuvanje hrvatskog identiteta i kulture u svijetu. Oni su nam produžena ruka bez čije suradnje, zasigurno, ne možemo i nećemo uspjeti. Što se tiče konkretnih oblika suradnje – oni su vrlo različiti. Od sredine do sredine, od udruge do udruge. U svijetu postoje različiti položaji hrvatskih zajednica s različitim potrebama i mogućnostima. Državni ured za Hrvate izvan Republike Hrvatske će sukladno tome prilagoditi svoj pristup svakoj hrvatskoj zajednici poštujući njezine specifičnosti.

U kojoj mjeri će Vaš Ured biti zadužen za spajanje gospodarskih kontakata s Hrvatima izvan RH? Često se spominje ulagački potencijal dijaspora. Povjerenje prema anketama je malo. Kako mislite vratiti to povjerenje?

Vratiti povjerenje naših ljudi izvan domovine, učiniti da se stvarno u RH osjećaju „kao doma“ – nam je dugoročni cilj. Kad to postignemo, moći ćemo reći da je Državni ured ispunio svoju primarnu svrhu. Svjesna sam činjenice da je veliki zanos i oduševljenje, koji je postojao nakon osamostaljenja Hrvatske, kod naših iseljenika prošao. Mnogi su ostali i razočarani. Žao mi je zbog toga. Ne želim ulaziti u analizu zašto je tako - je li se Hrvatska u tom trenutku morala baviti sobom i problemima pred kojima se našla pa se nije stigla dovoljno i kvalitetno baviti iseljeništvom. No, prošlost ćemo ostaviti na analizu povjesničarima i sociolozima. Mi ćemo mijenjati od-

nose na bolje. Jer povjerenje se gradi, ne nastaje preko noći. Ono se zaslužuje, ne lijepim riječima već konkretnim djelima. Svjesni toga, ali i – kako kažete „ulagačkog potencijala dijaspora“, u sklopu Državnog ureda smo ustrojili i Službu za gospodarsku suradnju koja će poticati i koordinirati povezivanje hrvatskih gospodarstvenika i njihovih udruga izvan Hrvatske s gospodarstvenicima, udrugama, institucijama i tijelima državne uprave unutar Hrvatske; poticati ulaganja u proizvodnju i turizam u Hrvatskoj, kao i suradnju s gospodarstvenicima hrvatskog podrijetla u svijetu radi stjecanja novih tržišta i promicanja izvoza hrvatskih proizvoda i usluga; te, između ostalog, informirati hrvatske povratnike i useljeno o mogućnostima ulaganja u Hrvatsku.

Kako vidite ulogu mladih stručnjaka, odraslih i socija-

liziranih u iseljeništvu? Što oni znače za Hrvatsku?

Doista sam impresionirana pojedincima i skupinama koje sam upoznala tijekom proteklih nekoliko mjeseci. Toliko ljubavi, toliko znanja, truda i zalaganja, toliko kreativnosti na svim poljima. I ono što posebno oduševljava je entuzijazam tih mladih ljudi koji rade vrijedne i dobre projekte u kojima promoviraju Hrvatsku, domovinu svojih očeva i majki, svojih baka i djedova, na najljepši mogući način. Hrvatska može biti ponosna što ima takve „neslužbene“ ambasadore i lobiste!

Kojim planom želite doći do takvih ljudi? Hoćete li i kako ćete iskoristiti njihov know-how i umreženost?

Imamo već neke planove, ali o njima ćemo razgovarati kad budu konkretniji. U vremenu kad komunikacija nema granica, otvara se ve-

liki prostor i mogućnosti za što bolju i kvalitetniju suradnju. I ovim putem pozivamo sve kreativne i mlade ljude da nam se jave svojim prijedlozima i sugestijama.

Ako se netko iz iseljenišтва odluči na povratak u Hrvatsku, kakvu pomoć može tražiti i očekivati od Vašeg Ureda?

Jedan od ciljeva našeg ureda je raditi na poticanju povratka Hrvata iz iseljenišтва u domovinu. Upravo smo zato osnovali i Ured dobrodošlice, koji će, između ostalog, obavljati poslove prijama, informiranja i upućivanja Hrvata izvan Hrvatske u cjelokupan državni sustav Hrvatske, sastavljati Programe dobrodošlice i prihvatiti Hrvate iz iseljenišтва, koordinirati poslove ureda dobrodošlice s istim poslovima u uredima državne uprave na županijskoj razini, te informirati javnost i provodi-

ti promidžbeno-informativne aktivnosti u vezi s Hrvatima izvan Hrvatske putem internetske stranice i informativnih publikacija Državnog ureda.

Dopunskoj nastavi na hrvatskom jeziku u Njemačkoj i drugim europskim zemljama „iseljenišтва“ prijeti gašenje. Kako želite to spriječiti? Jeste li spremni surađivati i s udrugama roditelja i slično koji se bore za opstanak nastave i time hrvatskog jezika kod nadolazećih generacija?

Jezik je temelj identiteta svakog naroda. Kad umire jezik, umire i narod. Stoga će Državni ured učiniti sve što je potrebno te se aktivno uključiti, u suradnji s resornim ministarstvom, u brigu za očuvanje i poboljšanje sustava nastave hrvatskog jezika i kulture, kako u Njemačkoj, tako i u drugim europskim zemljama.

TRI PRIČE O VRUĆIM TEMAMA S HRVATSKOG JUGA

Napravljen živi Pelješki most

Povezivanje Hrvatske u jednu cjelinu nema alternativu, samo se može razgovarati o različitim tehničkim rješenjima izgradnje Pelješkog mosta.

Poštovani graditelji Pelješkog mosta povezali smo Hrvatsku - rekao je preko razglasa sa brodice, koja je bila usidrena na sredini Neretvanskog kanala, jedan od organizatora u trenutku kada sa pestotinjak brodica i lađa napravljen živi Pelješki most koji povezuje Komarnu i Brijest.

Dok je svirala nacionalna himna, helikopter u kojemu je bio fotografski tim Strikoman nadlijetao je lađe, barke i druge brodice koje su bile poredane jedna uz drugu u duljini od 2,5 kilometara i snimao jednu od svojih milenijskih fotografija.

Akciju pod nazivom "Bilo naroda - gradimo most" organizirali su Udruga lađara Neretve i braniteljska udruga Zavjet.

Povezivanje Hrvatske u jednu cjelinu nema alternativu, samo se može razgovarati o različitim tehničkim rješenjima. Planiranom akcijom

željeli smo još jednom jasno pokazati bilo naroda - rekao je Goran Komazin iz stožera za izgradnju mosta.

U tom stožeru su još Milojko Glasnović iz ULN-a, Mladen Milošević - Braco i Boris Mužanović iz Udruge Zavjet te poznata hrvatska novinarka Branka Šeparović. Gđa Šeparović iznijela je i zanimljivu ideju za financiranje gradnje. Izračunano je da jedan centimetar mosta stoji osam tisuća kuna. Rekla je da u Hrvatskoj i u svijetu sigurno ima dosta Hrvata koji bi kupili jedan ili više od 240 000 centimetara budućeg mosta i tako financirali njegovu gradnju. Simbolično povezivanje Hrvatske neretvanskim lađama, brodicama i brodovima tako se dogodilo 9. rujna u 10 sati.

Iako su organizatori, Udruga lađara Neretve i Udruga branitelja Zavjet, ovaj svojevrsni politički performans organizirali bez politike i političara zajedno s narodnom

Dubrovačko-neretvanske županije, potporu su dobili od svih političkih stranaka na lokalnoj razini. Međutim, na brodicama koje su bile povezane u Neretvanskom kanalu viđeni su samo hadezeovci kao potpredsjednica stranke Dubravka Šuica i umirovljeni predsjednik stranke Luka Bebić. Oni su pak naglasili da su na tu manifestaciju došli kao obični građani dajući svoju potporu organizatorima.

Cijelo vrijeme dok su se brodice redale jedna do druge u koloni od 2,5 kilometara sa razglasa puštana je Thompsonova pjesma Lijepa li si, te Moja Domovina.

Oni koji su protiv gradnje Pelješkog mosta, protiv su cjelovitosti Hrvatske. Gradnjom mosta od brodica i lađa pokazali smo da se most može izgraditi, te još jednom ponajvlamo da izgradnja mosta nema alternative - poručeno je hrvatskoj javnosti iz Pelješkog kanala. (Rok Čule)

Davorin Rudolf: Ugovor Tudman-Izetbegović je na štetu Hrvatske

Ugovorom Tudman - Izetbegović iz 1999. promijenjena je granica u Malostonskom zaljevu na štetu Hrvatske i to je hrvatska vlada dužna kazati hrvatskim zastupnicima i građanima, izjavio je akademik Davorin Rudolf.

Rekavši kako je razumljiva želja hrvatske vlade da konačno uredi granice sa susjedima, Rudolf je naglasio da je ona dužna zajedno s prijedlogom o ratifikaciji ugovora Tudmana i Izetbegovića kazati zastupnicima i građanima da je tim ugovorom promijenjena granica u Malostonskom zaljevu na štetu Hrvatske.

Rudolf podsjeća da su hrvatski stručnjaci i većina znanstvenika uvjereni da je na dan proglašenja svoje neovisnosti i samostalnosti, 25. lipnja 1991., Hrvatska stekla otoke Mali i Veliki školj i Rt rep Kleka poštujući međunarodno-pravno načelo o stjecanju naslijeđe-

nih granica bivše Republike Hrvatske u nekadašnjoj jugoslavenskoj federaciji, te da za to ima dovoljno dokaza. Akademik Nenad Vekarić, Stjepan Čosić i Niko Kapetanić objavili su nedavno knjigu «Prijevarena ili zabluda? Problem granice na području poluotoka Kleka» u kojoj potkrepljuju tvrdnju da je granica na Kleku promijenjena 1974. u korist BiH grubom krivotvorenjem jednog bosanskohercegovačkog geodeta. Za vrijeme bivše Jugoslavije objavljeni su brojni zemljovidni na kojima je ucrтана granica između Hrvatske i BiH u Malostonskom zaljevu. Načelo poštivanja i stjecanja zatečenih granica (uti possidetis), po Rudolfovim riječima, važni su za sve novostvorene države, a to je potvrđeno i u službenom mišljenju Badinterove komisije o granicama bivših jugoslavenskih federalnih jedinica, koje je objavljeno u si-

ječnju 1992. Dodao je kako mu stoga nije jasno zašto su tu promjenu granice u Malostonskom zaljevu prihvatili članovi našega pregovaračkog tima. Upitan za komentar izjave iz vlade da će Hrvatska ugovore koje je potpisala i ratificirati, Rudolf je upozorio da ta izjava nije korektna prema Hrvatskom saboru, koji obavlja kontrolu međunarodnih ugovora i ocjenjuje jesu li sukladni s državnim interesima te za pravo nadzire rad vlade i ministarstava. - Ako je sadržaj ugovora suprotan hrvatskim interesima, Sabor ga neće potvrditi, tj. ratificirati - izjavio je, rekavši da u odnosima između država ima ugovora koji su potpisani, a nikada nisu stupili na snagu jer nisu ratificirani. Rudolf je kazao kako bi rješavanje problema sa suverenitetom nad dvama otočićima i vrhom Kleka najpogodniji izravni pregovori stručnjaka ili «ad

hoc arbitraža» u kojoj bi bili, primjerice, po trojica stručnjaka iz svake države i sedmi, «neparni» arbitar iz inozemstva. Postupak bi bio kratak i jeftin. Arbitri ne bi zalazili u reviziju čitave granice koja je duga preko tisuću kilometara, rekao je. Ako bosansko-hercegovačka vlada zatraži da se ispita i granica na Uni, stučnjaci bi mogli obaviti i taj posao, kazao je Rudolf, napominjući da bi takav zahtjev moralo uputiti Sarajevo.

Rudolf zaključno naglašava da su Veli i Mali školj i Rt rep Kleka male površine, nemaju stratešku važnost, ne utječu na gradnju Pelješkoga mosta, ali se promjenom granica ruši načelo stjecanja zatečene granice na dan osamostaljenja država. - Prema tome, poštivanje toga načela je u interesu i BiH zbog identifikiranja granica sa Srbijom i Crnom Gorom - kazao je Rudolf.

D.N. dalmacijanews.com

Zašto se stalo s gradnjom kada je autocesta došla do juga Hrvatske

Nećemo graditi Pelješki most! Ipak ćemo ga graditi uz pomoć Europske unije! Tako govori i tako se ponaša sadašnja vlast u Hrvatskoj kada je u pitanju povezivanje Hrvatske. Ministar prometa i veza Siniša Hajdaš-Dončić imao je ideju da Hrvatsku poveže cestovnim koridorom kroz Neum.

Ta njegova ideja nije se sviđala opoziciji, ali ni ljudima na Pelješcu i cijeloj Dubrovačko-neretvanskoj županiji. Nema čovjeka na tom poluotoku, ali i otocima koji gravitiraju s njim, koji misle da im je to odlukom Vlada premijera Milanovića učinila veliku nepravdu čije će se posljedice odraziti na razvoj njihova kraja.

Zašto je sve stalo kada je autocesta skoro došla do nas? Mi smo vam od prije na Pelješcu kao u zatvoru. Ne možemo iz svog kraja izići nigdje a da nas ne kontroliraju. Cijeli naš akvatorij na moru od Ploča do Stonske Dube je pod video nadzorom. Ne možeš se ni u jednoj uvali okupati, a da te policije ne vidi. U susjedne Ploče ili malo udaljeniji Metković, koji su nam najbliži, ne možemo otići a da dva puta ne prijedemo granični prijelaz. I

što je najgora moja djeca kojima trebam kupiti cipele u Metkoviću ili Pločama, moraju imati putovnicu. Ma u kojoj državi još to ima? - Ljutito se pita Nikša Živkušić iz mjesta Drače na Pelješcu. Otkako su prije skoro dvije godine prestali radovi na izgradnji Pelješkog mosta, na cijelom Pelješcu, kažu naši sugovornici, zavladała je prava apatija.

Kada se počeo graditi most, cijeli poluotok je živnuo. Počeli su se doseljavati mladi ljudi iz Dubrovnika koji ovdje imaju obiteljska imanja. A, otkako su se na gradilištu ugasili strojevi, ti mladi ljudi počeli su se vraćati odakle su i došli. I ja sam doselio iz Dubrovnika nadajući se ovdje boljem životu - dodaje Žan Žanetić iz mjesta Drače.

Ante Prlaguzić i njegova supruga Mila iz Brijesta, mjesta na Pelješcu koje je most trebao spajati sa kopnom, bave se uzgojem školjaka i na svome poslu najbolje osjećaju probleme koje im donosi prelazak preko granice u Neumu.

Mi imamo sedmero djece i sedmero unučadi. Da se most izgradio, sigurno bi netko od njih došao ovdje živjeti. Ovako, rasuti su po Hrvatskoj - kaže Ante, tvrdeći da se sta-

novnici Pelješca nisu polakomili za cijenom zemljišta koja je naglo skočila kada je počela gradnja mosta.

Prije izgradnje cijena četvornog metra bila je 50 eura, a kada se počelo graditi cijena je skočila na 120, a na nekim mjestima i do 150 eura po kvadratu. Međutim, ovdje ljudi ne žale za tim, nego za svojom kvalitetom života koja im neće biti bolja, jer se odustalo od izgradnje mosta. Bez mosta mi iz južnog dijela Hrvatske ne ulazimo u EU, jer da bi u Uniju ušli moramo imati putovnice - kaže Vlatko Mratović, načelnik općine Jarmina na Pelješcu.

Napominje i to da će nastati kaos kada Hrvatska uđe u Schengensku zonu. Roba koja primjerice dolazi iz Njemačke u Dubrovnik neće smjeti izlaziti iz EU, pa ponovo ulaziti. Da bi se to izbjeglo, trvdi načelnik Mratović, kamioni će morati ići na Pelješac i to trajektom vezom Ploče - Trepanj.

Možete li zamisliti kakav će kolaps nastati ovim našim uskim cestama, gdje se negdje ne mogu razmijeniti ni dva automobila. Zato Pelješki most nije interes samo juga, nego cijele Hrvatske - ističe Mratović. (Stipan Potkrajac)

TRIDESET GODINA OD POČETKA POKORNIČKOG HODOČAŠĆA MLADIH SPLITA I OKOLICE GOSPI SINJSKOJ

Sve je počelo prije 40 godina

Sjećam se, bilo je to točno na blagdan svetog Jakova apostola, kad smo se okupili ispred samostana i započeli s pjesmom. Nedugo nakon toga, nadbiskup Franić izašao je u društvu tadašnjeg hvarskog biskupa Celestina Bezmalinovića i s još dvojicom svećenika s kojima se spremao u Šibenik, gdje je sveti Jakov zaštitnik katedrale.

Ivan UGRIN

Kad uhvatite malo više godina, odnosno, kad počnete brojiti unazad od pedesete prema stotoj - meni je eto taman prva - kako nas je tamo davnih osamdesetih u prošlom stoljeću poučio naš veliki misionar pater Ante Gabrić, nekako vam sve češće u pamet dolaze sjećanja na mlade dane. Kad tome pridodate poziv gvardijana fra Bože Vulete, a potom i e-mail u kojem stoji kako su marijanske teme i tekstovi vezani uz Svetište Čudotvorne Gospe Sinjske uvijek dobrodošli, a ove godine pozivamo i na temu Pamćenje (povijest i pamćenje; povijest umjetnosti i pamćenje; pamćenje zla i dobra), uz dodatak kako fra Bože predlaže prilog o organiziranju hodočašća mladih (značenje, evaluacija), onda se nadete u situaciji da spajate ugodno s korisnim.

Zašto ugodno? Zato što je uistinu lijepo sjetiti se dana kad ste imali nešto više od dvadeset godina, kad je izgledalo gotovo nestvarno da će jednog dana nestati komunistički okovi koji su nas Hrvate držali u tamnici naroda zvanoj SFRJ, gdje su vjernici bili građani drugoga reda. Zbog čega korisno? Radi toga što tek s odmakom od gotovo trideset godina možete proniknuti neke događaje za koje onda niste ni u snu sanjali da bi se mogli tako razvijati, da tek sada do nekle razumijete Božje nau-

me, i konačno najvažnije od sjećanja je da same sebe posvijestite na zanos iz mladenačkih dana, kako vjerski, tako i nacionalni i općenički ljudski, kojeg treba uvijek iznova njegovati i razvijati, naravno, sada u skladu s novim okolnostima i perspektivama.

"Kad smo se započeli susretati u ovoj crkvi, nismo gotovo ništa znali o svetom Filipu Neriju ni o njegovoj duhovnosti, ali smo providonosno baštinili taj duh", napisao sam u tekstu "Pet godina u crkvi svetog Filipa", u šestom broju biltena "Tribina" spomenute splitske akademске crkve, koji je objavljen u prosincu 1988. Tu sam zabilježio kako smo i na koji način godine 1983. u listopadu, uz blagoslov tadašnjeg splitsko-makarskog nadbiskupa Frane Franića, započeli okupljanja mladih vjernika u crkvi svetog Filipa Nerija, u neposrednoj blizini katedrale svetog Dujma.

U nastavku navedenog teksta o mladim "Filipljanima" stoji:

"Sve je počelo godinu danaraj, u svibnju 1982. Nakon jednog hodočašća u Međugorje, nekoliko nas odlučilo smo da ćemo učiniti nešto više za Boga i za sebe. Marija nas je okupila s različitih strana grada i dovela nas najprije u zgradu bogoslovije. Tu smo nedjeljom navečer imali molitvene susrete, koji su se sastojali od moljenja krunice, čitanja i razmišljanja Svetog

pisma. S nama je od početka bio kao animator tih susreta don Petar Šolić, duhovnik splitskih bogoslova".

Nabrojio sam tolike stvari koje smo onda organizirali, što smo sve poduzimali... "Ali, 'pokorničko' hodočašće Gospi u Sinj, pred blagdan Velike Gospe, svakako je najljepše od svih. Od 1982. svake godine veliki broj mladih pješači cijelu noć od Solina do Sinja. Ta žrtva i odricanje donosili su i donose najviše duhovnih plodova", konstatirao sam davne 1988., a tako mislim i danas.

Kako je uopće došlo do ideje da se organizira pokorničko hodočašće mladih iz Solina u Sinj? Kao i mnoge druge stvari zbilo se to spontano, iako zapravo vjerujem da nas je Providnost potaknula. Dok smo se u proljeće 1982. sastajali na molitvu u splitskoj bogosloviji, o tome smo u nekoliko navrata razgovarali, pa i spominjali kako bi bilo dobro tražiti odobrenje od nadbiskupa Franića za tu inicijativu. Malo nas je pri tom "ohladila" don Petrova suzdržanost, govorio nam je kako ćemo teško Franića za to privoliti.

Međutim, mi smo se našli u pravo vrijeme na pravom mjestu. Znali smo da se nadbiskup preko ljeta odmara u samostanu svetog Križa u Arbaniji na otoku Ciovu, pa smo organizirali jedan dan kupanja u neposrednoj blizini. Sjećam se, bilo je to točno na blagdan svetog Jakova

apostola, kad smo se okupili ispred samostana i započeli s pjesmom. Nedugo nakon toga, nadbiskup Franić izašao je u društvu tadašnjeg hvarskog biskupa Celestina Bezmalinovića i s još dvojicom svećenika s kojima se spremao u Šibenik, gdje je sveti Jakov zaštitnik katedrale. Najprije nas je pohvalio za pjesmu, i osjetivši priliku nas smo mu dvojica spremno izložili ideju da pokrenemo hodočašće mladih iz Solina u Sinj uoči svetkovine Velike Gospe, a njega smo zamolili da na polasku iz pravešta Gospe od Otoka služi misu za nas i uputi nam pastirsku riječ.

Franić je sve prihvatio iz prve. Nije uopće dovodio u pitanje da bi mogle biti kakve zapreke s crkvene strane da bi se hodočašće održalo. No, s obzirom na vrijeme i okolnosti komunističkog jednoumlja u kojem smo živjeli, odlučio je da ne ističe-

mo nikoga osim njega kao organizatora hodočašća.

Moram priznati da ni sami sebi nismo vjerovali nakon što je automobil s nadbiskupom otišao put Šibenika. Nadali smo se samo da se Franić neće možda pokolebati i promijeniti mišljenje, pa smo se odmah dali na posao. Od 25. srpnja do hodočašća 14. kolovoza 1982. imali smo samo dvadesetak dana, i sve je trebalo što prije organizirati.

Nas desetak sami smo, ručno pisali plakate, na velikim bijelim hamer papirima, koje smo razdijelili po svim splitskim župama, te sve do Trogira s jedne, i Omiša s druge strane. Pozivali smo svoje mlade kolege vjernike da se okupe uoči Velike Gospe u crkvi na Gospinu otoku, odakle ćemo nakon mise s nadbiskupom krenuti na pokorničko hodočašće u Sinj. Sjećam se i riječi koje smo napisali: "Nije vječnost dale-

ko, treba tek malo, jednom valja krenuti prema njoj". A osobito su dominirali stihovi posvećeni Majci Božjoj Bistričkoj: "Dušo duše Hrvatske, Isusova mati, sunce naših stradanja, ne prestani nam sjati".

Prema dogovoru, na kraju je stajao potpis organizatora, splitsko-makarskog nadbiskupa dr. Frane Franića.

Kad smo se navečer uoči Velike Gospe počeli okupljati u hrvatskom marijanskom praveštištu u Solinu, znali smo da je hodočašće uspjelo. Bilo nas je nekoliko stotina iz raznih župa, atmosfera odlična, molilo se i pjevalo zdušno, osim onih koji su došli po zadatku pratiti što se događa. Kako sam predvodio pjevanje s oltara mogao sam dobro vidjeti velik broj onih koji su glumili da mole i pjevaju. Nadbiskup nas je dodatno motivirao dijaloškom propovijedi, odnosno, pozvao nas da izađemo za am-

bon i kažemo svoje misli o misnim čitanjima.

Poslije mise krenuli smo u koloni prema Sinju, i to starom cestom kroz Klis. Već sam bio pisao u jednom prijašnjem godišnjaku kako smo zahvaljujući tome izbjegli kamenovanje koje su nam pripremili bili mladi skojevci koji su nas očekivali na izlazu iz kliškog tunela.

No, nisu samo oni bili "lju-ti" na nas. I dijelu splitskih svećenika smetala je činjenica što smo se baš za Veliku Gospu uputili u Sinj, optužujući nas da tako remetimo istu svetkovinu u Splitu, na Pojišanu. Prve godine nije, inače, nijedan svećenik hodočastio s nama iz Solina u Sinj, niti smo tamo, ujutro, po dolasku imali organiziranu misu za mlade vjernike. Onako umorni čekali smo glavnu, središnju misu, koju je predvodio mons. Franić. Po starom običaju splitsko-makarski nadbiskup u Si-

nju predvodi prijedpnevnu svečanu misu, a navečer služi blagdansku misu na Pojišanu. Tako smo se i mi mladi hodočasnici u velikom broju na Veliku Gospu 1982. pojavili i na večernjoj misi na Pojišanu, a poslije toga još "saslušali" i uvrede dijela splitskog klera na naš račun.

Da nismo uistinu bili svjesni da smo učinili dobar posao s prvim pokorničkim hodočašćem mladih iz Solina u Sinj, zacijelo bi poslije vrijeđanja odustali bili od svega. No, nismo se dali pokolebati. Kako bismo mogli biti još operativniji a i zaštićeni u odnosu na UDBU koja nam je stalno bila za petama i špijunirala naš rad, organizirali smo se u nadbiskupijsko Vijeće za mlade koje je formalno stajalo iza naših aktivnosti. Već sljedeće, 1983. godine, kako bi amortizirali udarce koji su stizali iznutra iz crkvenih redova, odlučili smo da će se hodočašće održati u subotu na nedjelju uoči Velike Gospe, i tako je ta praksa ostala do naših dana. Jednako tako, s nama je od tada hodočastio i svećenik, i sutradan ujutro smo imali misu na kraju hodočašća u crkvi Gospe Sinjske.

Broj hodočasnika rastao je iz godine u godinu. S druge strane rasli su i pritisci sa strane državnih vlasti. Posebno napeto bilo je 1985. koju je papa Ivan Pavao II. za cijelu Crkvu proglasio bio Godinom mladih. Do zadnjeg časa su iz Komisije za odnose s vjerskim zajednicama tražili od nadbiskupa Franića da se pokorničko hodočašće mladih iz Solina u Sinj otkaže. Franić je bio sazvao Vijeće za mlade i tražio naše mišljenje. Svi smo se jednoglasno složili da nećemo odustati od hodočašća, ni pod koju cijenu.

Koliko smo smetali komunističkom režimu navesti ću

samo podatak da je u noći hodočašća 1985. godine u Solin stiglo više terenskih vozila s pripadnicima antiterorističkih policijskih postrojbi. Mladih hodočasnika bilo je nekoliko tisuća.

Tko god je imao na sebi neko hrvatsko obilježje, recimo majicu s crvenom, bijelom i plavom bojom, bio je priveden u solinsku policijsku postaju.

Kako je to izgledalo, vjerno svjedoči i intervju s ondašnjim pomoćnim biskupom splitsko-makarske nadbiskupije dr. Petrom Šolicom, kojeg je početkom veljače 1992. objavio Glas Koncila, a dio posvećen upravo radu s mladima pod naslovom "Bio sam pozvan od Udbe", preni-

jela je i Slobodna Dalmacija. Evo što je rekao biskup Šolić:

"Od samih mladih potekla je inicijativa i nadbiskup je mene zadužio da budem duhovnik mladeži u gradu Splitu kojima je dodijelio crkvu sv. Filipa... Počevši s radom u crkvi sv. Filipa, krug aktivnosti se širio. Započela su razna hodočašća, susreti, dani duhovnosti, duhovne vježbe nekoliko puta godišnje. To je i za mene bilo veliko obogaćenje i među mladima sam se osjećao svećenik u punom smislu riječi. To me poticalo na sve više aktivnosti. Sve je izvana kulminiralo u Godini mladih 1985. Tada je već bilo formirano i Vijeće za mlade u nadbiskupiji koje-

mu sam bio predsjednik. Organizirali smo hodočašće u Rim, i iz splitsko-makarske nadbiskupije poslo je ispred stadiona u Poljudu tisuću mladih u 20 autobusa. To je odjeknulo i ostavilo duboki duhovni pečat na mlade. Kratko poslije toga bio sam pozvan od UDBE. Odnos na mi je putovnica bez obraza, zloženja. Osobito su se okomili na hodočašće mladih iz Solina u Sinj u nedjelju prije Velike Gospe. Predvodio sam devetnicu i poslijepodnevnu misu na sam blagdan. Bilo je okupljeno petnaestak tisuća vjernika i govorio sam o ateizmu kao najvećem zlu koje može zahvatiti čovjeka. To je bio povod za inkriminaciju. Poslije čestih ispitivanja i pretresa osuđen sam na šest mjeseci, uvjetno dvije godine."

Te prokušane udbaške metode osjetili smo i na vlastitoj koži. I nas su mlade u više navrata saslušavali, privodili, oduzimali putovnice. Mislili su, sad kad su udarili pastira ovce će se razbježati. Međutim, prevarili su se. Hodočašće mladih nisu mogli zaustaviti. Ono je išlo dalje i sljedeće godine, i u vrijeme kad je početkom devedesetih bjesnio rat i u sinjskoj okolici, ide i danas kad su mladi izloženi jednoj novoj opasnosti – diktaturi relativizma.

Kao uvod u Šolićevo suđenje poslužio je veliki tekst Inoslava Beškera "Što kriju hodočašća mladih?", koji je izašao u Nedjeljnom Vjesniku 18. kolovoza 1985. Tu je autor kroz cijeli članak konfrontirao riječi koje je Šolić na kraju hodočašća u Sinju izrekao mladima u odnosu na ono što je u Solinu govorio nadbiskup Franić. "Osnovna teza dr. Šolića svela se na poziv mladim vjernicima da Evanđelje svjedoče u skladu s 'hrvatskim katoličanstvom' pa će tako 'Hrvati biti

Božji narod, Gospin narod, narod Svete Crkve, narod Svetog Petra'. Kad bi se to doslovno shvatilo, bio bi to pleđa za tako uzak koncept hrvatskog narodnog bića za kakav ne postoji obrazac ni u njegovoj povijesti ni u povijesti drugih naroda, a da i ne govorimo koliko bi bio nesporan s ustavnim konceptom, što je ipak nezanemarivo", napisao je među inim Bešker čvrsto na liniji obrane diktature proletarijata.

Taj jednostavno nije mogao razumjeti dublji smisao hodočašća mladih, što se jasno može iščitati iz još jednog citata u istom tekstu u Nedjeljnom Vjesniku:

"Jer, u solinskom tipično proleterskom okružju, u sjeni splitske industrije, pod neraskidivom kapom smoga i cementnog praha što neprekidno zakrlijuje ušće Jadrta, bilo je i onih koji su se uputožili Gospi bosonogi na starinski način, ali je bilo i izrazitih znakova da vrijeme nije stalo na vratima crkve – od šminke i prorezanih bluza na mladim vjernicima do ne baš jeftinih i pomalo mondenih patika što su se pomaliale pod haljom jednog dušobrižnika."

Kako su hodočašće proživljavali i opisivali sami mladi vjernici, zaključujem završetkom teksta na cijeloj drugoj stranici posljednjeg, devetog broja katoličkog lista "Tribina", u Došašću 1989. godine, kojeg je potpisao MAT (Marko Trogrlić):

"Tako se eto završilo i ovo hodočašće – jedno u nizu mnogih, ne samo splitskih nego i domovinskih. I možda jedna od ljepših želja koja se može poželjeti i svakom mladom vjerniku jest da još bezbroj puta cijeloga života krene na hodočašće jer iako trnovito i teško, ipak pred Bogom i Gospom, izvor je svakog blagoslova."

STATISTIKA GASTARBAJTERA U NJEMAČKOJ

Skoro pet posto Hrvata ima dva državljanstva

U Njemačkoj žive 204.000 hrvatskih državljana, a useljenika podrijetlom iz Hrvatske ima 227.000, dok je ukupan broj građana podrijetlom iz Hrvatske 360.000, proizlazi iz podataka što ih je u striježu objavio njemački Statistički ured za statistiku. Broj građana u Njemačkoj s useljeničkom pozadinom, odnosno onih koji su se doselili u Njemačku nakon 1950. ili čiji je barem jedan od roditelja useljenik, je 360.000. Ako se tome broju pribroji broj od 228.000 građana podrijetlom iz Bosne i Hercegovine i ako se pritom uzme u obzir činje-

nica da su među njima brojni Hrvati, onda bi broj građana u Njemačkoj s hrvatskim korijenima mogao biti oko 400.000.

Podaci su rezultat istraživanja Saveznog ureda za statistiku provedenog u 2011. u Njemačkoj. Od 360.000 građana podrijetlom iz Hrvatske, 177.000 je muškaraca a 183.000 žena, dok je među hrvatskim državljanima u Njemačkoj 97.000 muškaraca i 107.000 žena.

Hrvati su se u Njemačku doseljavali u prosjeku u dobi od 22,7 godina, a prosječna duljina boravka u toj

zemlji iznosi 30,6 godina. Među muškarcima podrijetlom iz Hrvatske, oženjenih je 86.000, a neoženjeno je ili pak živi u izvanbračnim zajednicama njih 79.000. Udanih žena ima 91.000 a neudanih ili živčih u izvanbračnim zajednicama 62.000. Oko dvije trećine ih je u braku s osobama koje nisu Nijemci. Rastavljeno je 10.000 muškaraca i 15.000 žena, a 16.000 žena su udovice.

Gotovo svi Hrvati u Njemačkoj žive u zapadnom dijelu zemlje, bivšoj Zapadnoj Njemačkoj uključujući Zapadni Berlin. Najviše ih živi u

Baden-Wuerttembergu, oko 107.000 građana s useljeničkom pozadinom odnosno 55.000 hrvatskih državljana, zatim u Bavarskoj (84.000 osoba podrijetlom iz Hrvatske odnosno 35.000 hrvatskih državljana), Sjevernoj Rajni-Westfaliji (61.000 osoba podrijetlom iz Hrvatske odnosno 29.000 hrvatskih državljana). Veće skupine Hrvata žive i u Berlinu, Hamburgu, Donjoj Saskoj i Rajnskoj-Falačkoj.

Oko 16.000 osoba s podri-

jetlom iz Hrvatske ili 4,4 posto njih ima dva državljanstva, a među izravnim useljenicima iz Hrvatske takvih je 6.000 ili 2,5 posto. Osobe podrijetlom iz Hrvatske među skupinama su stranaca u Njemačkoj koje imaju najmanji postotak dvostrukih državljanstava. Među osobama podrijetlom iz Hrvatske 70.000 ih je u školskoj i predškolskoj dobi, školu je završilo 158.000 (125.000 muškaraca i 133.000 žena), a bez školske diplome ih je 33.000.

Stručne kvalifikacije ima 55,3 posto muškaraca i 47,8 posto žena hrvatskog podrijetla u Njemačkoj, a među

Podaci su rezultat istraživanja Saveznog ureda za statistiku provedenog u 2011. u Njemačkoj. Od 360.000 građana podrijetlom iz Hrvatske, 177.000 je muškaraca a 183.000 žena, dok je među hrvatskim državljanima u Njemačkoj 97.000 muškaraca i 107.000 žena.

Delegaciju HSK primio ravnatelj Matice i predstojnica Državnog ureda za Hrvate izvan RH

Novoizabrani ravnatelj HML-a, Marin Knežević u četvrtak, 6. rujna primio je izaslanstvo HSK u sastavu, Mijo Marić, predsjednik, Stjepan Asić, glavni tajnik i Željka Lešić, ravnateljica Domovinskog sjedišta HSK, te novinarka časopisa Matica. Predstavnici HSK su prije svega ravnatelju čestitali na odgovornoj i važnoj dužnosti za iseljenike, te ga upoznali s radom HSK i projektima HSK, posebice o Hrvatskim svjetskim igrama. - U razgovoru smo se dotaknuli nekih važnih tema gdje ćemo morati tražiti pomoć. Prije svega razgovarali smo o Hrvatskim svjetskim igrama, te zatražili potporu direktno od ravnatelja i HML-a od koje već od osnutka HSK imamo veliku pomoć. Istaknuli smo golemu materijalno-financijsku potporu iseljenika koja je ogroman dio hrvatskog gospodarstva. To želimo znanstveno istražiti, te dati iseljenički stav. Tematizirali smo i dopisno glasovanje, a razgovarali smo i o tome kako iseljeničtvo može pomoći u gospodarskom smislu domovini. Napomenuli smo kako je HSK otvoren za suradnju sa svim domovinskim i iseljeničkim strukturama te strankama, kako bismo pridonijeli boljitku naše domovine - izjavio je predsjednik HSK, Mijo Marić. Delegaciju HSK primila je i Da-

ria Krstičević, predstojnica Državnog ureda za Hrvate izvan RH, koja je predstavnik Kongresa upozнала s radom Ureda. Posebice je bilo govora o Savjetu Vlade RH za Hrvate izvan RH, u koji ulaze i predstavnici hrvatskih udruga, organizacija i institucija Hrvata izvan RH. Predsjednika i tajnika HSK zanimala je procedura oko imenovanja članova Savjeta, također i uloga Ureda dobrodošlice, te koja je uloga Državnog ureda, a koja HML, s kojom, kako su istaknuli, imaju izvrsnu suradnju i u kojoj je njihova baza, budući da je u Matici i Domovinsko sjedište HSK. Na sastanku su osim predstojnice, nazočili i Petar Barišić, v.d. zamjenik predstojnice, glavni tajnik Kristijan Turkalj, Bernarda Periš i Katarina Hinić iz Državnog ureda za Hrvate izvan RH, te Mišo Munivrana, tajnik saborskog Odbora za Hrvate izvan RH.

hrvatskim državljanima u Njemačkoj 68,7 posto muškaraca i 49,6 posto žena posjeduje stručnu kvalifikaciju. Među građanima podrijetlom iz Hrvatske, 3 posto muškaraca i 3,5 posto žena ima sveučilišnu diplomu.

U Njemačkoj ima 160.000 kućanstava u kojima je glavni nositelj izvora prihoda osoba podrijetlom iz Hrvatske. Među njima, 19.000 kućanstava ima netto prihode po kućanstvu između 500 i 900 eura mjesečno, 19.000 ih ima prihode između 900 i 1.300 eura, 13.000 ima prihode između 1.300 i 1.500 eura, 29.000 ima prihode između 1.500 i 2.000 eura, 27.000 prihoduje između 2.000 i 2.600, 19.000 između 2.600 i 3.200, 18.000 između 3.200 i 4.500 eura a 7.000 ima mjesečne prihode

veće od 4.500 eura mjesečno netto.

Kad je riječ o socijalnoj ugroženosti, 15,5 posto osoba s hrvatskim podrijetlom živi ispod razine siromaštva, a među hrvatskim građanima u Njemačkoj takvih je 18,6 posto. Granica siromaštva iznosi 60 posto prosječnih primanja u Njemačkoj. Prema ovome pokazatelju, Hrvati su osim Amerikanaca najmanje ugroženi siromaštvom u stranci u Njemačkoj.

Najveći broj Hrvata u Njemačkoj prihode dobiva od plaće odnosno vlastite zarade ili mirovine, manji dio živi ih od potpore rođaka, a broj onih koji primaju naknadu za nezaposlene toliko je mali da nije obuhvaćen statistikom. Broj onih koji primaju socijalnu pomoć iznosi 5.000 muškaraca i 7.000 žena, dok je među hrvatskim državljanima

ma taj broj još niži.

Među građanima podrijetlom iz Hrvatske najviše je namještenika, 95.000, te radnika, 68.000. Kod hrvatskih građana u Njemačkoj taj je odnos obrnut, što znači da ima 52.000 radnika i 50.000 namještenika. Od svih zaposlenih, najviše ih radi u proizvodnji i uslužnim djelatnostima.

Pojedinačno, 28.000 građana podrijetlom iz Hrvatske radi na poslovima proizvodnje, instalacije i montaže, 18.000 njih radi u ugostiteljstvu, isti broj njih zaposleno je u zdravstvu a 16.000 njih radi poslove koje karakterizira autorski rad. Oko 16.000 njih zaposleno je u poslovima vezanim za čišćenje i otpad, po 15.000 ih radi sa strojevima i u trgovinama a 13.000 ih je zaposleno u prijevozu. (Izvor: www.tportal.hr)

ČUDO

Neraspadnuto tijelo sv. Bernardice nakon 133 godine

Tijelo sv. Bernardice ekshumirano je 30 godina nakon njezine smrti:

Ujutro, 22. rujna 1909., mons. Gauthy, biskup Nevers, a pratnji članova Crkvenog suda ušao je u glavnu kapelicu Samostana. Tri svjedoka, uključujući Majku Generalicu Kongregacije, dva liječnika, dva zidara i dva stolara, prije ulaska u kapelicu prisegnuli su na Evanđelje da će iznositi potpunu istinu o onomu o čemu će svjedočiti. Gradonačelnik je također bio prisutan. Svi su se oni uputili u malu kapelicu sv. Josipa.

Zidari su uklonili zaštitnu ploču koja je zatvarala „otvor“. Lijes su podigli i stavili ga na potpornje u blizini stola prekrivenog posebno vezanim stolnjakom. Stolari su izrezali i uklonili pocinčani lijes, odvili drveni poklopac i tada se pred njima pojavilo Bernardino tijelo – savršeno očuvano! Neke starije sestre koje su trideset godina prije pomagale da se pripremi njezino tijelo i stavi u kovčeg, bile su ganute i nemalo uplašene vidjevši je ponovno ondje, onakvu kakvu su je poznavale. Lice i ruke sv. Bernardice bile su nagnute nalijevo ostavljajući dojam kao da spava, a ne da je mrtva. Taj će položaj zadržati do kraja ovog pregleda i tijekom još dva koja su uslijedila.

Medicinski izvještaj
Dvojica prisutnih liječnika izjavili su: „Nema nikakvih naznaka o bilo kakvom neugodnom mirisu. Tijelo je bilo odjeveno u redovničke haljine, odjeća je bila vlažna. Lice, ruke i podlaktice bile su otkrivene. Glava, nagnuta ulijevo. Lice, svijetlobijelo. Nos tanak, i poput pergamenta... Ruke spuštene na prsima bile su savršeno očuvane, nokti također, dok je isprepletenu krunicu izjela hrđa. Na podlakticama su ostale vidljive vene, kao i nokti na nogama... Na kraju ovog opisa, uz potpis, stoji: „Donoseći gore navedeno svjedočenje, sastavljeni smo ovaj certifikat – dr. Ch. David, kirurg; dr. A. Jordan, liječnik.“

Vrijeme će pokazati
Nakon toga, sestre su oprale tijelo, obukle ga i stavile u novi kovčeg obložen bijelom svilom, koji je zatvoren i zapečaćen sa sedam pečata i vraćen na isto mjesto u kapelici.

Bernardica je većinu svog vjerničkog života bila bolesna. Pokopana je na vlažnom mjestu: tome svjedoči vlažan habir i izjedena krunica. Dakle, dogodilo se nešto nesvakidašnje. Druga je ekshumacija učinjena 3. travnja 1919. godine, a treća, uz nazočnost svih

vlasti i dva liječnika, 18. travnja 1925. Njihova izjava bila je jednaka onoj nakon prvog uvida. Kirurg Compté ponovno je očitovao svoje iznenađenje zbog savršeno očuvanog tijela. Tijelo je bilo netaknuto i moglo se, bez ikakvih problema, zbog savršenog stanja koristiti na stol.

Kasnije je, u članku objavljenom u znanstvenoj reviji, Compté napisao: „Ono što me najviše iznenadilo bila je savršena očuvanost kostura, mišića, ligamenata, kože i elastičnost i tonus mišića... i štoviše, savršeno stanje jetre, 46 godina nakon smrti, koja je još uvijek čvrsta i elastična. U tom sam trenutku komentirao kako smatram da je ovu činjenicu teško objasniti zakonima fizike.“ Kada su završili svoj posao, liječnici su umotali tijelo u zavoj ostavljajući lice i ruke slobodne. Zatim, kako bi otklonili gubitak boje koje je lice pretrpjelo zbog pranja i ponovnog izlaganja zraku, specijalisti jedne pariške tvrtke nanijeli su tanak sloj voska na njezino lice, kako bi izgledalo kao da je uistinu živo. Tijelo je zatim ostavljeno, brižno zapečaćeno, Samostanu. Ondje, u samostanskoj kapeli u Neversu, leži i danas, u staklenom lijesu. Izvor: Book, časopis za promicanje nove evangelizacije, <http://avemaria.bravepages.com>

Gospino ukazanje u Lurdu opisala je sama Bernardica u jednom svom pismu:

Jednog dana pođoh k obali rijeke Gave pobirati drva s dvije djevojčice kadli začuh nekakav šum. Okrenuh se k livadi, ali ne vidjeh da bi se stabla iole micala. Nato podigoh glavu i ugledah pećinu. I opazih Gospođu odjevenu u bijele haljine: bila je odjevena u bijelo i opasana plavim pojasom, na objema nogama imala je žutu ružu, iste boje kao i njezina krunica. Kad to ugledah, protrljah oči, misleći da se varam. Gurnuh ruku u krilo svoje haljine i tu nađoh svoju krunicu. Htjedoh se na čelu prekriziti ali ne mogoh dići ruke k čelu, i ona spadne. A pošto se ona Gospođa prekrizila, pokušah to i ja, premda drhtave ruke; napokon sam uspjela. Odmah počeh moliti krunicu: Gospođa je prebirala zrnca krunice ali nije micala ustima. Kad završih krunicu, viđenja odmah nestade. Pitala sam stoga one dvije djevojčice jesu li štogod primijetile. Rekoše da nisu, nego me samo zapitaše što im to imam otkriti. Dadoh im do znanja kako sam vidjela Gospođu odjevenu u bijele haljine, ali ne znam tko je; upozorih ih da o tome šute. One me zatim potakoše da se onamo ne vratim, ali sam to odbila. Navratih se zato u nedjelju jer sam osjećala kako me iznutra nešto poziva... Ona mi je Gospođa progovorila tek treći put i zapitala hoću li k njoj dolaziti kroz petnaest dana. Odgovorih da hoću. Ona doda kako treba da upozorim svećenike da ondje sagrađe crkvicu; nato naredi da se napijem iz izvora. Kako nisam vidjela nikakva izvora, uputih se k rijeci Gavi, ali mi ona dade znak da ne govorim o rijeci i prstom mi pokaza izvor. Pošto mu pristupih, ne nađoh nego ustajale vode. Primakoh ruku, ali nisam mogla zgrabiti; nešto uzeh dupsti i, kad mi pođe za rukom malo zahvatiti, tri sam je puta bacila tako da sam četvrti put mogla piti. Viđenja se nato povuče i ja odstupih.

Vraćala sam se onamo kroz petnaest dana. Ona mi se Gospođa ukazivala svaki dan, osim jednog ponedjeljka i petka, naređivala mi je da upozorim svećenike da ondje sagrađe crkvicu, da pođem k izvoru umiti se i da molim za obraćenje grješnika. Više sam je puta pitala tko je, a ona se blago smiješila; napokon podigavši ruke i uprijeviši oči u nebo reče mi: „Ja sam Bezgrješno Začete.“ Tih mi je petnaest dana otkrila i one tri tajne i zabranila mi da to ikome kazujem, što sam dosad vjerno poslušala.

Obratite nam se s povjerenjem:

PRIJEVODI - SAVJETOVANJE

Ružica Tadić Tomaz
Königstr. 71/3, 90402 Nürnberg

Tel.: +49 (0) 911-932 58 23
Fax: +49 (0) 911-932 58 24
Mob.: +49 (0) 176-704 58 493
kontakt@infohilfe-plus.de
www.infohilfe-plus.de

info@croatia-presse.de

Crkva broji više od 200 neraspadnutih, ili samo djelomično raspadnutih, tijela svetaca. Njihova su tijela, na čuđenje znanstvenika, godinama, i desetljećima, ostala sačuvana - iako su pokopana u običnim ljesovima, netretirana ikakvim sredstvima, i u uvjetima koji su pogodovali raspadanju. Jedna od poznatijih svetica čije je tijelo čudesno sačuvano jest sv. Bernardica Soubirous kojoj godišnje hodočasti mnoštvo vjernika moleći je za zagovor.

INTERVJU: ANTE BABIĆ, ZASTUPNIK I PREDSEDNIK ODBORA HDZ-a ZA ISELJENIŠTVO

Samo ove godine 30.000 Hrvata zatražilo je njemačko državljanstvo!

Predrag Orešković
(www.dnevno.hr)

Njemački Zakon o državljanstvu dopušta dvojno državljanstvo djeci stranih državljanas tim da se između 18 i 23 godine ta djeca moraju opredijeliti za njemačko ili za državljanstvo svojih roditelja. Ante Babić u saborskim je klupama od 2011. godine, a zastupnikom je postao nakon što je general Damir Krstičević predao HDZ-u svoj mandat. Rođen je 1966. godine u Njemačkoj u Trieru, rodnom gradu Karla Marxa. Diplomirao je ekonomiju, a završio je i poslijediplomski studij. Načelnik je općine Lovreć u zaleđu Makarske. Sudski je tumač za engleski i njemački jezik. Otac je petero djece. U slobodno vrijeme vodi župni zbor i svira orgulje.

Koliko je prema službenim procjenama Hrvata u iseljeništvu? Zapravo, postoje li službeni podaci o tome?

Opće poznata je činjenica da je Hrvatska izrazito iseljenička zemlja i da razmjerno broju stanovnika ima vjerojatno najveću dijasporu od

svih europskih zemalja. Točan broj hrvatskih iseljenika nije moguće egzaktno utvrditi budući da se u svim fazama iseljavanja iz razno raznih razloga nisu prikupljali precizni podaci u iseljavanju iz Hrvatske a niti ih precizno poznaju statistike zemalja useljenja.

Zbog toga se operira s određenim procjenama prema kojima hrvatsko iseljenišтво pod čim se podrazumijevaju iseljeni Hrvati i svi njihovi potomci kreće oko 3 milijuna pripadnika. Ako se tome pribroje i autohtone hrvatske manjine u dvanaest europskih zemalja koje broje 350.000 pripadnika proizlazi da je broj Hrvata i njihovih potomaka što u Europi, to u prekomorskim zemljama oko 3,5 milijuna. Naravno, u tu brojku ne ubrajaju se Hrvati u Bosni i Hercegovini s obzirom na činjenicu da je Bosna i Hercegovina država i Hrvatskog naroda usprkos činjenici da Hrvatska ima ustavnu obavezu skrbiti o Hrvatima u Bosni i Hercegovini. Njih ni u kom slučaju zbog naprijed iznijetih razloga ne možemo smatrati hrvatskom dijasporom.

Posljednji put kada smo razgovarali rekli ste da je prvih devet mjeseci ove godine čak 30.000 Hrvata zatražilo njemačko državljanstvo. Kako to komentirate?

Na žalost to je točno. To su podaci kojima raspolaže Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj. Razlozi tome nisu jednoznačni. Naime, možda najvažniji razlog leži u činjenici da njemački Zakon o državljanstvu dopušta dvojno državljanstvo djeci stranih državljanas s tim da se između 18 i 23 godine ta djeca moraju opredijeliti za njemačko ili za državljanstvo svojih roditelja. I s obzirom na to da se tu već radi o velikom broju djece naših „gastarbajtera“ koja su u njemačkoj odrasla i stekla odgovarajuće obrazovanje iz čistih praktičnih razloga zbog profesionalnih i socijalnih razloga, normalno je da su se u to-

likom broju opredjeljivali za njemačko državljanstvo. To je još jedna danak tog tzv. privremenog rada u inozemstvu generacije roditelja te djece koja je bilo iz ekonomskih ili političkih razloga „privremeno“ otišla iz Hrvatske šezdesetih odnosno sedamdesetih godina prošloga stoljeća te nepostojanja prave i sustavne politike povratka Hrvata iz inozemstva u Republiku Hrvatsku.

Recimo da sam rođen i da živim u Austriji. Što sve moram pribaviti i napraviti da bih dobio hrvatsko državljanstvo? Je li ta procedura prekomplikirana našim ljudima?

Procedura za stjecanje državljanstva bilo koje zemlje ima svoje zakonitosti, pa tako i hrvatsko državljanstvo. No, postoje zapreke kod stjecanja hrvatskog državljanstva zbog određenih pogrešaka koje se mogu dogoditi na relacijama matični ured, župni ured, izdavanja domovnica, adrese prebivališta, kućnog broja i sl. koje ljudima zadaju glavobolje u dokazivanju da su Hrvati. Međutim na stranici MVPEI na svojoj web stranici nije čak unijelo izmjene i dopune Zakona o hrvatskom državljanstvu koje su nastupile potkraj prošle godine prema kojim je izmjenom definiran način dokazivanja pripadnosti hrvatskom narodu čime su otklonjeni nedostaci i proturječna tumačenja ranijih odredbi te olakšano stjecanje državljanstva pripadnicima hrvatskom naroda koji žive u inozemstvu. Tek toliko da se vidi koliko je briga prema Hrvatima izvan domovine.

Treba li mijenjati zakonodavstvo koje se odnosi na iseljenike?

Na žalost, mi kao i u drugim sferama života patimo od tzv. normativnog formatizma misleći da ćemo donošenjem novih zakona riješiti sve probleme. Možda što se tiče hrvatskih iseljenika nije toliko problem u zakonodavnoj sferi koliko u nedostatku istinske volje u sustavnom provođenju postojećih zakonskih rješenja. Tako primjerice, koncem prošle godine donijet je Zakon o odnosima Republike Hrvatske s Hrvatima izvan Re-

publike Hrvatske koji sam po sebi neće riješiti problem u odnosima Republike Hrvatske s Hrvatima izvan RH, ali ako se samo dio tih zakonskih odredbi zaista provede već smo napravili bitan sustavni iskorak u pristupu rješavanju odnosa Hrvatske s Hrvatima izvan Hrvatske. Tim Zakonom predviđena su i određena institucionalna rješenja kroz osnivanje Državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske i osnivanje Savjeta Vlade RH za Hrvate izvan Republike Hrvatske. Evo, pa i ja kao saborski zastupnik, a kamoli šira javnost nemam previše informacija o aktivnostima tog Ureda niti znam jesu li pokrenute ikakve aktivnosti u svezi s osnivanjem Savjeta Vlade RH za Hrvate izvan Hrvatske. Jedino osnivanjem stabilnih i stručnih institucija može se provoditi sustavna i konzistentna politika da bi se nakon izvjesnog vremena pokazali i rezultati takvog sustavnog rada. Prema tome, HDZ-e će preko svog Odbora za iseljenišтво i hrvatske nacionalne manjine inzistirati i raditi pritisak prema Vladi RH da se ustroje ta tijela predviđena Zakonom i da se počne sustavno raditi na provođenju Zakona. Sva ova pitanja koja ste prije postavili i na koja nije bio moguće precizan odgovor u smislu egzaktnih pokazatelja o broju hrvatskih iseljenika o broju Hrvata povratnika iz inozemstva moglo bi se, nadam se, u budućnosti egzaktno odgovoriti ukoliko ova tijela predviđena postojećim Zakonom zaista budu u punoj mjeri ostvarivale svoje zadaće. Ako pogledamo trenutnu situaciju Državni ured za Hrvate izvan Hrvatske još nema ni svoju web stranicu.

Rekli ste da je HDZ-e također kriv za loš odnos države prema našim ljudima koji žive vani. Na što ste mislili?

Izvorni program HDZ-a na čelu s njenim prvim predsjednikom Franjom Tuđmanom bazirao se na načelu jedinstva domovinske i iseljene Hrvatske. I upravo to jedinstvo, koje se oživotvorilo bila je bitna

vlada.hr

pretpostavka ostvarenja povijesnog cilja kako u Hrvata tako i Hrvata u inozemstvu o stvaranju Hrvatske države. Hrvati izvan Hrvatske dali su izuzetan kako politički, tako i ljudski i materijalni doprinos stvaranju Hrvatske države. Na žalost, taj zanos i jedinstvo koji je stvoreno prilikom stvaranja države i njenog oslobođanja nismo uspjeli u potpunosti sačuvati. Bilo je negativnih povratničkih iskustava koja su širila negativno ozračje u hrvatskom iseljeništvu. Na žalost, ta politika se i dalje nastavljala kroz proces detuđmanizacije kako HDZ-a tako i hrvatske države. Zbog toga se HDZ i u ovom segmentu svoje politike mora vratiti izvornim načelima Tuđmanove politike naravno u novim okolnostima. Ja se osobno nadam, da ćemo povratkom tim načelima i ustrajnošću u njihovom oživotvorenju, povratiti možda i izgubljeno povjerenje u Hrvatskih iseljenika i stvoriti takvo

ozračje da će im Republika Hrvatska u punom smislu riječi biti istinska majka Domovina.

Treba li nam ministarstvo za iseljenike koje je do sada dvaput osnivano i ukidano. Ako da, zašto?

Iz odgovora na prethodno pitanje o statusu Državnog ureda za Hrvate izvan Hrvatske i brzini njegovog konstituiranja odgovor se nameće sam po sebi. Da. Treba nam ministarstvo i s obzirom na značaj hrvatskih iseljenika i da su hrvatski iseljenici naše neiscrpno bogatstvo i neiscrpni potencijal u svekolikom smislu i da želimo da Hrvati izvan Domovine postanu integralni dio hrvatskog bića, sigurno da treba osnovati Ministarstvo za Hrvate izvan Hrvatske. Jer, koliko je meni poznato mnoge zemlje koje imaju i razmjerno manju dijasporu imaju ministarstva za dijasporu.

Da nije bilo nezgrapne izjave premijera kako „Hrvat koji nije rođen

u Hrvatskoj ne može razumjeti Hrvatsku kao onaj koji je u njoj rođen“, ne bi se danas ni otvorila problematika iseljenih Hrvata. Volim li ja više Hrvatsku jer sam rođeni Našičanin od Vas koji ste rođeni u Njemačkoj?

Pa ne bih ja rekao da je izjava bila nezgrapna. Možda je Premijer u svom zanosu rekao ono zaista što i misli. To zapravo i jest u njegovoj izjavi sadržan nastavak detuđmanizacije pa tako i prema Hrvatskim iseljenicima. Izjava je zaista štetna i uvredljiva jer za ljubav općenito pa tako i ljubav prema domovini, rodoljublju i domoljublju ne postoji neki mjeri instrument. Ljubav prema Domovini izražava se spremnošću što ste za Domovinu spremni učiniti. Jeste li i u kojoj mjeri spremni se žrtvovati a Hrvati izvan Hrvatske pokazali su da su spremni i na žrtvu i na odricanje za Domovinu. U današnjim okolnostima, na sreću, takva žrtva više nije potrebna ali sam uvjeren da su

spremni svoje znanje i iskustvo staviti u službu Domovine bez obzira hoće li se to ostvariti njihovim povratkom u Domovinu ili će u korist Domovine djelovati u zemljama u kojima žive. Ja se nadam, da Vi koji ste rođeni u Našicama i ja u Njemačkoj da je volimo isto. Svatko na svoj način.

Mogu li naši ljudi iz dijaspore pomoći zemlji u ovoj teškoj ekonomskoj situaciji. Koliki je zapravo interes iseljenika da investiraju svoj novac u hrvatsko gospodarstvo?

Bezgraničnu ljubav i rodoljublje hrvatske dijaspore pametna vlada može itekako iskoristiti kako u promoviranju interesa Republike Hrvatske u zemljama gdje žive, tako isto i u pomoći hrvatske dijaspore i u ovoj teškoj ekonomskoj situaciji kroz njihova ulaganja. Jer kako su kod stvaranja RH bili spremni odricati se, žrtvovati čak i svoje živote za Hrvatsku, uvjeren sam da bi i danas, ako bi se prema njima vodila adekvatna politika i sad bili spremni pomoći Hrvatskoj.

Hoće li se i kada dogoditi da se ljudi rođeni izvan Hrvatske počnu trajno vraćati u zemlju svojih predaka, ili su ti ljudi trajno asimilirani u zemljama u kojima su rođeni i u kojima žive?

Hrvatska je mlada država i toga moramo biti svjesni i moramo puno i ustrajno raditi u stvaranju kvalitetnih gospodarskih i životnih uvjeta kako bi Hrvatska zahvaljujući svom zemljopisnom položaju i svojim prirodnim resursima postala poželjno mjesto za život. Nadam se da će to i u doglednoj budućnosti i postati te da ćemo obrnuti negativni proces iseljavanja iz Hrvatske koji je bio karakterističan za gotovo cijelo dvadeseto stoljeće i da će naredna desetljeća ovog stoljeća biti godine povratka hrvatskih iseljenika u matičnu Domovinu.

Zašto ste se Vi vratili?

Ja sam dijete gastarbajtera i moji roditelji su iz političkih i gospodarskih razloga bili prisiljeni otići u inozemstvo. I tako sam se ja rodio u inozemstvu, konkretno u Njemačkoj. Roditelji su mi usadili ljubav prema Hrvatskoj i poticali želju za povratkom. Ne mogu reći da mi je u Njemačkoj i Švicarskoj bilo loše. Da sam ostao možda bih materijalno i bolje prošao, međutim uvijek je nešto nedostajalo, a to je dom u onom istinskom smislu riječi i zapravo nije slučajno da u hrvatskom jeziku dom i domovina imaju isti korijen.

DENTIST
POREČ - HRVATSKA

**Beautiful Smile,
Beautiful You**

-20%

**Popust 20% na
keramičku krunicu.
Akcija traje do Božića!**

dr. Goranka Korać
Adresa: Vukovarska 19, 52440 Poreč (Kantina Center)
Gsm: 00385 (0)91 253 3072
Email: info@dental-studio.com.hr

www.dental-studio.com.hr

DRAGUTIN LESAR, ŠEF LABURISTA, LIJEVE OPORBENE STRANKE

Premijeru, ne smijete prodavati državnu imovinu

Predsjednik Hrvatskih laburista-Stranke rada Dragutin Lesar uputio je otvoreno pismo predsjedniku Vlade RH Zoranu Milanoviću, kojim od premijera traži da odmah zaustavi sve započete radnje vezane uz privatizaciju tvrtki u državnom vlasništvu i davanje autocesta u koncesiju, jer - ističe Lesar - Vlada za to nije dobila suglasnost Hrvatskog sabora i time krši zakon.

„Želja nam je upozoriti premijera Zorana Milanovića i cjelokupnu hrvatsku javnost da je Vlada prekršila zakon o upravljanju državnom imovinom, koji je u Saboru usvojen 2010. godine, a kojim je propisano da se državnom imovinom upravlja na temelju strategije koju usvaja Sabor na prijedlog Vlade“, rekao je.

Dodao je kako je istina da HDZ-ova Vlada 2011. godine Hrvatskom saboru nije predložila strategiju upravljanja državnom imovinom pa je Sabor niti nije usvojio, no zaključuje kako to ipak ne amnestira Vladu Kukuriku koalicije da kreće u postupke privatizacije, koncesioniranja ili prodaje bilo koje državne imovine, jer je - naglašava Lesar - Hrvatski sabor za to nije ovlastio. Strategija upravljanja državnom imovinom nije usvojena u Saboru niti ju je aktualna Vlada predložila, rekao je predsjednik Hrvatskih laburista. Lesar je također istaknuo kako

ga je «zgrozila izjava ministra financija Slavka Linića» da država nije dobar vlasnik pa zbog toga treba sve rasprodati. „Znači li to da će država prodavati i bolnice, škole i fakultete, odnosno da najavljuju potpunu privatizaciju obrazovnog i zdravstvenog sustava“, upitao je predsjednik Hrvatskih laburista.

„Zbog šlamperaja, ili možda namjerno, platili smo visoku cijenu gubitka Ine. Treba li nam to isto ponoviti kod Hrvatskih autocesta (HAC), Croatia osiguranja i Hrvatske poštanske banke, tim više što ni Croatia osiguranje ni Hrvatska poštanska banka nisu u gubicima koji

bi trebali biti razlogom eventualne prodaje?“, kazao je. U pismu Vladi RH podsjeća se i kako su «Hrvatski laburisti do sada već u niz navrata jasno rekli da se protivimo rasprodaji strateške imovine, a to su sva kako Hrvatska poštanska banka i Croatia osiguranje. Iskustvo na slučaju INA očito nije nikoga ništa naučilo, to nas i ne čudi, jer ova vlada nema strategiju za budućnost hrvatskog gospodarstva pa niti za upravljanje imovinom. I u tome je glavni problem Vaše vlade!», ocjenjuje se. Lesar procjenjuje kako su motivi za prodaju državne imovine, u ovom slučaju Hrvatske poštanske ban-

ke i Croatia osiguranja, «posve jasni». Kako navodi, «pod krinkom osnaživanja na tržištu, primarno se radi o financiranju deficita». U pismu premijeru Milanoviću Lesar također ističe kako «pojedini ministri uporno uvjeravaju da je javni sektor nesposoban i da sve bolje funkcionira u privatnim rukama. Pitanje je samo koliko nas to košta odnosno tko će to platiti? Građani, naravno! Tako je i s upravljanjem autocestama, privatne tvrtke preuzeti brigu o našim autocestama i tako će navodno biti svima bolje, država će dobiti gotov novac, a privatnici će ostvarivati profit s povećanim

iznosima cestarina. I opet je pitanje tko će to platiti, a odgovor se zna», tvrdi Lesar. Predsjednik Hrvatskih laburista zaključuje kako se Vlada još jednom stavila iznad Hrvatskog sabora, te kako nije slučajno da je ove procese otvorila u vrijeme ljetne stanke u zasjedanju Sabora te time onemogućila parlamentarnim strankama da vezano uz to vode raspravu u Saboru. Naglasio je da je upravo zbog toga uputio otvoreno pismo predsjedniku Vlade RH Milanoviću jer je to, kazao je, jedini način da on kao predsjednik Kluba zastupnika Hrvatskih laburista komunicira s premijerom.

Hrvoje Marušić: Nastavi li Vlada harač, završit će k'o Turci!

Hrvoje Marušić, predsjednik dalmatinske podružnice Hrvatske udruge poslodavaca (HUP)

Krenimo od ministra financija **Slavka Linića** koji je zadužen za punjenje proračuna. Sama ta formulacija „zadužen za punjenje proračuna“ je strašna. To podsjeća na janjičare, na prisilna sredstva, što nije motivirajuće. Porezna politika u Hrvatskoj mora

biti motivirajuća za ulaganje, a ona je trenutno potpuno destimulirajuća. Proračun se sada puni isključivo poreznom presijom, a ne stimulacijama za budući razvoj i rast. Ministar financija ima statustiku hrvatskih banaka da u zemlji koja je pogođena krizom, u zemlji u kojoj ljudi kopaju po kontejnerima, u zemlji u kojoj određeni broj ljudi ipak zarađuje dovoljno da

mogu i štedjeti, štednja vrtoglavo raste, a investicija u gospodarstvo - nema. Prema tome, čovjeku koji se ima razumije u ekonomiju to bi bio ne alarm, nego zvono za uzbuđu gdje treba reagirati odmah, jer nešto s poreznom politikom nije u redu. Dakle, ljudima se ne isplati ulagati u poduzetničke projekte, više im se isplati držati pare na bankama.

Kad bi to povezali ministar financija, i naš prvi potpredsjednik Vlade, kako gospodin **Radimir Čačić** sebi voli tepati, shvatili bi da to nije dobro. Poduzetnička klima u Hrvatskoj nikad nije bila gora, porezna presija je stravična, ne samo prema poduzetnicima nego prema građanima uopće. Prvo što je Vlada napravila - digla je PDV, umjesto da ga spusti!

Oni ne shvaćaju staru općepoznatu činjenicu: u poreznoj politici manje je više. Kad naši ministri to shvate, onda će znati da se proračun može puniti bez velike presije. Nama ne treba presija, nama samo dobra kontrola, nama trebaju jednaka pravila igre, da svi poduzetnici i građani budu ravnopravni u svojim poreznim obvezama. Ova Vlada ne radi na tome.

Premинуo fra Bernard Dukić

U četvrtak, 30. kolovoza u 79. godini života, 55. redovništva i 53. svećeništva okrijepljen svetim sakramentima blago u Gospodinu preminuo je fra Bernard Dukić, član Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja. Fra Bernard je rođen 28. travnja 1934. godine u Košutama gdje je završio i osnovnu školu. U Sinju je pohađao Franjevačku klasičnu gimnaziju. Svečane zavjete položio je u Makarskoj 8. prosinca 1957. godine. Sveti red primio je 3. srpnja 1960. u Imotskom. Fra Bernard je vršio službu župnog vikara u Metkoviću, a službu župnika u Otoku. U Frankfurt odlazi 1965. godine i ostaje do 1997. godine. U početku je bio osnivač i voditelj misije u Frankfurtu (1965.-1971.). Od 1972. do 1997. godine bio je nadđušobrižnik i delegat braće u Njemačkoj. Bio je definitor Provincije (1973.-1976.). U Kninu je vršio službu gvardijana, župnika i dekana (1997.-2000.), a zatim je bio na Sumartinu samostanski vikar godinu dana. U Sinj dolazi 2001. godine gdje je vršio službu ispovjednika. Fra Bernard Dukić je pokopan na groblju Sv. Franje u Sinju. (kta)

Fra Petar Klapež iz Frankfurta otišao u Sinj

Od svojeg dugogodišnjeg voditelja fra Petra Klapež, koji odlazi na novu službu u Sinj, oprostili su se vjernici Hrvatske katoličke župe u Frankfurtu na nedjeljnoj oproštajnoj svetoj misi u frankfurtskoj katedrali, koju je predvodio delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj fra Ivica Komadina. Fra Klapež je pri zajednici u Frankfurtu proveo 6 godina, a u Njemačkoj marljivo radeći na Božjoj njivi, ukupno 21 godinu. To su posebno naglasili i kolege svećenici, koji su se ovom prigodom dirljivim riječima oprostili od fra Klapeža, i ispratili ga s lijepim željama na novu dužnost, gvardijana svetišta Majke Božje Sinjske. Na dosadašnjem uspješnom radu fra Petru Klapež zahvalili su i predstavnici limburške biskupije na čelu s njemačkim biskupom Franz-Peter Tebartz-van Elstom, i poželjeli srdačnu dobrodošlicu njegovom nasljedniku fra Željku Čurkoviću. (Z. Paškov)

Poziv na seminar vjeronauka, molitve i meditacije

U Hrvatskoj katoličkoj misiji Mittelbaden u Njemačkoj održavaju se seminari vjeronauka, molitve i meditacije za odrasle. Seminari se održavaju u šest gradova u Brettenu, Bruchsalu, Eppingenu, Gaggenau, Karlsruheu i Pforzheimu. Svojim sadržajima i metodom seminari pokušavaju višestranu doprinijeti rastu vjere njihovih posjetitelja, sa željom da se što primjerenije odgovori na njihova brojna ljudska i kršćanska pitanja i izazove života. Oni su otvoreni i također prilagođeni studentskoj i ostaloj mladeži. Ponuda seminara započela je 2010. godine i redovito se održavaju tijekom godine, dva puta mjesečno u spomenutim gradovima. Vođeni su stručno i suvremeno. Voditelj seminara je dr. Vinko Kraljević, svećenik salezijanac iz Karlsruhea.

U SVEĆENIČKOM POSLU NEMA GODIŠNJEG ODMORA

Vel. Tadija Crnjak mijenjao župnika u Koblenzu

U Koblenzu, gradu na dvije rijeke Moselu i Rheini živi više od tri tisuće Hrvata. Sva zbivanja događaju se oko Hrvatske katoličke misije koja je mnogima postala drugi dom. U vrijeme godišnjih odmora naši svećenici na službi u iseljeništvu koriste zaslužene odmore, mnogi ih provode u domovini, posjete rodbinu i prijatelje. Za redovite sv. mise u iseljeništvu za to vrijeme brinu se njihovi zamjenici, svećenici iz Hrvatske. Tako je bilo i u misiji Koblenz gdje je ovdašnjeg župnika Stjepana Zdravca mijenjao vlč. Tadija Crnjak, inače svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije i student crkvene povijesti u Rimu. - Vlč. Tadija je drugi puta u Koblenzu, ovdje je na

zamjeni. Jako je drag, ima prekrasne propovijedi, užitek ih je slušati, komunicativan je i rado popriča sa svima, a to je posebno lijepo - oduševljeno pričaju vjernici poslije sv. mise. Na posljednjoj nedjeljnoj sv. misi je vlč. Crnjak zahvalio svima na lijepom prijemu: - Hvala vam i neka vas dragi Bog čuva. I tko zna, možda se vidimo i iduće godine. (Jakov Vranković)

mk Martin Kasperzyk
Steuerberater

U našem uredu će Vas na hrvatskom jeziku rado dočekati:

Đurđica Perišić
perisic@kasperzyk.de
Fon: 06103/903185

Ruža Izairi
izairi@kasperzyk.de
Fon: 06103/903155

Ljuba Čošković
coskovic@kasperzyk.de
Fon: 06103/903160

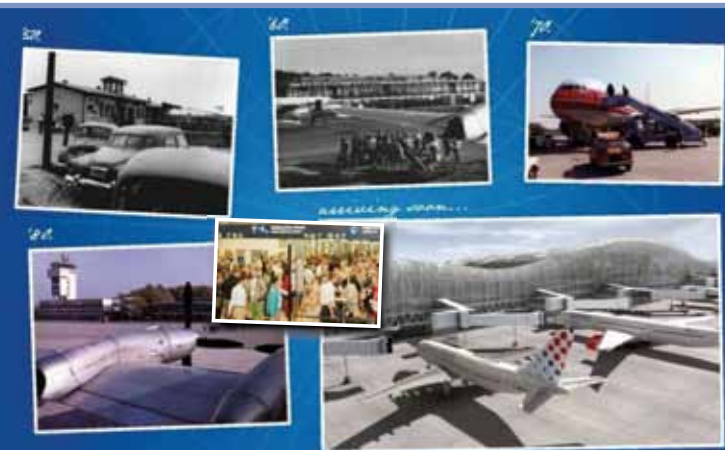

Naše usluge:

- ✓ Računovodstveni servis
- ✓ Obračun plaća
- ✓ Savjetovanje u svim poreznim oblastima
- ✓ Preventivni porezni uvid
- ✓ Porezno planiranje

Ostale usluge po Vašoj potrebi

Uz gore navedene usluge raspoložemo dodatno velikim iskustvom na području građevinskog rada, kako u knjigovodstvu tako i u obračunu plaća.

Zračna luka Zagreb ove godine slavi 50 rođendan

Zračna luka Zagreb nizom aktivnosti sredinom rujna obilježila je značajan jubilej - 50 godina rada na postojećoj lokaciji. Dodatan razlog za slavlje su povijesni kolovoški rekordi: kroz zračnu luku je prošlo

zračni promet prikazuje na vedar način. Svečano otvorenje izložbe početak rada zračne luke na današnjoj lokaciji. Središnje manifestacije bile su interna rođendanska zabava u samoj zračnoj luci te javno predstavljanje monografije i dokumentarnog filma posebno napravljenih za ovu prigodu u kinu Europa, na kojoj je Jimmy Stanić i Trio Scharf uz ostale standarde otpjevao i prigodnog „Avijatičara“.

Sljedeci dan, u srijedu The Beatles Revival Band putnike je vratio u 60-te, u vrijeme početka rada zračne luke na današnjoj lokaciji. Središnje manifestacije bile su interna rođendanska zabava u samoj zračnoj luci te javno predstavljanje monografije i dokumentarnog filma posebno napravljenih za ovu prigodu u kinu Europa, na kojoj je Jimmy Stanić i Trio Scharf uz ostale standarde otpjevao i prigodnog „Avijatičara“.

www.zagreb-airport.hr

HRVATSKA KULTURA, PJESMA I INTERKULTURALNO ZAJEDNIŠTVO OČARALO STUTTGART

Hrvatska kulturna zajednica na „Sommerfestival der Kulturen“

Andreja Benković

U devetoj godini održavanja Sommerfestival der Kulturen, ljetnog festivala glazbe i plesa ljudi s različitih krajeva svijeta, njihovih kultura i običaja, a koji se u vremenu od 13. do 15. srpnja održao u Stuttgartu po prvi puta je hrvatske običaje i kulturu predstavila i Hrvatska kulturna zajednica iz Stuttgarta (HKZ).

Na festivalu su Hrvati s područja i okolice Stuttgarta izložili svoje kulinarske proizvode i prezentirali turističku ponudu Hrvatske. Prodajno mjesto HKZ je bilo obogaćeno prezentacijom radnih materija učenika hrvatske nastave i njihovih učitelja, Asje Stojanov Butorac i Marija Bastalić, te ponudom tetoviranja slova glagoljice. Stariji i mlađi folkloristi Hrvatske katoličke zajednice Stuttgart i tamburaški sastav Marija Gubec iz Sindelfingena su uveličali nastup Hrvata na ovogodišnjem festivalu. Ljetni kulturni festival organizirala je udruga Forum der Kulturen, i jedan je od najvažnijih kulturno-društvenih događaja u pokrajini Ba-

den-Württemberg. Raznovrsnost stranih kultura i običaja doživjelo je desetak tisuća posjetitelja. Na štand HKZ su svratili mnogobrojni posjetitelji, među njima i kandidati za novogradonačelnika Stuttgarta, Fritz Kuhn i Sebastian Turner, te ministrica za integraciju u Baden-Württemberg, Bilkay Öney, i Muhterem Aras, zastupnica u Landtagu.

Hrvatska kulturna zajednica će i u drugom polugodištu 2012. godine nastaviti s radom na razini intenziviranja odnosa sa stranim i njemačkim udrugama - bilo preko susreta na bazi osobnog prijateljstva ili seminara, na kojima će sudjelovati članovi

predsjedništva Zajednice. Početkom studenoga udruga priprema gostovanje kazališta slijepih i slabovidnih Novi život iz Zagreba, koji će izvesti Molièrovog „Škrtač“ na hrvatskom i njemačkom jeziku, te posebno djelo za djecu. Uspješan nastavak rada udruge i inicijative koju je poduzela pod nazivom Hrvatski Dom omogućila je financijska potpora Europskog integracijskog fonda i Saveznog ureda za migraciju i izbjeglice Njemačke (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge). U 2013. godini udruga će organizirati i predavanja s hrvatskim i njemačkim znanstvenicima u vezi pristupa Hrvatske u EU.

Mariendorfer Damm 50-52 • 12109 Berlin
Tel.: +49 (0 30) 700 987 69 • Fax: +49 (0 30) 705 93 85

Wir bieten zu fairen Preisen Unterkunft in unserem familiär geführten Haus im Berliner Bezirk Tempelhof-Schöneberg. Auf fünf Etagen befinden sich:

City Pension Sanader

Alle Zimmer sind mit Dusche/Badewanne und WC ausgestattet, in allen bis auf die Mehrbettzimmer gibt es einen Fernseher.

Unser Angebot ergänzen wir mit:

- inter. Spezialitäten unseres Restaurants
- einem Festsaal (Seminarraum)
- kostenlosen Parkplätzen
- einem Freizeitraum mit Kegelbahn

PENSION Sanader

Saisonangebote auf der Website:
www.city-pension-sanader.de
info@city-pension-sanader.de

Udruge najavljuju dvije zabave

Hrvatska zavičajna udruga Konjic-Klis organizira zabavu koja će se održati 6. listopada u Festhalle Althengstett kod Calwa, Jahnstr.6. Na zabavi će nastupiti Jerko Drlje, pjevač porijeklom iz Konjice. Povodom 25-te obljetnice svoga djelovanja Kulturna i sportska udruga Zrinski Waiblingen organizira zabavu 27. listopada u dvorani sv. Ante u Waiblingenu. Na zabavi će svirati VIS "Rozmarin" iz Stuttgarta. Svoj dolazak su potvrdili generalni konzul u Stuttgartu Ante Cicvarić, nadgradonačelnik grada Waiblingena, Andreas He-sky i drugi.

SUPER PRILIKA

PRODAJE SE STAN U BIOGRADU NA MORU

3-sobni stan u stambenoj zgradi, 2 spavaće sobe, dnevni boravak, kuhinja, kupaonica, hodnik, stambena površina 49m². Kvalitetna novogradnja, useljivo odmah. Zgrada se nalazi pored prekrasne borove šume kroz koju se za 7 min. pješice dolazi do plaže. Svaki stan ima parkirno mjesto, klimu TV-Sat. Svi papiri uredni.

Informacije na tel. 00385-(0)91-383 5237

www.kro-traube.de

Entdecken Sie Top Weine und Aromen aus Kroatien

KRO-TRAUBE WEINIMPORT UND FEINKOSTSELEKTION

JOSEPH-MARIA-LUTZSTR.6

D-85276 PFAFFENHOFEN

a.d.ILM

Fon: 49 8441 8591088

Fax: 49 8441 8591080

e-mail: info@kro-traube.de

SELIDBE za HR i BiH

BRZO I POVOLJNO

M.I.A. transporti

Klarici 27 HR-10410 V. Gorica

tel/fax: 00385 1 6262585

mobitel: HR 00385 91 392 52 11

D 0049 160 401 70 62

Najbolje mjesto za oglašavanje

KONTAKT:

ISERNHAGENER STR. 6
30161 HANNOVER
TEL +49 (0) 511 - 336 46 87
FAX +49 (0) 511 - 353 01 78
MARINASTOJAK@GMAIL.COM
MOBILE:
+49 (0) 172 - 515 23 27

TRANSPORT I SELIDBE IZ NJEMAČKE U HRVATSKU

M. Mandarić
Schubertstraße 5
72535 Heroldstatt

Fon: 07389 615
Fax: 07389 909870
Mobil: 0171 3435671

TREBATE POMOĆ U ODRŽAVANJU GROBOVA NAJMILIJIH?
Rješenje je Čuvar sjećanja - servis za održavanje grobova u Hrvatskoj!

Čuvar sjećanja

Za sve informacije kontaktirajte nas na:
mail: info@cuvarsjecanja.com , elizabeta@cuvarsjecanja.com
telefon: 00385 1 6382 899
web: www.cuvarsjecanja.com

Croatia Wein Matic GmbH

Groß- und Einzelhandel
Import von Weinen, Spirituosen und Lebensmitteln aus Kroatien
Gastronomieservice

Öffnungszeiten:
Mo.- Fr. 9.00 - 18.30 Uhr
Sa. 9.00 - 15.30 Uhr
Inh.: Matic

Hammerbrookstr. 84
20097 Hamburg
fon/fax: 040 - 236 88 391
mobil: 0173 - 214 53 70
www.weinimport-croatia.de

RADNIK

GRAĐEVINARSTVO I GRAĐEVINSKA INDUSTRIJA d.d.

KRALJA TOMISLAVA 45
48260 KRIŽEVCI - KROATIEN

ZWEIGSTELLE DEUTSCHLAND LANGEMARKSTRASSE 15 46045 OBERHAUSEN

Tel.: 0208/30-23-006
Fax.: 0208/30-23-299
e-mail: radnik@online.de
Internet: www.radnik.hr

Vorstandsvorsitzender: Dipl. - Ing. Mirko Habijanec
Zweigstellenleiter: Željko Barišić
Steuernummer: 026 219 73 023 FA Kassel
Deutsche Bank AG Oberhausen:
Kto.-Nr.: 463 6791 / BLZ: 365 700 49

NICK VUJIČIĆ U ZAGREBU I RIJECI

Čovjek koji pomiče granice uplovio u bračne vode

Nick Vujičić, jedan od najpoznatijih svjetskih motivacijskih govornika i autor knjige *Život bez ograničenja*, u izdanju Planetopije, gostovao je u Hrvatskoj gdje je održao predavanja i to 23. rujna u Domu sportova u Zagrebu i 24. rujna u Sportskoj dvorani Zamet u Rijeci. Nicholas James Vujičić, poznatiji kao Nick Vujičić, došao je na svijet 1982. godine u Brisbaneu u Australiji kao prvo dijete roditelja vojvođanskog porijekla. Rođen je bez ruku i nogu, zbog tzv. tetra-amelia sindroma što je medicinskoj sestri Duški Vujičić i njezinu suprugu, pastoru Borisu Vujičiću, bio šok. Trebalo im je četiri mjeseca da prihvate kako imaju sina s hendikepom. Nick o tome kaže: Mami je bilo posebno teško, a otac je nekako vodio taj proces prihvaćanja. Dolazio je redovito u rodilište, držao me na rukama, govorio mami da sam prekrasan.

Djetinjstvo

U djetinjstvu, Nick se suočavao s mnogim problemima: s vrijeđanjem i podsmjehivanjem okrutnih vršnjaka, s problemima samopouzdanja; s depresijom i usamljenošću. Pitao se zbog čega je drugačiji od druge djece. Mnogi klinici nisu znali kako mi prići. Neki su me ljudi izbjegavali. U školi su me mnogi i zadirivali, nitko se nije htio igrati sa mnom. U početku se bilo jako teško. Pitao sam se hoće li zaista moj život tako izgledati? Mislio sam kako nikada neću imati posao, obrazovanje... Mislio sam da se ništa neće promijeniti i razmišljao sam o tome da odustanem od svega. Kad sam imao osam godina, rekao sam mami da želim počiniti samoubojstvo! S deset sam to i pokušao, pokušao sam se utopiti u kadi! Zatim sam zamislio oca, majku i brata kako plaču nad mojim grobom i pitaju se što su mogli učiniti. Kako se osjećaju krivima! A to nikada nisam želio. Nisam im želio prikriti takvu bol. Zato sam odlučio ostati. Nickova se majka borila da Nick pohađa redovnu

školu. Naučio je pisati s dva nožna prsta pomoću prilagođene olovke, a kasnije koristiti i računalno. Danas tipka 34 riječi u minuti! Godine 1989. njegova je majka izjavila: On za sebe kaže da je potpuno normalan, samo mu nedostaju neki djelići. On obožava život. I suočava se sa svim izazovima. Sve radi sam i stalno me iznenađuje. On je zaista dobar dijete. Stvarno je super. Ne bih ga mijenjala nizašto.

Božji plan

Njegovo je djetinjstvo bilo prožeto svakovrsnim borbama, no sve je krize prevladao uz pomoć vjere u Boga, uz pomoć svoje obitelji i prijatelja. Rođen sam ovako. Ne zna se medicinski razlog. Roditelji su bili u strahu odlučiti se na još jedno dijete jer nisu znali što se dogodilo prvi put, sa mnom. I dalje ne postoji nikakvo objašnjenje. Ali ja vjerujem da Bog uvijek ima neki razlog. Vjerujem da Bog upravlja svim stvarima, da je sve to dio Božjeg plana za naše živote. U ovom trenutku njegov plan je da ga proslavim svojim životom bez ruku i nogu. Kada kroz neke poteškoće prolazite prvi put, i ne uspijevate, tada vam prilazi Bog i daje nagrade da ustane i pokušate ponovno. Vrlo je važno biti otvoren prema načinu na koji nas Bog želi upotrijebiti i prema njegovu planu za naše živote.

Pronašao sam svrhu svoga postojanja

Prva prijelomna točka u Nickovu životu, dogodila se kada je imao 13 godina. Mama mu je pokazala članak o čovjeku s tjelesnim hendikepom, koji se borio za puninu u svojem životu. Nick je tada shvatio da nije jedini koji se tako bori te je odlučio pokušati isto. Naučio je mnogo toga raditi sam: bacati tenisku lopticu, svirati na pedali za bubanj, natočiti si čašu vode, počestljati se, oprati zube, obrijati se, javiti se na telefon. Nick je diplomirao na dva fakulteta – na računovodstvu i financijskom planiranju na Sveučilištu Griffith u Loganu

Svjedočim svoju životnu priču, ne za one koji će me sažalijevati, nego radije u nadi da ću donijeti utjehu, usmjerenje i nadahnuće drugima.

u Australiji. Svoj san da motivira ljude diljem svijeta te im prenese Radosnu vijest Isusa Krista, počeo je ispunjavati od svoje 19. godine. Pronašao sam svrhu svoga postojanja, također i svrhu svojih okolnosti. Postoji razlog zbog kojeg ste u problemima. Razlog zbog kojega sam počeo grliti ljude i sve češće govoriti je taj što sam jednom govorio pred 300-tinjak tinejdžera i jedna je djevojka u prostoriji počela glasno plakati! Usred govora, podigla je ruku i zamolila me može li doći i zagrliti me. I došla je i pred svima me zagrlila. Plakala mi je na ramenu i samo ponavljala, hvala ti, hvala ti, Nitko mi nikad nije rekao da me voli! Nitko mi nije rekao da sam lijepa ovakva kakva jesam!

Život bez udova

Nick se 2007. preselio iz Australije u Kaliforniju gdje je predsjednik međunarodne neprofitne organizacije *Život bez udova* (Life without limbs), ustanovljene 2005. Kroz tu udrugu, Nick vrši svoje poslanje ambasadora nade ljudima širom svijeta. Također, ima vlastitu tvrtku za motivacijske govore Sve je u stavu. Bog djeluje kroz naše slabosti, i proslavlja se (God works through our weakness to bring Him glory) – stoji kao slogan na web-stranici druge *Život bez udova*. Od svojega prvog govora koji je održao s devetnaest godina, Nick je proputovao čitav svijet dijeleći svoju priču s milijunima ljudi. Govorio je raznim ljudima kao što su studenti, učitelji, tinejdžeri, poslovni muškarci i žene, vojnici, poduzetnici i crkvene zajednice. Također je ispričao svoju priču i bio intervjuiran u raznim televizijskim emisijama diljem svijeta. Kamo god dođe, ljudima govori o Onome koji naše nedostatke pretvara u prednosti, samo

Kreni s vjerom i ne dopuštaj male kompromise kako si ne bi oslabio karakter. Ostani čvrst, budi uravnotežen i ostavi vječni trag!

Rođen sam bez udova, ali sam znao da to nije sve što bi mogao očekivati od života. Vjerujte da iza svega stoji neki razlog. Držao sam se svoje nutarnje snage i žarko želio pronaći svrhovit život. Odlučio sam dokazati da i ja imam nešto vrijedno za ponuditi. Obecao sam da ću se suprotstaviti očekivanjima svijeta i da neću dopustiti da išta ograničava moje sposobnosti. Tako sam došao do načina kako da maksimalno iskoristim svoje darove. Možda nikada nećeš saznati kakav utjecaj imaš na ljude oko sebe, ali to ti ne bi trebala biti glavna preokupacija. Izvuci ono što skrivaš duboko u sebi, postani svjestan svojih sposobnosti i kreni za njima – svim srcem. Budi otvoren za mogućnosti. Učini najbolje što možeš od svoga života! Daj sve od sebe.

● **Nick je autor knjige *Life without limits: Inspiration for a Ridiculously Good Life* (Život bez ograničenja: Nadahnuće za apsurdno dobar život).**
● **Godine 2005. snimio je kratki motivacijski dokumentarni film u kojem je prikazan njegov život i snalaženje u svakodnevnom aktivnostima kod kuće, te film za mlade pod naslovom: *Bez ruku, bez nogu, bez briga: verzija za mlade.***
● **Glumio je u kratkom filmu *The Butterfly Circus* (Cirkus Leptir). Film je osvojio mnoge nagrade a na jednome od filmskih festivala na kojima je ovaj film bio prikazan, Nick je proglašen najboljim glumcem. Također, Nick je objavio novi glazbeni video pod nazivom *Something more* (Nešto više), koji možete pogledati na Internetu.**

ako mu dopustimo.

Preoblikovanje slike o sebi

Nick ima veoma dobro razrađena načela življenja, koja je oblikovao na temelju bogatog vlastitog iskustva. Ta načela su: Ne odustajanje – Učvrstiti se u odlučnost. Stav – Učvrstiti svoje stavove. Slika – Preoblikovanje slike o sebi. Karakter – Kako učvrstiti svoj karakter. Svrha – Dati najviše od sebe. U životu postoji mnogo aspekata i svi živimo na drukčiji način. Kroz svaki prolazimo na različit način. Imam veoma dobro razrađeni plan – nekoliko jednostavnih smjernica za život.

One bi vas trebale nadahnuti, te poučiti vas kako da se osjećate dobro. Kroz tečaj ćete naučiti kako sagledati veliku sliku, staviti stvari u perspektivu i naučiti se usredotočiti za vlastito dobro. Zamislite da želite postići neki nedostizani cilj. To može postati velik teret u vašem životu. Što vidiš kada se pogledaš u ogledalo? Jesi li sretan s onim što vidiš? Prihvaćaš li sebe onakvim kakav jesi, ili se neprekidno uspoređuješ s drugima? Tvoja slika o sebi dolazi u pitanje svaki puta kad pomisliš na medijsku sliku. Imam veoma dobro razrađeni plan – nekoliko jednostavnih smjernica za život.

nicama časopisa, svakakvim i nvačijim kozmetičkim poboljšanjima. Zatim provedemo nebrojene sate proučavajući ove preuređene slike, nastojeći tako dobiti neki osjećaj osobne vrijednosti. Kada dopustimo da percepcija drugih ljudi diktira našu vrijednost, očajnički težimo neostvarenju privlačnosti. Kao dječak, mislio sam da sam sasvim u redu, sa samo nekoliko manjih nesavršenosti, ali ulazeći u „stvarni svijet“, zaprepastio sam se kada sam vidio kako ljudi okreću postavljajući neugodna pitanja: „Zašto?“ „Što se dogodilo?“ „Što nije u redu?“ Zapravo, sve je bilo u

redu. Rano sam shvatio da nikada neću postati „model“, te sam se usredotočio na pozitivno. Imam riječi, misli, životna iskustva i snažnu poruku koju treba prenijeti drugima. Slike dolaze iznutra. Srce određuje kakve će one biti. Zato te pitam: „Što te čini drukčijim od drugih?“ „Što te čini posebnim?“ „Što te čini da budeš ti?“ Baš kada pomisliš da imaš ono najgore, postoji netko tik iza ugla koji trpi mnogo više. Mnogi bi me svrstali u „najgoru“ kategoriju, ali tijekom svih ovih godina, došao sam do uvjerenja da, štoviše, može biti mnogo teže suočavati se s gubitkom nečega što

si imao, nego živjeti s urođenom nesposobnosti. Biti bez ruku i bez nogu samo je dio onoga što jesam, a ne ono što me određuje. Zamisli da živš potpuno ispunjenim životom, bez obzira na svoj vanjski izgled. Svi bismo trebali živjeti na takav način. Dobar izgled možeš izgubiti, u nesrećama, bolestima ili prirodnim starenjem. To je ono što mnogi čine – dopuštaju okolnostima da oblikuju sliku o njima. Drži glavu visoko uzdignutu i budi slobodan u svojoj jedinstvenosti. Redefiniranje slike o sebi ključ je da se dobro osjećaš pored samoga sebe. Bez obzira je li to lice, tijelo ili

ŠTO NICKA NAJČEŠĆE PITAJU?

● **Čuli smo da si se strasno molio Bogu da izliječi tvoje stanje. Kada je to bilo? Jesi li se razočarao kada si shvatio da se izlječenje nije dogodilo?**

Da, bio sam razočaran, ali mi je tada Bog kroz svoju riječ, posebno u Ivanu 9:2, pokazao priču o čovjeku koji je rođen slijep. U toj priči, Isus objašnjava da je on slijep zato da se Božja slava pokaže u njegovu životu. Shvatio sam da svoje stanje i okolnosti mogu upotrijebiti za njegovu slavu. To mi je promijenilo stav. Još uvijek vjerujem da me Bog može izliječiti i s vremena na vrijeme se još uvijek molim za to. No, zadovoljan sam, bez obzira želi li me izliječiti ili ne.

● **Imate li brata ili sestru? Imaju li i oni sličan hendikep? Kako se odnose prema Vama?**

Da, imam mlađega brata i sestru i oboje imaju udove i zdravi su. Imamo sjajan odnos i snažno me podržavaju u mom pozivu da služim Gospodinu držeći govore po čitavome svijetu.

● **U prethodnim intervjuima smo čuli da ste se pokušali ubiti. Možete li nam reći o čemu ste tada razmišljali?**

Imao sam osam godina kada su se misli o samoubojstvu počele ostvarivati. Osjećao sam se kao teret svojim roditeljima i imao sam mnogo pitanja kako će izgledati moja budućnost. Nisam mogao odgovoriti na ta pitanja. Pitao sam se što će biti sa mnom kad se moji roditelji ne budu mogli više brinuti za mene. Pitao sam se hoću li se ikada oženiti i imati djecu? Bio sam duboko obeshabren onime što sam očekivao u budućnosti.

● **Ima li čega u Vašem svakodnevnom životu što želite savladati bez pomoći drugih?**

Moja mi je majka uvijek govorila da sam dječak s 'plodnom pameću'. Uvijek pronalazim bolje načine ispunjavanja čak i najjednostavnijih zadataka.

● **Kad pogledate unatrag, kakav bi Vam bio život da ste rođeni normalni? Biste li drugačije razmišljali?**

Pokušavam ne razmišljati o tome. Bog je suveren i u njegovoj suverenosti život koji živim je onaj koji mi je po njegovu naumu dan. Važno je ono što činim sa životom koji mi je dan. Činjenica da svojim životom vršim veći utjecaj jer nemam ruke i noge, čini me poniznim.

● **Zbog čega ste sa sedamnaest godina započeli ići na turneje i ljudima govoriti o svom iskustvu? Koliko ste do sada zemalja posjetili i koliko sastanaka ste vodili?**

Sa sedamnaest sam u manjim okruženjima, poput sastanaka za proučavanje Biblije, shvatio da moja priča utječe na ljude. Istovremeno mi je Bog počeo govoriti o tome da moram svjedočiti o svom životu, o nadi Njegovog evanđelja i pobjedi koju mi je dao, unatoč mojem stanju. Ta je poruka univerzalna. Ljudi moraju znati da postoji nada onkraj njihovih trenutnih okolnosti i da je Krist ta nada! Kao takav, počeo sam shvaćati da me Bog poziva u službu i odgovarao sam na taj poziv jer su se pojavile mnoge prigode. Posjetio sam preko 25 zemalja i predvodio sam stotine motivacijskih sastanaka.

● **Koji su vam hobiji?**

Uživam u golfu, pecanju, plivanju i slušanju svih vrsta glazbe. Najvažnije, uživam u prisustvu svojih dugogodišnjih prijatelja i obitelji u Australiji i SAD-u, kad god mi se za to ukaže prigoda.

Kada sam imao 13 godina, igrajući nogomet uganuo sam stopalo i nisam se njime mogao koristiti tri tjedna. Tada sam se prvi put osjetio bespomoćnim. Tada sam počeo brojati svoje blagoslove. I počeo zahvaljivati na onome što imam, a ne više biti ljut zbog onoga što nemam.

Jednom me jedan preslatki dječčić gledao i mjerio tijelo. Gledao u glavu, pa u tijelo; i onda mi rekao: „Pa, na kraju krajeva, barem imaš glavu!“ A jednom me jedna djevojčica gledala i samo se smijala. Nikad nisam vidio dijete koje mi se toliko smiješilo! A tek me upoznala. Bilo je stvarno čudno. Prošla je pored mene i ja sam se okrenuo provjeriti gleda li me i dalje. I gledala me! I dalje se smiješila! Tada je uperila prst u mene i rekla: „Ma ti se šališ!“ Mislija je da sam nekako sakrio ruke i noge... Bilo je urnebesno smiješno!

zdravlje – jednostavno okreni ploču, usredotoči se na pozitivno i pokaži svoje atribute. Upoznaj me i otkrit ćeš da je to što nemam udova zasjenila moja nutarnja slika o sebi, koja blista pouzdanim zrakama nade. Sljedi i ti isti način razmišljanja. Razvijaj se u ono što uistinu jesi!

Sretno oženjen

U veljači ove godine Nick je uplovio u bračne vode sa svojom zaručnicom Kanae Miyaharom u Kaliforniji. O tome kako je susreo prelijepu

Kanae Miyahara, svoju današnju suprugu, s kojom se vjenčao početkom prošle godine u intervju za Večernji list Vujičić je rekao sljedeće: Tu priču ispričao sam u svojoj novoj knjizi “Unstoppable”, ali susreli smo se na jednom seminaru kojem je prisustvovalo samo 16 ljudi. Naš zajednički prijatelj silno je želio povezati me s njezinom sestrom, ali ja nisam znao koja je koja. Međutim, Kanae i ja pogledali smo se u oči i to je bio početak.

Hvala ti, Nick!

Hej, Nick, kako si? Ja sam Thais, živim u Brazilu. Za vrijeme praznika, bila sam u knjižari i vidjela sam tvoju knjigu na polici. Pitala sam svoju mamu bi li mi je mogla kupiti, jer iako sam vrlo mlada (samo mi je 14 godina), volim čitati knjige za odrasle. Nedavno sam čitala tvoju knjigu i osjećala sam kako netko na ovome planetu razumije kako se osjećam. Osjetila sam olakšanje jer nisam jedina koja je pomišljala na samoubojstvo. Možda ćeš misliti da nemam nikakvih problema, ali ja mucam. To je tako otkako sam rođena i to me uništavalo sve do danas. No, čitajući tvoje nadahnjujuće riječi i gledajući videozapise na YouTube-u, shvatila sam da je moj „problem“ tako beznačajan, da ni ne znam zašto sam se toliko brinula zbog njega. Ja sam tako blagoslovljena osoba! Imam mnogo prijatelja, logopeda koji mi je pomagao kada sam bila vrlo loše i svoju obitelj koja me uvijek podupire. Hvala ti, Nick, mnogo ti hvala! Ne možeš ni zamisliti koliko si mi pomogao svojom knjigom. Nadam se da ćemo se jednoga dana sresti, i da će te istinski zagrliti i osobno ti zahvaliti. Dodi u Brazil uskoro, važi? Ti si prekrasna osoba i sada vidim da sam i ja jako lijepa. Vidimo se. (Nisam baš sasvim dobra u engleskom, ali se nadam da ćeš razumjeti što sam napisala!) / 11. lipnja 2012. godine.

NICKOVA ŽIVOTNA NAČELA:

- „Ako Bog može upotrijebiti čovjeka bez ruku i nogu da bude Njegove ruke i noge, onda će svakako upotrijebiti i spremno srce!“
- Nije važan neuspjeh. Kako ga prevladavate, jest. Pokušavat ću ponovno i ponovno, jer onog trena kada odustanem, padam.
- Nije poanta biti potpun izvana ako si slomljen iznutra.
- Možda nemam ruke da bih držao ruke svoje žene, ali one mi ne trebaju kako bih držao njezino srce. To je ono što ću držati.
- Sve dok pokušavam, uvijek postoji šansa da ustanem. Sve dok ne odustaneš, nije gotovo.
- Na svome životnom putu možete pasti... Možda ćete ponekad u životu pasti i nećete smoći snage ustati... što mislite, imate li tada nade? Kažem vam, ja sam dolje, i nemam ni ruke ni noge... Meni bi trebalo biti nemoguće ustati, ali nije.
- Volim svoj život, jer sam uvidio svoju svrhu.
- Svatko voli pobjeđivati, ali ne trebamo se zadržati na razlici između pobjeđivanja i gubljenja... nego na to znači li pasti – izgubiti.
- Budi svoj, budi ono što jesi. Prestani željeti biti netko drugi.
- Ne mogu pružiti ruku, ali zato mnoge grlim.
- Mogu birati biti ljut na Boga zbog onog što nemam ili biti zahvalan za ono što vi imate.
- Imam izbor. Mogu biti ljut zbog sudbine koja me snašla, ili zahvalan što sam ipak uspio pronaći smisao svoga postojanja. Izabrao sam zahvalnost.
- Nikada nisam susreo ogorčenu osobu koja je bila zahvalna. Ili zahvalnu osobu koja je kroz život bila ogorčena.
- Kada vidiš uplakane ljude i shvatiš da su ti isti ljudi umalo odustali sve dok nisu čuli moju priču... zbog toga se isplati!

Rechtsanwalt – Odvjetnik Josip Milicevic

Berckhusenstraße 19

30625 Hannover

Tel.: 0511 - 56 807 124

Fax: 0511 - 56 807 122

www.kanzlei-milicevic.de

E-Mail: josip@kanzlei-milicevic.de

Telefonische Rechtsberatung ab 39,00 Euro

Rechtsanwalt Tomislav Ćosić

Eschersheimer Landstraße 1-3
60322 Frankfurt am Main

Tel.: +49(0)69-27293292

Fax: +49(0)69-27293290

kanzlei@rechtsanwalt-cosic.de

www.rechtsanwalt-cosic.de

Telefonische Rechtsberatung ab 39,00 Euro

Rechtsanwalt Dr. Daniel Knok

–Hrvatsko / Njemačko pravo–

Tel. 0421 - 160 545

Fax. 0421 - 160 5466

eMail: knok@heberling-keller.de

www.heberling-keller.de

Heberling & Keller

Außer der Schleifmühle 65

28203 Bremen

RECHTSANWALT STEFAN VIZENTIN Lindwurmstr. 3 D-80337 München

Tel.: ++49-89-5389538

Fax: ++49-89-5438911

E-mail: stefan.vizentin@yahoo.de

Wein-Import DABRO

Groß- und Einzelhandelsimporte von Weinen
Spirituosen, Lebensmittel aus Kroatien
Gastronomieservice
Anka und Marko Dabro

Sternstrasse 67
20357 Hamburg
Telefon 040 / 4 39 58 45
Telefax 040 / 4 39 17 06

Vaš cilj je naš put!

Za Vas pišemo press obavijesti i članke
izrađujemo web stranice
organiziramo koncerte i eventove
prevodimo njemački-hrvatski
nudimo usluge tiskanja u Hrvatskoj.

Kontaktirajte nas!

Agencija

mediaZZZ

Tel 06151 / 50 11 224 • Fax 06151 / 50 11 225

info@mediazzz.com • www.mediazzz.com

Dr.med. Refmir Tadžić & Co.

Fachärzte für Allgemeinmedizin, Innere, Neuropsychiatrie
Homöopathie, Psychotherapie
Gesundheits- und Ernährungsberatung

Tel. 040 28006333
Fax. 040 28006335
dr.tadzic@t-online.de

Lange Reihe 14
20099 Hamburg

Sprechstunden:
Mo- Fr. 08:00 - 18:00

Marinka Perić

Rechtsanwältin

Lavesstraße 79
30159 Hannover

Tel. 0511 - 700 209 3
Fax. 0511 - 700 209 40
Mobil 0172 - 516 880 0
peric@bpk-anwaelte.de

TKO JE NOVA HRVATSKA TENISKA ZVIJEZDA?

Donna Vekić sa 16 godina u finalu WTA turnira

Hrvatska je dobila novu tenisku zvijezdu. To je šesnaestogodišnja Osječanka Donna Vekić koja je u svom prvom WTA finalu u Tašknetu poražena od Rumunjke Irine Camile Begu sa 6:4, 6:4 nakon sat i pol igre. Ovo je priča o mladoj hrvatskoj teniskoj uzdanici. Kad je prvi puta ugledala svijetlo dana, bio je petak, 28. dan mjeseca lipnja 1996. Njezina mama Brankica i danas tvrdi da je Donnin premijerni plać bio žešći od onog ostale novorođenčadi na Odjelu maternice Kliničke bolnice u Osijeku.

Tko zna, možda i zato što su – tek koji kilometar dalje, odmah preko rijeke Drave, uz koju se smjestilo rođilište – zloslutno i prijeteći neprijateljske topovske cijevi bile uperene u srce njezina rodnog grada, središta istočne milijunske regije koja se zove Slavonija. Tek dvije godine kasnije prestalo je ratno stanje u ovome dijelu Hrvatske!

A, dotad je već svim ukućanima jasno stavila do znanja kamo smjera! Zvrkasta i vesela nije se prestajala igrati, s energijom kakvu mogu imati samo sretno razigrana djeca. No, Bog je htio i to da se rodi u obitelji koja je Osijeku i Hrvatskoj odvajkada davala vrsne sportaše. Ako već ne izravno, onda su takvi nastajali smjernim radom nekoga iz loze Vekićevih.

Baka Lidija, mama njezinog tate Igora, bila je profesorica tjelesnog, a odgojila je generacije i generacije vrsnih sportaša, no jednim se posebno diči. Otkrila je i u svijet nogometa lansirala Davora Šukera! Ovaj to nikada nije zatomio, dapače! Blagopočivajući djed Branko, bio je vrstan strijelac – što pravom ratnik kakav je bio i priliči, zar ne – ali je hrvatskom sportu puno više dao kao dugogodišnji voditelj čuvene Omladinske škole Nogometnog kluba Osijek. Mama je u, još dok je nosila prezime Špiranović, bila odlična atletičarka: 100m, 100m prepo-

ne i 400m, tata Igor je pomalo igrao nogomete u kojem su njegovi djedovi i stričevi postali zaštitni znak Osijeka, ali nitko, ama baš nitko, u toj ogromnoj sportskoj porodici nije imao bilo kakvih, ni onih najmanjih, dodirnih točaka s tenisom! To pravilo potvrđuje i njezin mladi brat Bruno, koji je – prema stogodišnjoj tradiciji muških Vekićevih – žestoki nogometaš! Kažu, vrlo talentiran.

Kao što i priliči okruženju u kojem je odrastala, zaboga tako nalaže tjelesna kultura, svijet sporta je upoznala preko gimnastike! Jednoga dana ozlijedila je zglobov, ali to nije značilo da želi mirovati.

'Il' me ženi il' tamburu kupi, ja u nešto udarati moram, kaže sin ocu u stihu slavonskog bećarca i lijepo oslikava karakter osobe koja nešto niti može niti želi prestati raditi. Pa, kad već nije mogla preskakati koplje i skakutati po gredi, zamolila je oca da ju odvede na tenis. Bila je to ljubav na prvi pogled, baš onakva kakvom istinska ljubav mora biti – neizmerno bolna! I s tako povrijeđenom nogom, i bez obzira na to što je reket bio tek zeru niži od nje, a ona imala samo šest godina – rekla je roditeljima: 'Mama, mama! Tata, tata! To je to!'

Povjerovali su, uplatili joj 20 sati treninga – sve ostalo je povijest! Kroz koju su već prošle trenerske veličine kao što su: Damir Barišić, Domagoj Lacković, Davor Grgić, Dado Majoli i David Felgate! Samo oni čija imena počinju s D! Čak joj je i kondicijski trener s D, Dario Novak! Onna, mislim D onna to zaslužuje! Ok, bilo je tu prostora i za nekolicinu savjetnika koji nisu morali biti d fele (gate): Nick Bolletieri, Chris Evert, Sven Groeneveld i Miljenko Rak!

Možete li si uopće zamisliti da takva imena mogu zakuhati juhu bez boje okusa i mirisa? Ja doista ne! (donnavekic.com)

donnavekic.com

Donnina baka Lidija, profesorica tjelesnog odgoja u Osijeku otkrila je mnoge sportske talente, a najzaslužnija je što je Davor Šuker počeo igrati nogomet.

USPJEH HRVATSKIH PARAOLIMPIJACA U LONDONU

Kralj i Španja dobili nasljednike

Hrvatski paraolimpijci vratili su se iz Londona sa Paraolimpijskih igara sa pet osvojenih medalja. Tako je hrvatska reprezentacija osoba s invaliditetom na najvećem natjecanju još jednom zabilježila veliki uspjeh. Kući su donijeli dvije srebrne i tri brončane medalje. Srebrnom su se okitili Darko Kralj u bacanju kugle te Zoran Talić u skoku u dalj, a broncom oko vrata došli su Mihovil Španja u plivanju na sto metara leđno, Branimir Budetić u bacanju koplja i Mikela Ristovski u skoku u dalj. Predsjednik Hrvatskog paraolimpijskog odbora Ratko Kovačević na dočeku hrvatskih osvajača medalja u Zagrebu istaknuo je kako su ove Paraolimpijske igre u Londonu bile do sada najuspješnije. - Hrvat-

ska na Paraolimpijskim igrama nastupa od 2000. godine i ove igre su nam do sada najuspješnije. Osvojili smo pet odličja, mogli smo i više, ali nam je nedostajalo malo sreće - rekao je Kovačević. Dvojici hrvatskih sportaša ovo su bile posljednje igre na kojima su nastupali. Plivač Mihovil Španja nakon 15 godina karijere odlučio je završiti karijeru. Njegov primjer slijedi i atletičar Darko Kralj.

- Petnaestogodišnju sportsku karijeru odlučio sam završiti upravo u Londonu. Sa osvojenom medaljom taj oproštaj mi je puno draži i slađi. Konkurencija je u Londonu bila izuzetno jaka i to ne samo u mom sportu. Sva-ki od 4200 sportaša koliko ih je iz cijelog svijeta sudjelova-

lo na Paraolimpijadi u Londonu došao je sa istom željom - osvojiti neku od medalja. Zbog toga mi je ovaj uspjeh puno draži - ispričao je novinarima Mihovil Španja.

Bacač kugle Darko Kralj prije četiri godine u Pekingu na Paraolimpijskim igrama osvojio je zlato. U Londonu ga nije uspio obraniti, ali i srebrna medalja je za njega jednako sjajna kao i zlatna. - Nisam vam ja neki govornik, puno bolje se snalazim u krugu za bacanje kugle - rekao je na dočeku Darko Kralj.

Paraolimpijske igre o Londonu Kralju su bile posljednje. Nakon završetka karijere posvetit će se svojoj obitelji.

Pred Zoranom Talićem još je puno velikih natjecanja. U Londonu je pošao po zlato, a

vratio se sa srebrom. - Nije tajna da sam očekivao zlato, ali daleko od toga da sam razočaran. Imam vremena za zlatna odličja - rekao je Ta-

lič. A svoju drugu olimpijsku medalju osvojio je Branimir Budetić. - Za London sam se pripremao osam mjeseci u Pragu, s trenerom koji je bio trener Barbore Špotakove, dvostruke olimpijske pobjednice iz Pekinga i Londona. Drago mi je da su ti treninzi dali rezultata - rekao je Branimir Budetić. (Križan Boban)

Srebrnom su se okitili Darko Kralj u bacanju kugle te Zoran Talić u skoku u dalj, a broncom Mihovil Španja u plivanju na sto metara leđno, Branimir Budetić u bacanju koplja i Mikela Ristovski u skoku u dalj.

INTERVJU SA ZDRAVKOM MAMIĆEM, IZVRŠNIM DOPREDSJEDNIKOM

NAJORGANIZIRANIJEG HRVATSKOG KLUBA - DINAMA

I moj pokojni otac bio je gastarbajter

Marina Stojak

Ekskluzivno za CroExpress razgovarali smo u Zagrebu u Maksimiru s glavnim čovjekom Dinama, Zdravkom Mamićem. Dinamo je jedan od rijetkih klubova u Hrvatskoj koji nema financijskih problema. Iako su u Ligi prvaka krenuli s porazom, veliki uspjeh za Dinamo i klub je činjenica, da nogometaši Dinama drugu godinu zaredom igraju na najprestižnijem klupskom natjecanju. Zdravko Mamić čvrsto drži uže u svojim rukama, unatoč brojnim oponentima.

Što može očekivati Dinamo ove jeseni u Ligi prvaka? Jeste li zadovoljni skupinom?

Ovo je već sedma godina za redom kako Dinamo igra u Europskoj ligi i Ligi prvaka po skupinama. Ni jednu godinu nismo izostali iz igranja po skupinama, imamo jedan kontinuitet koji je rijetko viđen na ovim prostorima i inače u Europi. Dinamo je kulminirao u posljednje dvije godine igranja na najčuvjenijem natjecanju na svijetu, klupskoj Ligi prvaka. Uistinu smo napravili jednu veliku promociju za naš klub, za hrvatski nogomet, i time osigurali dodatna financijska sredstva potrebna za egzistenciju kluba. Na sreću, u ovom trenutku možemo informirati naše navijače u domovini i inozemstvu da nastavljamo smjerom koji smo zacrtali, u budućnosti mogu očekivati još bolje rezultate i uspjehe Dinama. Vjerujem da će doći dan kada ćemo se moći pohrvati s najvećim gigantima. Što se tiče skupine, ona je apsolutno atraktivna jer u njoj igraju dva bivša europska višestruka prvaka, Porto i Dinamo Kijev, a Paris Saint i German FC su trenutno najatraktivnije momčadi današnjice.

Rekli ste da Dinamo može dočekati proljeće u Europi. Je li ovo ta prilika kada se možemo nadati uspjesima?

Naravno da bi željeli dočekati proljeće u Europi. Međutim, biti će to vrlo težak posao. Puno lakše bi to postigli kroz Europsku ligu. Ona donosi neusporedivo manje financijski, no u životu nema u isto vrijeme i jedno i drugo. Dat ćemo sve od sebe. Prvi rezultati su već sada vidljivi, nadam se kako će se stvari poboljšati, a doći će i proljeće.

Kakav je trener Igor Štimac?

Ja sam bio veliki zagovornik njegovog dolaska na funkciju selektora nogometne reprezentacije. On u potpunosti ima sve kvalitete za tu funkciju: karizmatičan je igrač, karizmatična je osoba, zna što hoće, zna artikulirati svoje želje i potrebe, rođeni je lider... Čvrsto vjerujem u njega. Upravo kreće kvalifikacija za svjetsko prvenstvo, ne sumnjam da će hrvatska reprezentacija pod njegovim vodstvom završiti na svjetskom prvenstvu u Brazilu 2014. godine.

Kako vratiti povjerenje javnosti u hrvatski nogomet?

Povjerenje se može vratiti samo onda kada se vrati potpuno povjerenje u institucije cijelog državnog sustava. Tvrdim da narod ima najviše povjerenja u nogomet, i to sto posto, u odnosu na sve druge društvene segmente. Međutim, danas smo jako načeti, nagriženi, sve vjernosti su nam napadnute, pa tako i nogomet koji je najžilaviji i najproduktivniji. Pogledajte, samo u godinu dana su hrvatska reprezentacija i Dinamo ostvarili trideset milijuna eura neto prihoda za hrvatsku državu, tj. prihoda koji će se potrošiti u hrvatskoj državi. Ako išta može podignuti samopouzdanje u ovoj recesiji, u ovoj krizi, u ovim svjetskim problemima onda je to hrvatski nogomet. Naravno, danas ima dosta klubova koji imaju financijske probleme. Ali kad stvari krenu na bolje, kad se društvo oporavi i gospodarski i moralno i svakako drugačije, svima

će biti puno lakše. I nama u sportu.

Koliki su kapaciteti Davora Šukera prema Vašem mišljenju?

Kada su u pitanju otvorena vrata prema svim institucijama svijeta tu su njegovi kapaciteti veliki. Njegova poznanstva i njegova karizma koja mu donosi predsjedničku funkciju. Međutim, zato ima upravni aparat koji je dužan servisirati te stvari. U tom paketu, uopće ne sumnjam u njihove pozitivne rezultate. **Kako vidite igrački razvoj Luke Modrića?**

Luka, kao i svi sanja američki san. Zna se, da je njegova obitelj bila prognana iz jednog sela pored Obrovca, i da su bili smješteni u izbjegličkim kampovima u okolici Zadra. U Splitu nije prošao na probi za Hajduka, te je došao u Dinamo. U Dinamu se razvijao, posuđivan je u Zrinski u BiH i Inter iz Zaprešića, nedaleko Zagreba. Napravio je velike stvari s hrvatskom reprezentacijom. Bijeli dres Tottenham-Heima zamijenio je kraljevskim Real Madrida, igra u najvećem i najboljem klubu na svijetu. Luka je sve zaslužio svojim karakterom i radom. Svi možemo biti ponosni na njega. Malo je ljudi svjesno

koliku važnu i veliku promociju je Luka Modrić napravio našem nogometu i hrvatskoj državi. Molimo za Luku. Mislim da će u budućnosti napraviti još i više.

I Mandžukić se sjajno snasao u Bayernu.

Mario Mandžukić je jedan od igrača koji je rastao i razvijao se u našem klubu. Uključno je kroz Dinamo prošlo četrnaest sjajnih igrača. To što su napravili Luka i Mario, ispunjava nas velikim ponosom, daje nam poticaj za posao koji nas čeka, da radimo i stvaramo nove osobe poput njih.

Koliko vjera utječe na Vaš život i rad?

Vjera je moja vodilja, sve

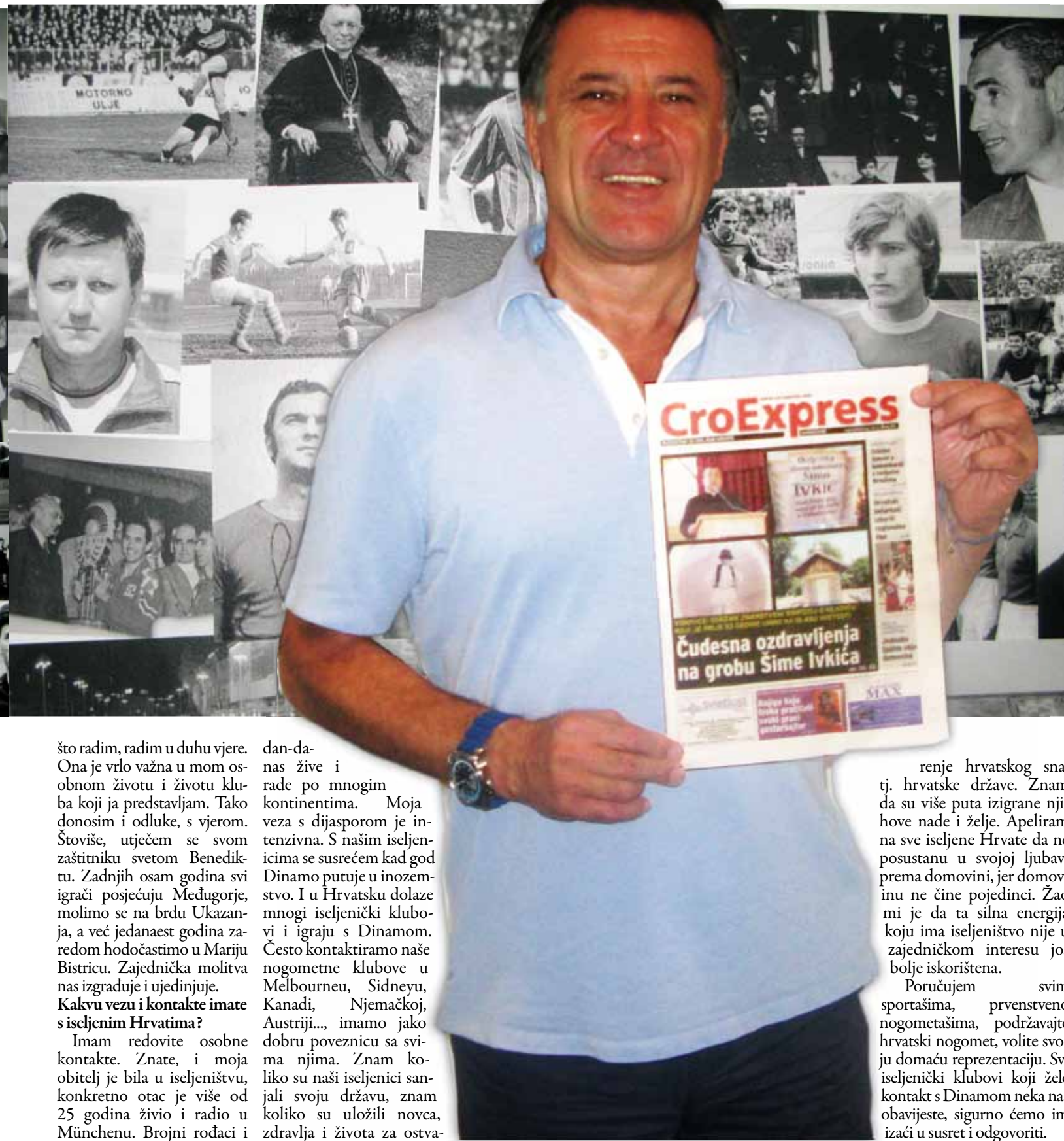
što radim, radim u duhu vjere. Ona je vrlo važna u mom osobnom životu i životu kluba koji ja predstavljam. Tako donosim i odluke, s vjerom. Štoviše, utječem se svom zaštitniku svetom Benediktu. Zadnjih osam godina svi igrači posjećuju Međugorje, molimo se na brdu Ukazanja, a već jedanaest godina zaredom hodočastimo u Mariju Bistricu. Zajednička molitva nas izgrađuje i ujedinjuje. **Kakvu vezu i kontakte imate s iseljenim Hrvatima?**

Imam redovite osobne kontakte. Znae, i moja obitelj je bila u iseljeništvu, konkretno otac je više od 25 godina živio i radio u Münchenu. Brojni rođaci i

dan-danas žive i rade po mnogim kontinentima. Moja veza s dijasporom je intenzivna. S našim iseljenicima se susrećem kad god Dinamo putuje u inozemstvo. I u Hrvatsku dolaze mnogi iseljenički klubovi i igraju s Dinamom. Često kontaktiramo naše nogometne klubove u Melbourneu, Sidneyu, Kanadi, Njemačkoj, Austriji..., imamo jako dobru poveznicu sa svima njima. Znam koliko su naši iseljenici sanjali svoju državu, znam koliko su uložili novca, zdravlja i života za ostva-

renje hrvatskog sna, tj. hrvatske države. Znam da su više puta izigrane njihove nade i želje. Apeliram na sve iseljene Hrvate da ne posustanu u svojoj ljubavi prema domovini, jer domovinu ne čine pojedinci. Žao mi je da ta silna energija koju ima iseljenišтво nije u zajedničkom interesu još bolje iskorištena.

Poručujem svim sportašima, prvenstveno nogometašima, podržavajte hrvatski nogomet, volite svoju domaću reprezentaciju. Svi iseljenički klubovi koji žele kontakt s Dinamom neka nas obavijeste, sigurno ćemo im izaći u susret i odgovoriti.

BERLIN: ODRŽAN 6. MEMORIJALNI KOŠARKAŠKI TURNIR "DRAŽEN PETROVIĆ"

Prvak Komušina iz Haiterbacha

Memorijalni turnir hrvatskih košarkaških klubova iz dijaspe u spomen na velikana hrvatske i svjetske košarke Dražena Petrovića, koji se održava svake godine u drugome gradu pokrenut je na inicijativu KK „Dražen Petrović“ iz Essena. Ove godine 19. i 20. svibnja održao se 6. po redu turnir, a čast da budu ovogodišnji domaćini turnira pripala je KK „Croatia“ iz Berlina koja ove godine slavi i 20-tu godišnjicu postojanja. KK Komušina iz Haiterbacha slavio je u finalu protiv druge momčadi KK Croatie iz Berlina. Na treće mjesto pozicioni-

rala se ekipa Zrinski iz Waiblingena. Za svaku pohvalu je ovakva aktivnost. Inicijativa je krenula od Tomislava Brekala, koji je prije dvije godine pozvao na suradnju i udrugu Hrvatski dragovoljac 1991 (UHD91) koja je u sklopu memorijalnog turnira postavila izložbu ratnih fotografija. Na taj način je UHD91 postao dio organizacijskog sustava turnira a predstavnik UHD91 i službeno je član organizacijskog odbora memorijalnog turnira „Dražen Petrović“. Ovdje treba napomenuti da je UHD91 jedina brana niteljsko – domoljubna udruga

u Hrvatskoj koja osim branitelja okuplja i mlade domoljube koji svoje domoljublje temelje na Domovinskom ratu i hrvatskim braniteljima. Pored toga, UHD91 je i jedina udruga na državnom nivou koja se ne financira iz državnog proračuna te je zbog toga potpuno neovisna od politike i političkih stranaka. Na turniru u Berlinu sudjelovali su Croatia Berlin, Croatia Freudstadt, Croatia Bonn, Croatia Frankfurt, Komušina Haiterbach, Zrinski Waiblingen, Dražen Petrović Essen i Bevanda Zürich. (ms, crodnevnik.de)

ODRŽAN VELIKI BOČARSKI TURNIR U WAIBLINGENU Od 11 sastava najbolji je bio stuttgartski

U sklopu obilježavanja 25. godina od utemeljenja prvog kluba (1987.) bočarski ogranak HŠKU Zrinski je organizirao prigodan turnir u Waiblingenu.

Po lijepom sunčanom vremenu na dvije staze koje su s električnom rasvjetom, uz pomoć grada izgrađene prije dva desetljeća, nastupilo je jedanaest sastava sa po tri igrača. Uz domaće zaljubljenike ove drevne igre došli su i njihovi hrvatski prijatelji iz susjednih gradova Stuttgarta, Backnanga, Göppingena, Aalena i Geislingena. Uz glazbu Mirka Čubele i odličnu organizaciju idejnih tvoraca ovoga sportskog druženja Tome Bekavca, Mladena Bošnjaka i Mladena Eljuga, igralo se, pjevalo, šalilo i uživalo do kasno u noć. Svaki od sudi-

onika je uplatio po 10 eura i to je sve išlo u nagradni fond za tri prvoplasirana sastava. Prvo mjesto osvojio je Stuttgart čije su boje branili Zvonko Radić, Mladen Eljuga i Stipe Jelić. BK Zrinski Waiblingen je bio drugi (Čubela, Luša i Škero) a treći bočari iz Göppingena u sastavu Mate Bekavac, Medvidović i Bilopavlović. - Zaista, ovo je jako lijep i nezaboravan sportski ugođaj koji će svim sudionicima ostati u trajnom sjećanju. U zadnjih par godina su naši bočari malo usporili. Lijepo je da su se sada trgnuli i uveličali proslavu obljetnice kluba jer ova kva okupljanja imaju veliki značaj za našu svakidašnjicu i treba ih češće upriličivati - rekao je predsjednik HŠKU Zrinski Mirko Vidačković.

Trenk iz Augsburga ušao u Kreisligu

Nakon nekoliko godina kontinuiranog igranja u A-ligi, Hrvatski nogometni klub Trenk iz Augsburga izbio je ulazak u Kreisligu. Ovo je rezultat višegodišnjeg dobrog rada voditelja momčadi i nogometaša kluba. Kada je 2004. godine na čelo kluba izabran Josip Grgić, njemu su se pridružili mladi ljudi koji su okupili veliki broj mladića koji su igrali u poznatijim njemačkim klubovima. KSV Trenk je ponovno vraćen stari sjaj. Stvorena je mlada ekipa koja se ove godine uspjela izboriti za plas-

man u Kreisligu. Ulazak u viši rang proslavljen je u prostorijama HKM Augsburg zajedno s navijačima. Evo što o ekipi kaže njen predsjednik Josip Grgić: - Najveći uspjeh ove generacije je taj da ova momčad djeluje kao cjelina ne samo na terenu, nego su primjer prikladnog ponašanja i izvan terena, u obitelji, u gradu... Zajedno izlaze, druže se i na najbolji način predstavljaju hrvatsku zajednicu ovdje u Augsburgu. Poželimo našim nogometašima da nas i dalje uspješno predstavljaju u sportu i šire. (Stjepan Starčević)

FRANKFURT Četvrt stoljeća kuglača Tomislava

Kuglački klub Tomislav nedavno je obilježio svoju 25. godišnjicu postojanja i uspješnog rada. Osnovan je u svitanje stvaranja Hrvatske. Tomislavci su u Njemačkoj, posebice u Frankfurtu bili most koji povezuje naše iseljenike s domovinom, ali i njemačkim institucijama, kako sportskim tako i političkim. Veliki doprinos klub je dao organiziranjem brojnih humanitarnih akcija za vrijeme Domovinskog rata. Na prigodnoj svečanosti, kojoj je prethodio veliki kuglački turnir na kome je sudjelovalo 17 njemačkih i hrvatskih ekipa, brojne goste, članove i prijatelje Tomislava pozdravio je Ante Ivković, predsjednik kluba. - Oni su uspješni i dobro organizirani klub koji može biti svima primjer, jako nas veseli da u Njemačkoj imamo ovakvih udruga kao što je Tomislav - kazao je Špoljarić, generalni konzul RH u Frankfurtu. Najuspješnijim dugogodišnjim članovima Tomislava uručeni su pehari i priznanja iz ruku Ante Ivkovića i njegovog nasljednika Ante Rogošića, mladog i primjernog kuglača i organizatora koji neumorno okuplja Tomislavove kuglače u Frankfurtu na Majni. Svi u klubu su ponosni na osvojeno prvo mjesto u frankfurtskoj Bezirksligi. (croatia-presse.de)

Beč: Slavonija četvrti put za redom prvak

Od 1985. godine u Beču djeluje muški kuglački klub Slavonija, jedan od najstarijih klubova na ovom području čije se ekipe bez prekida natječu na ligaškim utakmicama. Hrvatski kuglači iz Beča redovito postižu odlične rezultate, a deset posljednjih utakmica izborili su bez poraza. Četvrti put za redom su prvaci Hrvatske kuglačke lige u Beču koja broji 6 ekipa. Milenko Čavlović je prvi kuglač lige s prosjekom od 549 čunjeva. Predsjednik kluba je Rafael Čelebić. (MČ)

Centar ugodne i povoljne kupnje!

U vrlo ugodnom prostoru i ambijentu u nizu prodavaonica, možete nabaviti sve vrste roba za svakodnevne i najsvečanije potrebe, po vrlo povoljnim cijenama. Na jednom mjestu smo okupili renomirane europske trgovačke marke koje će širinom svoje ponude zadovoljiti svačiji ukus.

U sklopu centra su i: **PARFUMERIJA, MJENJAČNICA, ZLATARNA, DJEČJA IGRAONICA, ...**

Od šopinga možete predahnuti uz vrlo široku ugostiteljsku ponudu u kafićima i restoranima centra, gdje Vas čekaju: **pizze, čevapi, brza jela, pića, kolači i razne druge poslastice.**

HOTELREBRO

u neposrednoj blizini poznate zagrebačke klinike Rebros

Besplatan
/Free
✓ parking
✓ internet

Living in the rhythm of
the city...

CROATIA
Croatian National Tourist Board

Kišpatićeva 12, Zagreb
Hrvatska/Croatia
www.hotelrebros.com
info@hotelrebros.com
Tel.: +385 1 888 6 900
Fax: +385 1 888 6 901

odobravamo
15% popusta
na cijene za rezervacije
na e-mail ili tel. u 11.
i 12. mjesecu 2012.,
te 1. mjesecu 2013.

Hertz®

#1 U SVIJETU
#1 U HRVATSKOJ

Hertz Hrvatska
+385 62 72 72 77
reservations@hertz.hr
www.hertz.hr

HANNOVER

Kako je Aloisius Luigi Scrosoppi postao svetac nogometa i nogometaša

Marina Stojak

Foto: St. Joseph Kirche, Hannover

Od ovog ljeta je sveti Aloisius „Luigi“ Scrosoppi i službeno odgovoran za nebesku pomoć i zaštitu nogometaša i njihovih navijača u Hannoveru. Na svečanoj svetoj misi u crkvi svetog Josipa u Hannoveru u dijelu grada koji nosi naziv List postavljen je i blagoslovljen kip ovog sveca na dan obilježavanja 100-te obljetnice njezina postojanja. Prema riječima voditelja ove župe Heinricha Plochga, crkva svetog Josipa u Hannoveru je prva u Njemačkoj koja je izložila 70 cm visok kip sv. Luigia, a vrata crkve su otvorena svim prijateljima nogometa bez obzira na vjersko opredjeljenje. Uz prisustvo velikog broja vjernika sv. misi su nazočili i sadašnji igrači NK Hannover 96.

Idejni začetnici i pokretači ovog čina su dvojica austrijskih menadžera

Walter Walzl und Manfred Pesek. Oni su, istražujući 13.000 svetaca koji bi na poseban način svojim vrlinama: timskim duhom, poštenjem i upornošću bili najbliži nogometašima, jednoglasno odlučili da to bude franjevac, redovnik sv. Scrosoppi. Sv. Luigi Scrosoppi je revno radio za mlade, posebno za siročad i ugroženu djecu, na kraju se on ovoj dvojici menadžera činio najpogodnijim zaštitnikom nogometaša i njihovih navijača. „Radi, pati, štiti“ bio je slogan sv. Luigia.

Njihova ideja je očito pala na plodno tlo. Nakon podnesenog zahtjeva Papinskom vijeću za laike i nakon konzultacije s biskupijom u Udinama, 22. kolovoza 2010. u župnoj crkvi Pörschach am Wörthersee posebno je izrađen i prvi put izložen kip ovog sveca koji je blagoslovio koruski biskup, Alois Schwarz. Do sada su posjetitelji i navijači svoje želje i molitve

usmjeravali mnogim svecima, ali jednom kojem bi mogli usmjeriti svoje „nogometne“ zahtjeve, kao što je to slučaj s izgubljenim stvarima kada se obraćamo svetom Antunu, nije bilo.

Zašto ne? Zna se da je jedanaestorac, odnosno svaki odlučujući udarac i zaokret u nogometu za navijača jednako važno, kao i radost kod pronadene izgubljene olovke.

ROKARO NUMEN
PREDSTAVLJA

HRVATSKA NOĆ 2012

INFORMACIJE NA TEL:
0174 242 1184
0162 635 4266

NAJVIŠE INFORMACIJE NA WWW.CROCAFE.DE

GENERALNI SPONSOR
ortel
Vrlo povoljni poslovi prema Hrvatskoj

DJECA DO 14 GOD. SLOBODAN ULAZ
PRETPRODAJA 22 EUR - VEČERNA BLAŽINA 30 EUR

03.11.2012.
Ulaz od 18:00 sati

PRETPRODAJA ULAZNICA ONLINE
PAYPAL.POD WWW.CROCAFE.DE I WWW.EVENTIM.DE

FRANKFURT BALLSPORTHALLE

TONY CETINSKI
DADO KUKIC
JELENA ROZGA
PRIJAVO KAZALIŠTE
PIPA iz MOSTARA
MATE BULIC
ZLATKO PEJAKOVIC

BIOGRAFIJA SV. LUIGIA SCROSOPPIA

Luigi Scrosoppi je rođen 4. kolovoza 1804. godine u Udinama (sjeverni dio Italije, pokrajina Friuli). Odrastao je u atmosferi vjere i kršćanskog milosrđa. Njegova braća Carlo i Giovanni su bili svećenici te je i najmlađi u obitelji - Luigi krenuo njihovim stopama. Zaređen je s 23 godine. U prvoj polovici 19. stoljeća, pokrajina Friuli je bila pogođena velikom sušom, glađu, ratovima i kućom. Luigi je osjetio poziv da pomogne svima onima kojima je pomoć bila potrebna. S drugim svećenicima i grupom mladih učitelja skupljao je i obrazovao siromašne i napuštene djevojčice i djevojke iz Udina i okolice. Njima je podario sva svoja materijalna sredstva, životnu energiju i pažnju. On se nije nimalo štedio jer se uzdao u Božju pomoć. Zapravo njegov cjelokupan život je svjedočanstvo velike vjere u Boga. On je u svakoj prilici nastojao uliti vjeru u Boga djevojčicama i mladim djevojkama koje je okupljao oko sebe i obrazovao. Ubrzo su djevojke postale vješte u šivanju, vezenju te također u čitanju, pisanju i brojanju. Među tim djevojkama je postojala određena razlika u godinu, odrasle su u različitim sredinama, no ipak jedna stvar im je bila zajednička. U svakoj od njih je sazrela odluka da posvete svoj život u potpunosti Bogu. Tako je Luigi osnovao zajednicu „Sestara Božje skrbi“. Zajednicu je službeno priznao 22. rujna 1871. Papa Pio IX. U međuvremenu, Luigi je težio da se još više posveti Bogu. Bio je pod dojmom ideala siromaštva i bratstva koje je propagirao sv. Franjo Asiški, ali okolnosti njegova života i povijesti odvele su ga do Sv. Filipa Nerija, sveca molitve, poniznosti i milosrđa. Sa 42 godine se pridružio „Oratoriju Sv. Filipa Nerija“. Njegov cjelokupni život imao je središte u Isusu Kristu i njegovim riječima: „Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće meni učinite“. Smatrao je da je najvažnije u životu tragati za Božjim kraljevstvom i pravdom, a sve ostalo će doći samo od sebe. U drugoj polovici 19. stoljeća, došlo je do ujedinjenja talijanskih pokrajina. Političke i vojni aspekti ujedinjenja rezultirali su posebno teškim razdobljem za Udine i cijelu pokrajinu Friuli. To je bilo razdoblje posebno izraženog antiklerikalizma u Italiji kada je zabranjen rad „Oratorija Sv. Filipa Nerija“. Luigi tu nije mogao ništa učiniti. Potkraj 1883. tijelo mu je oslabilo te je bio prisiljen odustati od svih aktivnosti. Patio je od vrlo visoke temperature. Bolest je uhvatila svoj nemilosrdni tijek. Luigi je govorio sestrama da se ne plaše „jer je Bog onaj koji je podigao njihovu zajednicu i učinio da raste te će se On i pobrinuti za njezinu budućnost“. Kada je znao da mu se približava kraj života htio se zahvaliti svima te je stoga napisao svoje posljednje pismo sestrama. U tom pismu je istaknuo: „Poslije moje smrti, vaša zajednica će imati mnogo problema, ali nakon toga će imati novi život. Milosrđe! Milosrđe! To je duh vaše zajednice: spasiti duše i spasiti ih milosrđem“. Luigi Scrosoppi je umro 3. travnja 1884. godine. Kroz svoje napore da pomogne malenima, siromašnima, mladim ljudima koji su u poteškoćama, onima koji pate na bilo koji način, Otac Luigi i danas nastavlja pokazivati svima put zajedništva s Bogom u ljubavi. Zbog svih tih razloga, Luigi Scrosoppi je prvo proglašen blaženim 4. listopada 1981., a zatim i svetim 10. srpnja 2001. godine. (Šimo Sokčević, Veritas)

Hl. Luigi bitte für uns

DOMINIK MARTINOVIĆ, MLADI NJEMAČKI REPREZENTATIVAC

Zidane mi je uzor, Modrić me inspirira

Edi Zelić

Europsko nogometno prvenstvo pred male ekrane ili u stadione privlači sve ljubitelje ove najvažnije sporedne stvari na svijetu. Međutim, dok se u Poljskoj i Ukrajini tražio novi europski prvak, mnogi klubovi su započeli pripreme za novu sezonu. I klubovi s mladim uzrastima počeli su s intenzivnim treninzima. Velika očekivanja u dresu VFB Stuttgarta od nove sezone nadmetanja U17 ima i Dominik Martinović. Mladi vezni igrač VFB-a je prije nekoliko godina za oko zapao scoutima stuttgartskog kluba, nastupao je u dva navrata u selekciji Hrvatskog svjetskog kongresa (Best of 97 Cup turnir) i oduševio Martina Novoselca i stručnjake zagrebačkog Dinama, a njegove odlične igre nisu promakle ni njemačkim izbornicima. Tako je Dominik nedavno debitirao za njemačku U15 reprezentaciju te se u pobjedama nad Nizozemskom i Ciprom čak upisao u listu strijelaca. Kako se osjećaš u Stuttgartu, kako je protekla prošla sezona i što očekuješ od nove sezone?

Vrlo sam zadovoljan. Radi se o velikom klubu u Stuttgartu s odličnom školom za mlade

de nogometaše. Treneri mi daju punu potporu. Najradije igram na poziciji središnjeg napadača, ali u VFB-u često igram s pozicije krilnog napadača. Prošla sezona je za mene bila do sada najuspješnija. U regionalnoj ligi postigao sam 36 golova i bio najbolji strijelac. Mislim da sam dobro napredovao. Velike zasluge za to pripadaju mome treneru Reinhardu Matschiju. Šteta jedino što smo na kraju osvojili tek treće mjesto. Posebno se radujem idućoj sezoni, imati ću priliku dokazati se na višem nivou, tj. među igračima U17 uzrasta.

Svoj si prvi nac postigao i u dresu njemačke reprezentacije. Kakav je to bio doživljaj?

Bio je to sjajan osjećaj. Prvi puta sam nastupio u dresu reprezentacije, i igrao pred publikom od 3100 gledatelja. Igrali smo protiv Nizozemske i pobijedili 3:1 u Bremerhavenu. Reprezentacija U15 često se okuplja, ali nemamo puno službenih utakmica, pogotovo iz razloga što u tim uzrastima još ne postoje službeni turniri poput europskih ili svjetskih prvenstava. Tvoji su korijeni u Hrvatskoj, da li si razmišljao igrati za hrvatsku reprezentaciju?

Već nekoliko godina igram u redovima VFB Stuttgar-

ta, tu mi se pružaju odlični uvjeti, treneri su izvršni, jako dobro poznam njemački nogomet. Za mene je velika čast i priznanje što me Njemački nogometni savez pozvao u reprezentaciju U15. Radi se o odličnom iskustvu. Za koga bi radije igrao?

U ovom trenutku igram za Njemačku, u njemačkom dresu želim uvjeriti ljude u svoje sposobnosti, želim dobro igrati i probiti se dalje. Da li te Hrvatski nogometni savez već na bilo koji način kontaktirao?

Da, HNS me u siječnju ove godine pozvao u svoj kamp, ali odbio sam taj poziv iz ko-

rektnosti. Naime, njemački savez se prvi javio.

Imaš li u igračkom smislu neke uzore? Mnogi te uspoređuju s Lukom Modrićem?

Živeća legenda Zinedine Zidane bio je i ostao moj uzor. Sve što je pokazao na terenu i izvan travnjaka zaslužuje najveće priznanje. Međutim, i Fernando Torres i Mario Gomez su igrači od kojih mnogo toga možeš naučiti i koje ubrajam u uzore. U hrvatskoj reprezentaciji najviše respekiram Luku Modrića, njegov način igre me svaki puta inspirira. Ne volim se uspoređivati s drugima, ali čast je što me drugi uspoređuju s igračem poput Luke Modrića.

Beruhigend, jemanden zu haben, auf den man sich felsenfest verlassen kann.

Generalagentur Josip Novacic
Calenberger Straße 43/45
30169 Hannover
Telefon: 0511 56956477 - Telefax: 0711 662802600
josip.novic@wuerttembergische.de

- Absicherung
- Wohnelgentum
- Risikoschutz
- Vermögensbildung

ww württembergische
Wüstenrot & Württembergische.
Der Vorsorge-Spezialist.

LAATZEN
myDentTM
Implantologija | Stomatologija | Ortodoncija

Stomatološka Ordinicija
H.-J. Perić, M.Sc.
Master of Science in Oral Implantology
Specijalist Dentalne Implantologije

Pettenkoferstr. 2A
30880 Hannover-Laatzen

T 0511 - 8 97 67 90
F 0511 - 8 97 67 929
M info@mydent-laatzen.de

DR. ŽELJKO MATUŠ, DINAMOVA LEGENDA ŽIVI U ŠVICARSKOJ

Iz Dinama sam otišao u Švicarsku raditi kao stomatolog pa postao prvotimac Züricha

Križan Boban

Sedamdesetsedmogodišnji dr. Željko Matuš, već dugo godina umirovljeni doktor stomatologije koji živi u Zurichu, najtrofejniji je Dinamov igrač svih vremena. Matuš je s Dinamov osvojio jedno prvenstvo Jugoslavije i to 1958. godine, tri jugoslavenska Kupa, a prestižnu titulu najtrofejnijeg Dinamova igrača svrstavaju ga osvojene medalje na Olimpijadi, svjetskom i europskom nogometnom prvenstvu. Iako je u inozemstvo otišao dvije godine prije nego je najbolja Dinamova generacija osvojila Kup velesajamskih gradova, Željko Matuš je prije njih četiri godine sa svojom generacijom bio nadomak tog prestižnog europskog kupa. Naime, Matušev Dinamo je 1963. godine izgubio u finalu Kupa velesajamskih gradova od tada moćne Valencije.

- Jedan sam od rijetkih igrača Dinama koji se može pohvaliti da je osvojio prvenstvo i kupove bivše države, da sam osvojio zlatnu medalju na Olimpijadi 1960. godine, te igrao finale prvog Kupa europskih nacija - preteče današnjeg Europskog prvenstva, da sam osvojio četvrti mjesto na Svjetskom prvenstvu u Čileu, te da sam s Dinamom igrao u finalu jednog europskog kupa - kaže dr. Željko Matuš koji ima još jedan rekord iz sebe u plavom dresu. U deset godina igranja za Dinamo, prosječno je na svakoj trećoj utakmici zabijao gol za plave.

Kada i odakle ste došli u Dinamo?

- U Maksimir sam došao 1954. godine. U gimnaziju sam išao u Krapinu, gdje sam sa 14 godina igrao za juniore Zagorca.

Jedan sam od rijetkih igrača Dinama koji se može pohvaliti da je osvojio prvenstvo i kupove bivše države, da sam osvojio zlatnu medalju na Olimpijadi 1960. godine, te igrao finale prvog Kupa europskih nacija.

Iz tog kluba sam kasnije prešao u Orosavlje gdje sam igrao sve do odlaska u Dinamo.

- Sjećate li se prve utakmice koju ste odigrali za Dinamo?

- Sjećam se to je bilo 26. lipnja 1955. protiv BSK-a u Slavonskom Brodu. Godinu dana prije Dinamo je osvojio naslov prvaka. U toj momčadi bili su svi igrači koji su igrali u šampionskoj ekipi osim Stojana Osoljaka, koji je godinu dana prije protiv Crvene Zvezde Dinamu osigurao titulu. Ja sam ga u Slavonskom Brodu zamijenio i u mom prvom nastupu postigao sam dva gola. Pobjedili smo 2:0.

Kako ste iz Orosavlja prešli u Dinamo?

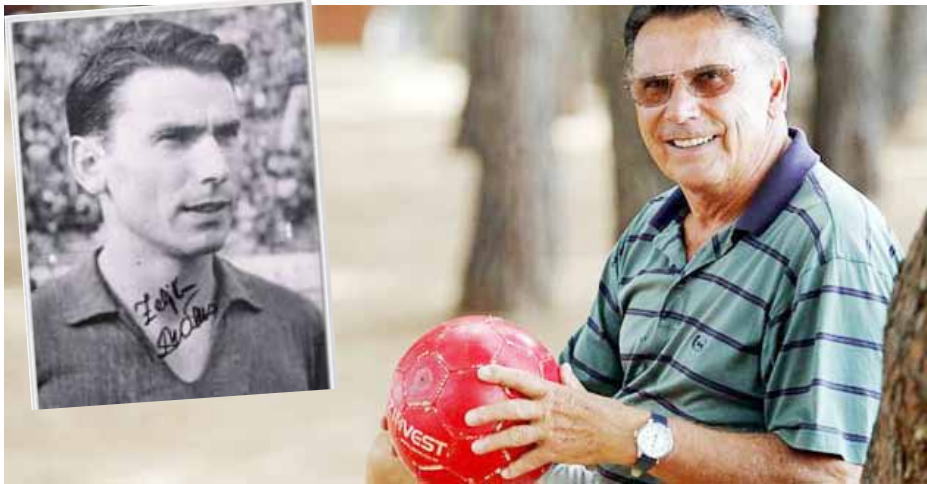
- Tamo su bili veliki dinamovci koji su mi rekli: «Odi ti na probu u Dinamo.» Dogovorili su a Antolkovićem, ondašnjim trenerom druge momčadi, da me primi na probu. Tako sam u Dinamo došao kao maturant iz krapinske gimnazije.

U deset godina provedenih u Dinamu igrali ste sa nekoliko generacije plavih igrača?

- Prva generacija bili su Horvat, Čajkovski, Lipušinović, Conč i drugi. Oni su bili desetak godina stariji od mene. Onda su dolazili Zambata, Lamza, Belin, Braun. Ja sam bio na sredini, pa sam igrao sa jednim i drugima u Dinamu.

Otišli ste dvije godine prije nego je Dinamo osvojio Kup velesajamskih gradova?

- Da. Ali mi smo 1963. godine, kada sam ja bio kapetan Dinama, igrali u finalu protiv Valencije - kaže Željko i iz svoje torbe izvadio nam je izrezak iz njemačkih novina koje su «opjevale» Dinamov nastup protiv Bayerna u Munchenu, u Kupu velesajamskih gradova

1963. godine.

- Naslov je bio: Nogometna lekcija protiv slabog Bayerna u Messe pokalu - sadašnji Uefa Kup. Dinamovu magičnu osovicu činili su izvrsni internacionalci predvođeni Matušem, Bestermanom, Perušem, Zambatom i Kobeščakom, pisalo je u njemačkim novinama - kaže Matuš.

- U polufinalu smo pobijedili Bayern 4:1, a u prvom kolu Porto u Portu, zatim Ferencváros u Budimpešti i u finalu smo izgubili protiv Valencije 2:1. Ja sam u toj utakmici bio jedini navalni igrač jer su bili ozlijeđeni Jerković i Zambata.

U tih deset godina provedenih u Dinamu, čega se najviše sjećate danas?

- Moj hendikep je bio što sam ostao bez roditelja. Moja sestra, koja je umrla proteklog tjedna, uzdržavala je našu obitelj. Imao sam neku stipendiju i studirao stomatologiju. Uvijek sam mislio: «Što, ako meni pukne noga?» Studirao sam nimalo laki studij, pa je bilo teško uskladiti studij stomatologije i nogomet. A meni su uvijek postavljali ultimatum: Hoćeš li igrati no-

gomet ili studirati. A ja sam kao pravi Zagorec govorio: «Bum ja probal jedno i drugo.» Kada vi danas slušate igrače koji govore kako su opterećeni s trenin- gom i utakmicama, meni izgleda to smiješno jer sam ja pored treninga i utakmica, imao familiju, kćer, studirao sam teški fakultet i solidno igrao nogomet. Da sam se mogao skoncentrirati samo na jedno, možda bi bio bolji student ili nogometaš.

Bili ste u momčadi Dinama koja je osvojila zadnje prvenstvo Jugoslavije prije 1982. godine kada je Čiro nakon 24 godine vratio titulu prvaka u Maksimir?

- U jesenskom dijelu prvenstva ispred nas bili su Partizan i Zvezda, Hajduk. Tada je bio jaki i Radnički iz Niša. Cini mi se da je Radnički u jesenskom dijelu bio prvi, a u proljetnom dijelu prvenstva mi smo dobili sve utakmice i tri kola prije kraja pobjedom protiv Željezničara u Sarajevu osvojili smo uvjerljivo naslov prvaka Jugoslavije. Tu sezonu igrali smo jako dobro.

Uza vas, tko je od igrača iz Hrvatske još 1960. godine osvojio

zlatu na Olimpijadi?

- Željko Perušić, Andrija An- ković i Ante Žanetić.

A u finalu prvo Kupa europskih nacija u Parizu?

- Ja, Dražen Jerković, Žanetić, Perušić i Tomislav Knez.

A u Čileu?

- Dražen Jerković, Vlatko Marković i Skoblar koji je tada igrao u Beogradu jer ga Hajduk nije prepoznao. Ja sam igrao prvu utakmicu i utakmicu za treće mjesto.

Što danas radite?

- U mirovini sam više od deset godina. Imam velike unuke. Sa zubarstvom nemam više nikakve veze, ali se sportom bavim. Za koji mjesec imam ču 77 godina. Idem redovito na fitnes tri puta na tjedan, a ako slučajno preskočim jedan put, ne osjećam se dobro. Malo trčim i malo gimnastiku radim.

Iz Dinama ste otišli u Švicarsku?

- Da. To je bilo 1956. godine. Rekli su mi da tamo mogu raditi svoj stomatološki posao i igrati. Prešao sam u Young Fellowsw, a tri godine kasnije kao stari iskusni igrač zaigrao sam u švicarskoj prvoj ligi za Zurich. U njemu sam ostao do 1970. godine kada sam završio karijeru - kaže dr. Željko Matuš koji dosta vremena provodi na relaciji Zurich - No- vigrad u Istri, gdje ima vikendicu.

listopad 2012.

KLAPA SV. JURAJ - HRM

Pjesmu Vivat Croatia preveli smo u Živjela Kina i oduševili Peking

Lenka Gospodnetić, Slobodna Dalmacija

Nakon što je pijanist Maksim Mrvica glazbom osvojio Daleki istok, misiju zbližavanja dalekih zema- lja vrlo je uspješno obavila i kla- pa Hrvatske ratne mornarice Sveti Juraj iz Splita. Nakon posjeta Kini, gdje su pjevali i družili se s najvi- šim vojnim dužnosnicima te ze- mlje, splitski vojnici i klapaši svoje su oduševljenje jedva uspjeli rije- čima izraziti!

- Proputovali smo cijelu Europu i šire, ali tako topao i uzvišen doček nikad nismo doživjeli, niti smo mu se mogli nadati – započeo je pre- pričavanje kineske episeode Marko Bralić, organizacijski voditelj i za- povjednik klape. Odmah se nasm- jao i ispričao zbog militarističkog tona riječi zapovjednik, no kako je Sveti Juraj pri vojsci, on je uisti- nu formalno zapovjednik klape, i drugi tenor.

Devet pjevača i pijanist, profesor Tonči Tranfrić u Kinu su inače oti- šli na poziv tamošnjeg Ministar- stva obrane, koje im je i pokri- lo kompletne troškove putovanja i smještaja. Šef kineske vojne de- legacije Xu Cuihao je, naime, lani u Dubrovniku predvođeci voj- no izaslanstvo u jednoj neformal- noj prilici čuo kako pjeva Sveti Ju- raj... Bilo je to na ratnom brodu Andrija Mohorovićić, pjevali smo na prijamu. Kinezi su se oduševili, pogotovo kad su čuli da smo i mi iz vojske. Oni jako drže do tradici- jskih izraza, a klapsko muziciranje je baš to – približava Bralić.

- Bilo je prelijepo da bi bilo istini- to; ipak, dogodilo se. Proveli smo u Šangaju i Pekingu osam dana, a sam doček u Šangaju bio je ne- vjerojatan: dočekala nas je kine- ska delegacija, u našu čast u luku je uplovila fregata Putian, nosač helikoptera, s golemim natpisom dobrodošlice! Takvu počast još ni- smo doživjeli! Uslijedio je prijam kod generala i mornaričkog gar- nizona, te cjelovečernji koncert... Nastupali smo zatim u Pekingu.

Osim prekrasnog dočeka posvu- da, nisam doživio ni boljeg ozvu- čenja u preko tisuću koncerata ko- liko sam imao u životu – ne može naći riječi hvala zapovjednik mor- naričke klape. Posebno je bilo li- jepo vidjeti na plazma - projekto- rima stihove Ružo moja crvena i druge, prevedene na kineski, kako bi ih publika mogla još bolje do- živjeti... Pripremili smo se i na za- molbu domaćina poslali riječi pje- samana engleskom, koje su oni potom preveli na kineski. Poseb- no su bile dobro primljene pje- sme: U boj u boj, Dalmatinac sam i Vivat Croatia, koju smo mi prigod-

no preveli u Živjela Kina. To ih je sasvim razgalilo – prisjeća se još svježih dojmova Bralić, uz napo- menu da je fascinantna bila i ko- ličina cvijeća koju bi im desetak djevojaka u mornaričkim odora- mauručilo nakon nastupa. Na dar su, veli, dobili čak i (svaki od njih) dupkom pun album fotografija s gostovanja, jer su ih cijelim putem revno pratili profesionalni foto- grafi i novinari. Osim toga, doma- čini su ih i odveli na izlete: vidjeli su Trg nebeskog mira, Zabranjeni grad, najbrži vlak na svijetu, Kine- ski zid... E, tu se dogodila još jed- na zgoda.

- Napravili smo na zidu snimku, ci- jela klapa kako pjeva Ko more pla- tit pogled s Kineskog zida Dina Dvornika. Čim smo stigli nazad u Split, pak, nastupili smo na Polju- du i opet to zapjevali nakon što smo u par rečenica ispričali publi- ci naš doživljaj. To je izazvalo prau- vu euforiju – priča presretni Bralić, koji se s cijelom ekipom, sasvim spontano na drugom kraju svijeta, na koncertu u vojnom objek- tu susreo i sa hrvatskom političko - vojnom delegacijom predvođe- nom ministrom Antom Kotroma- novićem! Uistinu, epizoda koja se pamti cijeloga života...

Foto: Arhiva/ Klapa sv. Juraj

Letite s Croatia Airlinesom!

Ljetni red letenja 2012.

- Berlin - Dubrovnik
- Berlin - Split
- Düsseldorf - Dubrovnik
- Düsseldorf - Split
- Dresden - Split (charter)
- **NOVO! Erfurt - Split (charter)**
- Frankfurt - Dubrovnik
- Frankfurt - Split
- **NOVO! Frankfurt - Zadar**
- Frankfurt - Zagreb
- Hamburg - Split
- Leipzig - Dubrovnik (charter)
- Leipzig - Split (charter)
- München Split
- München - Zadar
- München - Zagreb

A STAR ALLIANCE MEMBER

croatiaairlines.com

PBZ ŠTEDNJA

VAŠE SIGURNO ULAGANJE U BUDUĆNOST

- ODLIČNE KAMATNE STOPE
- PREMIJA NA IZNOS OSTVARENE KAMATE
- FLEKSIBILNOST IZBORA ISPLATE KAMATE
- DODATNI BONUS ZA UGOVARANJE PUTEM PBZ365@NET USLUGE

PRIVREDNA BANKA ZAGREB

Mislimo unaprijed s Vama.

